ЛІТЕРАТУРНЕ ОБ’ЄДНАННЯ «ОБРІЇ»

ЖИВИ, ПОЕЗІЄ, ЖИВИ!

Збірка поезій та прози

Миргород
2019

ББК 84(4Укр)
О 23

Упорядник Грицай Л.І.

О 23 Живи, поезіє, живи!: вірші, проза / Літературне об'єднання «Обрії» –
Миргород: ТОВ Видавництво «Миргород», 2019. – 232 с.
ISBN 978-966-2060-94-2

«Живи, поезіє, живи!» – це третя колективна збірка літературного об'єднання «Обрії», яка приурочена до 5-річного ювілею від дня створення цього творчого колективу (керівник – Людмила Грицай). У книгу ввійшло чимало авторів різних за віком, поетичними уподобаннями та рівнем професійності, але всі (як поетичні, так і прозові) рядки цієї збірки написані щиро – від душі, тому заслуговують на те, щоб з ними уважно познайомились читачі. Це труд багатьох поетів та прозаїків, плід їхнього таланту і натхнення. У віршах збережені творча індивідуальність, форма викладу та особливості поетичної мови кожного автора. Тематика віршів різноманітна. Збірка буде цікавою для широкого кола читачів.

ББК 84(4Укр)

ISBN 978-617-7451-09-8 © Літературне об'єднання «Обрії», 2019
© ТОВ Видавництво «Миргород», 2019

ЛЮДМИЛА ГРИЦАЙ

УКРАЇНОНЬКО МОЯ,

ДІВЧИНО-КРАСУНЕ!

Людмила Грицай

Людмила Іванівна Грицай народилася в Сумах 1970 року. Ще в дитинстві з батьками переїхала до міста Ромни Сумської області, де живе і тепер. Після закінчення школи працювала в Роменському краєзнавчому музеї. Навчалася в Сумському державному педагогічному університеті, який закінчила з відзнакою. Працювала учителем української мови та літератури в Роменській спеціалізованій загальноосвітній школі №2 імені академіка А.Ф. Йоффе. Керувала шкільними літературними студіями. Вірші пише змалку.

Статті про Людмилу Грицай та її поезії публікувалися в роменських газетах: «Вісті Роменщини», «Ромни сьогодні», «Милосердя», «Тандем», Данкор «Ромни», «Новий погляд Роменщини», «Відродження Роменщини», у літературно-історичному альманасі «Ромен», у збірках творів місцевих авторів «Пелюстки Ромен-цвіту» (Ромни, 1993) та «Пелюстки Ромен-квіту» (Суми, 2018), у книгах «Голодна правда устами очевидців» (Ромни, 2008), «Роменщина літературна» (Суми, 2012), «Роменщина. Історія населених пунктів» (Миргород, 2016), «Жінки Роменщини» (Суми, 2018), у колективних збір-

ках «Обрії» та «Українонька в нас одна» (Миргород, «Миргород», 2016, 2018), в обласній газеті «Ярмарок», в альманасі «Зерна» та книзі «Тороки» (Суми, «Собор», 2002), в альманасі літераторів Сумщини «Слобожанщина» (Суми, «Мрія», 2008), у київських виданнях: журналі «Гетьман», газеті «Урядовий кур'єр», а також у всеукраїнській ігровій газеті "Я САМ(а)" та в інших.

Більше 30-ти віршів Людмили Іванівни покладено членом Національної Ліги українських композиторів Василем Григоровичем Маньком на музику. Вони опубліковані в 4-х збірках композитора: «І дочки, і сини», «Годі, хлопці, спати», названі за однойменними віршами поетеси, «Вишивала мама рушники», «Вокальні твори», які були надруковані у Національній академії керівних кадрів культури і мистецтв у 2010, 2011, 2012 роках.

Також співпрацювала з композиторами Володимиром Момотом та Наталією Гречаною. Пісні, написані на слова Людмили Іванівни, не раз ставали лауреатами та призерами на різних фестивалях та конкурсах.

На сьогодні Людмила Іванівна Грицай – лауреат Всеукраїнського гумористичного фестивалю «Любителів сала» 2002 рік, лауреат Роменської міської літературно-краєзнавчо-мистецької премії в номінації «Мистецтво» ім. Павла Ключини 2015 рік, призер фестивалю-конкурсу гумору та сатири «Вишневі усмішки», в якому брала участь як автор-виконавець, голова літературного об'єднання «Обрії», літературний редактор літературно-історичного альманаху «Ромен» та редактор багатьох інших художніх видань, автор трьох поетичних збірок: «Клич душі» (Суми, «Собор», 2002), «Крила» (Суми, «Мрія», 2008) та «Життя безмежні береги» (Миргород, «Миргород», 2018), в яких представлене жанрове розмаїття: патріотика, духовна, філософська та інтимна лірика, вірші для дітей, гумор та пісні.

За свою творчу працю, за вагомий внесок в літературно-мистецьке життя Роменщини Грицай Людмила Іванівна вже отримала гідну відзнаку – рішенням виконкому міської ради її ім'я у вересні минулого року було занесене на міську Дошку Пошани.

Людмила Грицай

НАЙБІЛЬШЕ СОНЦЕ

– Чому, матусю, осінь золота
все плаче й плаче сірими дощами,
а в нас так світло, наче у свята?

– Бо ти, синочку, – сонечко для мами.

– Чому я часто чую не життя,
а смерть, війна? Усе просякло нею…

– Бо так багато зла, моє дитя.
Воно іде, як велетень, Землею
і нищить все квітуче, осяйне,
лишаючи руїни за собою…

– А ти, мамуню, захистиш мене?
Давай врятуєм світ оцей любов'ю.
Давай відбілим хмарки угорі –
і світ огорне сонце промінцями,
і будуть мир і щастя на Землі,
і буду я завжди в обіймах мами.

– Ми візьмем, сину, кольори ясні,
яскраві, про які уже й забули,
і намалюєм, попри сірі дні,
веселку, щоб лихі дощі поснули.

– Матусенько, але ж зимова мла
за осінню постукає у двері?..

– Дитиночко, хоч би вона й прийшла,
не ввійде зло до нашої оселі.
Зігріють нас біленькі рушники,
бабусиними вишиті руками,
і добротою захистять казки,
що на колінах слухав ти у мами.

– Чому ніяк не вернеться весна,
але, де я і ти, там радість? Що це?

– Бо зазирнула в душі нам війна,
але для мами ти – найбільше сонце.
І що там далі буде – не біда.
Хоч би і в прірву канути планеті.
Дитина й мати – це любов свята,
яку не сплюндрувати навіть смерті.

НАШ КРАЙ

Ромен-цвітом пахнуть літо
і ріднесенька земля,
найгарніша, розмаїта,
що квітує і буя.
Сонце, яблучко дозріле,
не шкодує знов тепла.
На роздолля, серцю миле,
впала стрічкою Сула.
Від ріки – уверх дорога.
Свято-Духівський собор
із молитвою до Бога
накидає омофор.
Нижче річечка Роменка…
Між зелених берегів,
як волошечка, синенька,
а довкіл пташиний спів.
Чорнобривці, айстри, м'ята
і ромашки у садку.
Знов земля моя багата
у духмяному вінку.
Різнотрав'я, різнобарв'я…
І замріяні гайки…
В нашім краї до світання
і зірки – мов квіточки.

УКРАЇНОНЬКО МОЯ, ДІВЧИНО-КРАСУНЕ!

Україноньке моя,
щедра і гостинна!
Будем разом ти і я,
бо святе – родина.
Україноньке моя –
пісне колискова,
ніжні трелі солов'я –
це твоя розмова.
Коси – золоті поля.
У віночку – квіти.
Ними повниться земля,
на якій нам жити.
Тихий плескіт ручаю –
стрічок сині хвилі,
а сорочечку твою
зшили хмарки білі.
Мак, барвінок, васильок –
рукави барвисті.
Скільки диво-ягідок
у твоїм намисті!
Україноньке моя,
дівчино-красуне!
Хай калинонька щодня
тішить серце юне.
Хай крилаті рушники,
мрійні журавлята,
принесуть нам залюбки
ще добра багато.
Щоб червоним чобіткам
ряст віки топтати,
щоби мальвам і пісням
в душах не зів'яти.

ВКРАЇНОНЬКА – ЦЕ КРАСА

Над вкраїнськими
над просторами
цвітом вишиті
небеса,
сонце – соняшник,
зорі – ґронами,
бо Вкраїнонька –
це краса.
Тут вгорі пливуть
хмари-лебеді,
синьоокий льон –
небокрай,
і душею всі
люди-велетні,
бо Вкраїнонька –
справжній рай.
Долина згори
журавлиний крик,
квітом стелиться
далина…
Край калиновий
у серцях навік,
бо Вкраїнонька
лиш одна.
Поле колосом
озивається,
сад у мареві
золотім,
тільки тут пісні
так співаються,
бо Вкраїнонька –
рідний дім.

БУДУ Я ЗАВЖДИ З ТОБОЮ

Над моїм ясніє містом
далини
голубінь.
Стало небо чистим-чистим.
Розбіжись –
і полинь.
Доторкнися до загривку
хмар швидких
угорі
і зірви, дитинко, зірку
із небес
на зорі.
Хай вона тобі осяє
білий світ,
Божий світ,
бо ніщо не зупиняє,
сину мій,
бігу літ.
Розсипають цвіт каштани.
Вись легка,
як вуаль.
Пригорнись, дитя, до мами –
мріям дасть
крила даль.
Збережи ту зірку, сину,
бо любов
то моя,
що у розпачу хвилину
у душі
засія,
що не дасть тобі загинуть,
поведе,
захистить,
бо під силу так дитину
матерям
лиш любить.

Бережи, дитинко мила,
рідний край,
Божий край.
Ця земля тебе зростила
все життя
пам'ятай.
Щоб не сталося зі мною,
в небесах
і в росі…
буду я завжди з тобою
вічно жить
в цій красі.

ЛЕТІТЬ У ВИРІЙ, СОКОЛЯТА!

– Летіть у вирій, соколята,
боріться з вітром і життям,
не забувайте маму й тата.
А зробиться тривожно вам –

вертайтесь у своє гніздечко,
під мами трепетне крило.
Утіште втомлене сердечко,
відчуйте ласку і тепло,

які лиш може дать родина,
бо в них матусина любов
і татова скупа сльозина, –
і повертайтесь в небо знов.

Летіть у вирій, соколята,
рідненькі доні та сини!
Не забувайте маму й тата:
не вічні, діточки, вони.

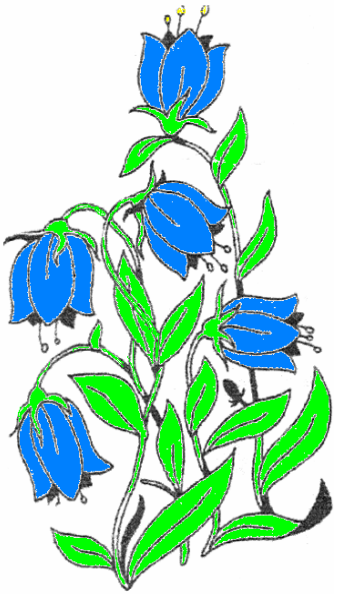

МАМИНЕ СОНЕЧКО

Любила мама сонечко своє.
Любила, як ніхто на цій Землі.
Усе найкраще Вані віддає.
Все найсмачніше сина – не її.

Сама на ноги ставила його.
Сама, як перст. Нічого. Не біда.
Зате як підросло хлоп'я її!
Та і вона метка ще, молода.

Синочок виріс, вивчився. Окріп.
Живе заможно в місті. Не один.
Є жінка і дочка, квартира й джип.
Щасливим став її… єдиний син.

Але так рідко в матері бува.
От і надумала старенька вмить,
допоки є ще силоньки й жива,
своє дитя – синочка навістить.

Набрала подарунків. Усього,
що дав город, садок і магазин.
Як хочеться побачити його!..
Яким-то став її кровинка-син?..

Приїхала. У нього повен дім.
Веселі гості. Музика. Гульня.
Отримав нагороду нині він,
та сісти їй за стіл заборона.

Нема для неї місця, каже, там.
У кухні посадив її саму.
Насипав супу і налив сто грам,
а в матінки в очах: «За що? Чому?

Не рад її він бачити. Та ні!»
Здавили груди біль і серця плач,
коли сказав синок, дитя її:
«Від тебе пахне старістю. Пробач.

Їж, мамо, супчик і додому їдь.
Тебе заждались курочки твої.
Не маю чим я більше пригостить…»
Ледь не у спину витурив її.

Не їла суп. І ложки не взяла,
бо заритись не звикла на чуже.
«Щасливим будь!» – і до дверей пішла.
Додому не доїхала уже.

Заблискотіли сльози на очах.
Хитнулась – і в страшну прозріння мить
полинула у вічність, наче птах,
де вже не терпне серце й не болить.

– Не ображайте, діти, матерів
(Нема на світі більшої вини)
і не шкодуйте найдобріших слів.
Ніхто любить не буде, як вони.

ОЙ ДАЛЕКО МИЛИЙ

– Ой далеко милий. Ой на серці рана.
Заплатили долі ми страшну ціну…

– Не журись, рідненька. Не журись, кохана.
Я тебе у думці палко обійму.
Я у сні своєму доторкнусь губами
до твого волосся, як було колись, –
і проляже стежка місячна між нами…
і покличе душі у крилату вись.
Будемо з тобою в парі аж до ранку,
і ніхто не зможе щастя відібрать,
бо тебе, мою прекрасну полонянку,
я в солодких мріях буду цілувать.

– А на ранок, милий, а на ранок, любий,
ти мене покинеш? Буду знов одна?..

– Подолать розлуку наяву безсилий,
бо трима, голубко, дальня сторона.
Та вночі до тебе голубом прилину,
подарую ніжність лиш тобі одній.
Ну а значить, серцем більше не покину.
Щоб не сталось, мила, буду тільки твій.

– А хто буде вранці, мій найкращий, вірний,
витирати сльози із моїх очей?..

– Я, моя хороша, долі підневільний –
до моїх у думці прихились грудей.
І твої сльозинки висохнуть із часом,
упадуть росою стиха на зорі.
Утечем від смутку і розлуки разом,
бо любов, кохана, є ще на Землі.

– Ой далеко милий. Ой на серці рана.
Чи діждусь? Не знаю. Сльози та печаль…

– Не журись, єдина. Не ридай, жадана.
Руку дай – полинем у снів… мрійну… даль…

СИНИЧКА-ЛИСТОНОША

Писала осінь на шибках листи
тужливими, холодними дощами,
бо вже давно не бачилися ми,
бо вже давно розлука поміж нами.

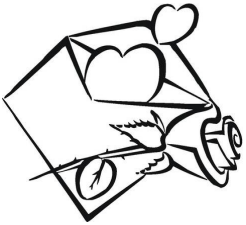

Писала осінь про мою любов,
яка до тебе долетіти хоче,
аби лиш бути поряд знов і знов
і знати, що ти тільки мій щоночі.

Писала осінь про мою печаль
самотності несмілою сльозою,
бо на душі моїй пекучий жаль,
що це не я там поряд із тобою.

Писала осінь – і минали дні.
Чекать на тебе – найстрашніша звичка.
Та стало трішки веселіш мені,
бо у вікно постукала синичка.

Це звісточка від милого прийшла,
що він читав оті листи – я знаю,
що він втомився без мого тепла.
– Синичко, передай, що я кохаю.

Писала осінь на шибках листи,
і стукала у скло моє пороша.
Для мене в цьому світі є лиш ти…
та ще ота синичка-листоноша.

ЩО ТАКЕ ЗИМА?

Що таке зима, скажіть?
Це коли сніжок летить.
Землю килимом укрило.
Всюди біло, біло, біло.
Їде і кричить «Ура!»
на портфелях дітвора,
на колінах і на пузі.
«На шляху не стійте, друзі!»
У кориті їде Ваня.
Пишнобока тітка Маня
вмить забула про вагу,
шарф згубила на бігу.
Від корита утікає,
бо Ванько наздоганяє.
Мчить, як пуля, олениця.
Розвернулася й спідниця,
шапка затуляє око,
каблуки у різні бóки.
Чуть далеко тітчин крик.
Поряд хреститься мужик.
Хоч таксі не викликала,
та корито все ж догнало.
Хоч на груші опинилась –
на роботу не спізнилась.
Що таке зима, скажіть?
Це коли Сашко летить
на картонці із гори
швидше вітру й дітвори.
Та за мить Сашка немає.
Тільки чобіт виглядає
з кучугури, що дрижить,
у якій Сашко стирчить,
бо летів, як сто ракет,
лобом просвердлив замет.
Хоч за десять метрів шуба,
та став зіркою ютуба.

Що таке зима, скажіть?
Це коли тобі летить,
як забава, як сюрприз,
сніжка Даші прямо в ніс.
Ти від радості зліпив
сніжку, наче п'ять голів,
та улучив не в Дарину,
а директору – у спину,
у якого від забави
аж злетіли окуляри.
І тепер бере весь клас
ще й автографи у нас.
Що таке зима, скажіть?
Це коли у дивну мить,
щоб утерти ніс Денису,
вирішив лизнуть залізо,
тобто цинкову трубу.
Обхитрить хотів судьбу.
А тепер я жду весни
і гугню йому: «Тягни!»
А Денис кричить: «Дивак!
Краще б ти лизнув п'ятак».
І тепер я із трубою,
що підтримую губою,
що опухла, аж тріщить,
бо на ній труба висить,
а Денис із п'ятаком,
з витягнутим язиком…
ідемо удвох додому,
бачим вулицю знайому
і батьків… Рахуєм кроки.
Краще б я учив уроки.
Що таке зима, скажіть?
Це коли життя кипить,
б'є ключем, збиває з ніг.
Це коли лунає сміх.

НЕДОВІРА

– Тьотю Галю, я у Вас
іграшки свої зоставлю.
Каже тітка:
– Так! Гаразд!
На горище їх відправлю.
Добре в мене буде їм.
А у вас якесь нещастя?
Каже хлопчик:
– Річ у тім:
може, так спасти удасться.
Заберу колись назад,
бо серйозніша причина –
народився менший брат.
Хтозна він яка людина…

ДЕСЯТЬ ЦУКЕРОК

Менший брат сестричці каже:
«В нас була бабуся.
Десять принесла цукерок.
Як пішла, й незчувся.
Я уже і поділив їх
порівну, сестрице.
Мені – вісім, тобі – вісім.
Все, як і годиться».
Посміхається сестричка:
«Як могло так статься?
Вісім, братику, та вісім –
це уже шістнадцять».
А хлоп'я відповідає:
«Нічого не знаю.
Я своїх законних вісім
з'їв уже до чаю».

РОЗІБРАВСЯ

– Мамо, мамо, я у школі
з мужиками бився.
Їх – аж вісім, я – один,
та не розгубився.
Розібрався з мужиками,
плакали всі чисто,
хоч вони і 1-Г,
хоч і каратисти.
Всі лежали на підлозі,
щоб не бив, просили.
Всі злякалися моєї,
мамо, суперсили.

– А чому у тебе, синку,
дірка на коліні?
Що, якомусь удалося
повалить мужчині?

Син потилицю почухав,
а тоді сказав:
– Послизнувся в туалеті,
як од них втікав.
Вмієте насипать, мамо,
в кашу та пуд солі.
Більше Вам не розкажу,
що робив у школі.

ВИСНОВОК

Прокинулась – набрякли ноги,
готова репнуть голова
і руки ломить. Слава Богу!
Бо висновок – я ще жива.

ВТЕЧА

Іду вночі, а темно, як ніколи.
Попереду ще жіночка бреде,
ритмічно цокотять її підбори.
Хоч не один. Іде – і хай іде.

Вона назад раптово озирнулась,
пришвидшилась: цок-цок-цок-цок-цок-цок.
І в мене серце в дудочку звернулось,
на всякий випадок пришвидшив крок.

Вона побігла – я також ушкварив.
Вона кричить – і я завалував,
аж голос я зірвав, себе знеславив,
ледь-ледь в штани із ляку не наклав.

Так бігли ми і вдвох репетували.
Не знаю, чесне слово, й дотепер,
від кого ми тоді отак втікали?
Та страшно так було, що ледь не вмер.

ЛЮДМИЛА КРАНГА

НАДІЯ, ВІРА І ЛЮБОВ

Людмила Кранга – дитина війни, людина з великим життєвим досвідом, бо довелося жити й працювати в різні епохи розвитку України. Тому її вірші, які вона пише близько сорока років, різні за жанром: любов до природи рідного краю, яку вона обожнює, ніжні спогади про матусю та батька (з його листів), безмірні почуття любові до своїх дітей, онуків, правнуків і, безумовно, болючі теми сьогодення України. Усе це – в її поетичних збірках: «Мій чарівний світ», «Пам'ять жива» та «Прабабушка я, бабушка и мама». Вона – автор близько сорока статей про літературне життя Роменщини, а також є заступником голови літературного об'єднання «Обрії».

МЫ И ОНИ

Живое, всем известно, не бессмертно.
Природа и Господь распорядились так.
Рождаемся, взрослеем и, конечно,
Оставим на земле свой неповторный знак.

Когда ребёнок ты – все мило и прекрасно,
Всем близким даришь радость ты собою,
И кажется, что беды и ненастья
Пройдут совсем другою стороною.

Ты повзрослел – прибавилось проблем:
Друзья не те, не так проводишь время,
Секреты доверяешь ты не тем,
Появятся уж в кое-чём сомненья.

Когда любовь, бывает, сносит «крышу»,
Когда родной отец уже не друг.
Взлететь тебе так хочется повыше,
Не думаешь, упасть что можешь вдруг.

Как будто пронесло. Ты стал уже серьёзным.
Семья, работа, дети, что ещё?
Позднее – внуки. Способом природным
Всё превращается в простое бытие.

Заботы, хлопоты о детях, внуках,
Мечты о встречах с ними, коль далеко они.
Когда же наступает миг разлуки,
Как горько чувствовать, что снова мы одни.

Что жизнь детей сейчас совсем иная,
Советы им нисколько не нужны.
Хоть чувствуем мы это, понимаем –
Другими быть уже не сможем мы.

И что ушло нам дорогое время,
И что не возвратить его уж нам,
Что превратились мы, по сути, в бремя,
А наши ценности… по-нынешнему – в хлам.

Особенными стали отношенья,
И нам уже не разобраться в том…
А наши чувства, нравы, убежденья
Мы в мир безмолвный тихо унесём.

* * *

Известно, что жизнь не разложишь по полкам:
Что лучше, что хуже – как знать?
Самим быть собою иль жить под диктовку,
Какие решенья тебе принимать?

Вопросы, проблемы – у всех их так много,
В разы их побольше у нас.
Иль быть до конца у родного порога,
Не видеть при этом заботливых глаз?

Иль всё ж оказаться в чужой стороне,
Но рядом с детьми, с их любовью?
Тревожно и больно от этого мне,
Нет силы владеть мне собою.

А как же расстаться со всеми и всем?
С могилкою мамы расстаться?
Вопрос за вопросом: а надо ль? зачем?..
И хватит ли сил распрощаться?

Другая страна ведь, чужая земля,
Лишь сердце, что рядом, родное.
И думаю, думаю, думаю я,
От этого нет мне покоя.

Да, жизнь не разложишь по полкам свою.
Так будет, Господь как изволит.
Подольше лишь быть бы со всеми в строю…
Хоть тяжко и горько – не скрою.

НАДЕЖДА, ВЕРА И ЛЮБОВЬ

Мы стареем. От этого горько,
Не уверены в завтрашнем дне.
Озабочены тем и не только…
Прибавляют проблем нам извне.

То с детьми разделили кордоном,
То грозятся границы закрыть,
Принимают такие законы,
Что порою не хочется жить.

Как нам встретиться с детьми придётся?
И подумать нам страшно теперь,
Когда нас всё же это коснётся.
Кто иль что постучит в нашу дверь?

Кто же скажет нам ласково слово?
Кто стаканчик воды поднесёт?
Хоть проблемы такие не новы,
И у каждого свой есть ответ,

Всё же грустно становится мне,
Хоть друзья вдохновляют, не скрою.
Я мечтаю о завтрашнем дне,
Чтобы был он для всех нас спокоен.

А сегодня – живу лишь мечтами,
Хоть и знаю: не сбыться уж им…
Пусть Надежда всегда будет с нами,
С Верой – жизнь мы земную продлим,

А Любовь – пусть несётся по свету.
С нею всем я желаю прожить.
Для меня счастья большего нету –
Всё прекрасное людям дарить.

НЕ МІЙ ЦЕ ЧАС

Сутужно так буває на душі –
Не знаєш часом, де себе подіти.
Думки всілякі й рухів віражі…
Кого за це доводиться гнівити?

Згадаєш миті різні за життя:
Солодкі і гіркі – ніде вже їх не діти.
Не буде, ні, тепер вже каяття,
Й по-іншому не зможу теж я жити.

Бо, мабуть, пізно вже. Тепер все вочевидь,
Де крапку ставити, а може, де ще й кому.
Чим погасити у душі оте, що ще горить,
Щоб біль не спричинити цим нікому?

Згадаєш друзів тих, що відійшли.
Немов недавно ось були ми разом,
Упевнено всі по життю ми йшли,
Творця корилися наказам…

Життя чомусь так стрімко пролетіло.
Не встигла я іще усе зробити:
Щасливим бачити я свій народ хотіла,
Щоб не ховалися від куль ворожих діти,

У злагоді щоби жили усі народи
Й сусідам двері щиро відчиняти,
Щоб зеленіли на полях пшеничні сходи
І щоб сміятися хотілось і співати.

На жаль, не відчуваю я цього сьогодні.
На завтра в мене теж нема надій.
Тому й думки мої сутужні і холодні.
Не мій це, мабуть, час, іще не мій.

ЧОМУ ПОГАНИЙ НАСТРІЙ МАЮ

Себе я зранку запитаю
У день погожий і ясний:
Чому поганий настрій маю?
Навіщо ж він мені такий?
Було неважко здогадатись,
Причин шукать не довелось :
Життям своїм лише пройнятись –
І ясно все. Ні, не здалось:
В новинах чуєш про пожежі,
Про вбивства, вибухи – щодня
Оцим «затарені» мережі.
І в Раді – повна маячня:
Нема кому приймать закони,
Хоч на табло – всі 305-ть.
Для п'ятої тепер колони
Є інформацію де взять.
Спасати діточок теж нічим –
Кредитів не стає на це.
Сусід на допомогу кличе –
З іржавих труб вода тече.
Тяжкі інсульти та інфаркти.
І віруси на злобу дня.
Та чи потрібно це «гарантам»?
Їм інша зіронька сія.
У них мільйони за душею,
Маєтки «скромні», вертоліт,
Коханки Тані, Олі, Жені…
В обіймах їхніх цілий світ.
Народ терпіти доки мусить?
Ну хоч один про це скажіть,
Щоб не словами тішить душу –
Від мороку його спасіть.

ОСІННІЙ СЮЖЕТ

Здається, що усе переробила я –
На дачі впоралась з врожаєм,
Хоч і «дістали» клопіт й метушня –
Про це вже кожна жінка знає.

Грибами теж цей рік насолодилась –
У лісі майже кожен день була.
У пізню осінь щось вони з'явились.
А скільки листу я перегребла!

Та тільки ж це є справжня насолода,
Зумій відчути лиш оцю красу
І щедрість рідної природи,
Блакить у небі і росу.

І з глодом гілочки червоні –
Оселю ними прикрашай,
Відвар із нього ще й з лимоном –
Для серця ліки й просто чай.

З листків осінніх дуба, клена
Чудовий вийшов ще букет,
Ялинок гілочки зелені –
Вже й для поезії сюжет.

Тернівка вдома виграє
(У лісі ягід теж нарвала).
Духмяний сік вином стає –
Нам трунок осінь дарувала.

Здається, верст зі сто пройшла б
Й раділа, мріяла, плекала б,
Якби ж зозуля мудра та
Мої літа не рахувала.

ВАРІАЦІЯ

Не спішу я відомою бути,
Членство теж не потрібне мені.
Хочу лиш я повагу відчути
В кожнім кроці і в кожному дні

Від моїх вірних друзів, сусідів,
З ким спілкуюсь я ще у житті,
Щоб були ранки росами вмиті,
Щоб буяли хліба золоті.

Ну, а я подарую у віршах
Ніжність квітів і щедрість лісів,
Вітерець де ялинки колише,
Хай зволожують землю дощі,

Щоби зерна добра проростали,
Щоби в злагоді всі ми жили,
Щоб ніякого горя не знали,
Щоб щасливими діти були.

УЧОРА І СЬОГОДНІ

Здається – що недавно були ми молоді,
Дітей ростили, мріяли, плекали,
Упевнені у завтрашньому дні,
Своїй країні щиро довіряли.
Її для себе будували гідно,
Раділи успіхам у праці і в житті.
Здавалось, що нічого нам вже не потрібно,
Що здатні подолати всі мури на путі.
Та ні. Сьогодні нам стражденним стало.
Як вижити у каламутті цім,
Щоб діточки батькам не дорікали,
Що полишили їх і рідний дім,
Бо їхати потрібно вже до Польщі,
Потрібно… щоб копійку заробити.
Для тих, хто їм у світі найдорожчий,
Доводиться господарям служити.
Країну покидають безробітні,
А ТАМ – вони усі «заробітчани»,
Принижені, безправні, непомітні,
Яких туди не звали, не стрічали.
Мільйони вже покинули країну,
І не тому, що зрадили всі їй.
І їхньої у цім нема провини,
Як і на завтра в них нема надій.
А ще війна. Сини щоденно майже гинуть,
Реформи нівечать життя,
Шматують землю, беззаконня чинять,
Не відчуваючи при цьому каяття.
Відповідати ТИМ все ж доведеться,
До зубожіння хто народ довів.
Ми віримо: життя нам посміхнеться,
Даруючи чарівний солов'їний спів.

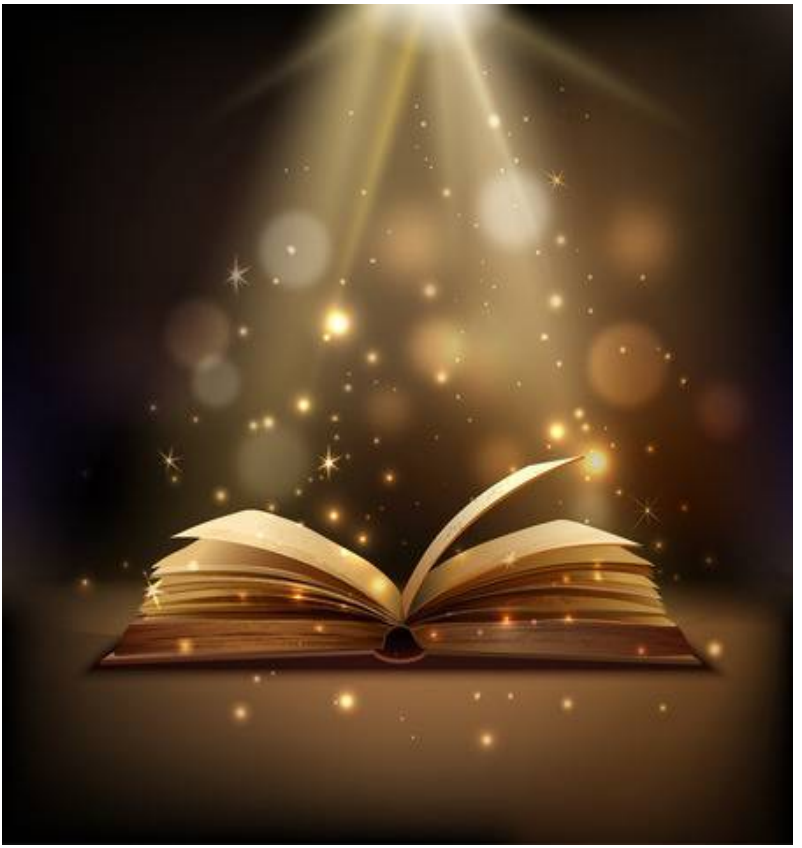

ВАЛЕНТИНА БОРОДЬКО

ІСТИНА

Валентина Михайлівна Бородько народилася 1950 року в с. Перехрестівка Роменського району Сумської області. У цьому ж селі закінчила школу. Здобувши педагогічну освіту, працювала вчителем початкових класів на Рівненщині. А з 1972 року й до виходу на пенсію – у рідній школі.

Віршувала змолоду, але здебільшого це були присвяти. Складала римовані рядки до свят, для виховних годин та на уроки. Коли ж доля звела поетесу з «Обріями», її талант розквітнув з новою силою. Друкувалася в газетах «Вісті Роменщини», «Город А», «Сільські вісті», «Сумщина», у колективних збірках «Обрії», «Україночка в нас одна», у книзі «Пелюстки Ромен-квіту» та в літературно-історичному альманасі «Ромен». 2016 року побачила світ її перша поетична збірка «Свіча мого життя», а 2018 року друга – «На життєвих перехрестях».

НЕ ЖАЛКУЙТЕ

Не сумуйте, що збігли літа,
Що і осінь виходить уже за ворота.
Не жалкуйте, бо час не верта,
А печаль – це душі лиш даремна гризота.

Не дивіться із болем услід
Тим рокам, що завжди солов'ями співають.
Не журіться, що місяць мов зблід
І зірки все частіше у небі зникають.

Не горюйте, зозуля кує
Не так часто і довго, як нам би хотілось.
Не зважайте, що іній снує
Вже на скронях зима. Де життя лиш поділось?

ІСТИНА

Задаются все одним вопросом:
«В чём же смысл земного бытия».
«Смысл», А. Луговской

У чому сенс життя людини?
Собі питання це ми задаєм
І відповіді в ці хвилини,
Як зазвичай, ніколи не взнаєм.

Лише тепер я зрозуміла,
Недавно істина прийшла проста.
Я взнала те, що так хотіла:
В душі повинна жить любов свята.

Любов до ближнього, до Бога,
Кохання в серці щоб повік цвіло,
Добра побільше якомога
Аби у душах наших проросло.

Щоби не прагнення багатства
Було метою нашого життя,
А почуття і честі, й братства,
Щоб потім не пекло нас каяття.

Брехливих треба слів боятись
І зради друга, бо це так болить.
На краще будем сподіватись,
У вірі і надії варто жить.

Хіба не щастя в дітях бачить
Продовження і роду, і життя?
Для кожної людини значить
Усе це сенсом нашого буття.

НАСТАВ ВЖЕ ЧАС

Зчорніло небо від людського горя.
В нестямі вітер хмари рве,
Як звір поранений реве,
І люто лихом б'є об берег моря.

Глузує з вітру лихо, ще й регоче,
Землею котить сум і біль,
З дна моря підіймає сіль,
Пекли в людей щоб дужче рани хоче.

Танцюють хвацько лихо з горем всюди,
І топчуть гідність, честь у бруд,
І сіють ненависть і блуд,
Аби голів не піднімали люди.

За безцінь продають нечисті душу.
Святого вже давно нема,
Єство зневага обійма.
Все продали б: повітря, воду, сушу.

А може, досить і страждань, й зневіри?
І встать з колін настав вже час,
Аби людьми вважали нас?
Щоб жить в любові і надії, й вірі.

МАТЕРИНСЬКЕ ГОРЕ

Не пломінь то червоної калини,
А кров людська сочить із ран Вкраїни.
І сум, як гадина, повзе до хати,
Де над труною в горі б'ється мати.

У голові, мов смолоскип, палає.
До сина чайкою матуся припадає.
Аж раптом світ потьмарився… Осіла…
Від горя непоправного зомліла.

А вранці, сива і страшна, сміється.
Синок маленьким їй уже здається.
Колише домовину, й пісня лине:
«Ніколи мама сина не покине…»

Сичем над хатою біда регоче,
У вікна б'ється, серце вирвать хоче
В нещасної, безтямної матусі,
Чий спів жахний, то сміх луна в окрузі.

З ганчірки лялечку вона скрутила,
Біленькою хустинкою сповила
І тулить до грудей. Пісні співає.
То засміється, знову заридає.

Наводить жах це материнське горе.
Дай, Боже, хай вона його поборе!
Хай світло розуму в очах воскресне,
Хай проклята війна навіки щезне!

ЛУНА – НІМФА ЕХО

Осінь розбризкала барви веселі.
Птаством наповнені хащі-оселі.

Німфа, а звать її Ехо, щодень
В кронах дерев аж дзвенить від пісень.

Тільки в природі і гарно, й правдиво.
– Диво… диво… диво…

Схід пломеніє вже в усмішці добрій.
– Обрій… обрій… обрій…

Грає промінням увесь небокрай.
– Рай… рай… рай…

Росами вмиті і ранки прозорі.
– Зорі… зорі… зорі…

Дуб на узліссі, немов оберіг.
– Беріг… беріг… беріг…

Ліс населяють скрізь Божі створіння.
– Творіння… творіння… творіння…

Стиха відлунюють в травах знов кроки.
– Роки… роки… роки…

Люди, оспівуйте велич природи!
– Оди… оди… оди…

День вже поволі осінній стікає.
– Тікає… тікає… тікає…

В думці про Бога я кожну хвилину.
– Лину… лину… лину…

ТИ – ЖІНКА

Жінка – як музика,
Її можна любити,
Навіть не розуміючи.
Ліна Костенко

Ти – Мати, Берегиня, Жінка.
Ти Богом дана мужу на віки.
Із родового древа – гілка.
Тобою снять усі чоловіки.

Ти – Жінка. Ти – цікава книга,
Яку ще чоловік не прочитав.
Родину бережеш від лиха.
Тебе кохає він й завжди кохав.

Ти – Жінка. Повінь ти неспинна,
Наповнена жагою із струмків.
Не втримали – то ти невинна.
Крилата мрія всіх чоловіків.

Ти – Жінка. Ти – як та стихія,
Яку приборкати ніхто не смів.
Ти – Янгол, Загадка, Надія,
І Казка, й Муза для чоловіків.

ПРОСТИ НАС, ГОСПОДИ!

Лунає дзвін і сумно, і тривожно.
Його набат полохає людей.
В небесну синь підводить очі кожний,
І рветься зойк страшний з грудей.

З'явилося Ісусове розп'яття.
Із ран кров цівкою біжить.
Вуста шепочуть в муках, як закляття:
«З добром у серці треба жить.

Не візьмете нажитого з собою:
Ні золота, ані срібла.
Послав людину я у світ нагою,
Чеснот людських щоб нажила».

Та ми не віримо, не чуєм Бога.
В серцях – гординя і пиха.
І не діймає каяття й тривога,
Не відчуваємо гріха.

А ми не бачимо біди чужої
І до мети йдем напролом.
Не чуємо молитви ми святої,
Поклони не б'ємо чолом.

А може, треба вже нам зупиниться,
Й добро творити на землі,
Та ревно й щиро Господу молиться,
Не зникнуть у гріховній щоб імлі?

Навчитися достойно треба жити
І буть людиною завжди.
Ми на колінах маємо просити:
– Прости нас, Господи, прости…

«МІСЯЧНА СОНАТА»

З екрана лине «Місячна соната».
По клавішах біжить легка рука,
І сукня довга кольору граната
Стрункий дівочий стан обволіка.

В очах тернових сум, якась задума.
У віях десь ховається сльоза.
Що жінці крає серденько, що дума,
Що в пам'яті жіночій воскреса?

А музика наповнює кімнату,
Мелодії тут тісно, рветься в сад.
На землю зорі, мовби по канату,
Спускаються тихенько в листопад.

І вже, мені здається, сам Бетховен
Схилився над роялем мовчазний,
Замріяний, увесь любові повен.
Ввись лине погляд ніжний, молодий.

Гойдають ніч ясну музичні хвилі.
В обіймах їхніх місяць і зірки.
Сонати звуки ці бентежно-милі
Далекий Всесвіт слуха залюбки.

НЕ ТРЕБА СЛІВ

Тихенько ти прошепоти,
Нечутно – і не треба слова,
Холодна щоб пора зимова
Могла весною зацвісти.

Слова я прочитаю з губ,
Зіп'ю вустами їх своїми
І вічно жити буду ними
В розлуці між зимових згуб.

Оті омріяні слова
Мені твої прошепчуть очі,
Що ними так бриніли ночі
Й зітхала томно синява.

Прошепоти омріяні слова…

МАРГАРИТА ЯКОВЛЕВА

ЛЮБОВЬ ПРАВИТ МИРОМ

Маргарита Яковлева

Яковлева Маргарита Іванівна народилась 1945 року в місті Хабаровськ Російської Федерації. В 11 років разом з батьками переїхала до України, до міста Ромни, де мешкає і нині. Закінчила Київський технікум легкої промисловості. Писати вірші мріяла з дитинства, але розпочала лише з 2013 року. Її поезії пронизані любов'ю до України, до людей. Друкувалася в колективних збірках «Обрії» та «Україно-нька в нас одна», а також у книзі «Пелюстки Ромен-квіту».

* * *

Я песней душу оживлю.
Стихами я её согрею.
Надежду в сердце поселю
И с ней печали одолею.

Я с неба радугу возьму
И ею землю разукрашу.
Оставлю песню соловью,
Пускай волнует мою душу.

И в ясный полдень на лугу
Я соберу цветов охапку.
Сплету венок и подарю
Любимой Украине, сладкой!

* * *

Любовь правит миром
Всегда и во всём.
Любовь помогает
И в добром, и в злом.
Любовь поднимает
До звёздных высот.
Любовь покидает
И снова зовёт.
Любовью напиться
Нельзя никогда.
Любовь, словно птица,
Зовёт в никуда.
И мы, будто птицы,
За нею летим
И райского счастья
Изведать хотим.
И что с нами будет –
Не ясно сейчас.
Изведали счастья?
Иль свет наш погас?
Но с первого утра
До царства теней
Мы путь освящаем
Любовью своей!

* * *

Когда уйду, останутся стихи,
Которые пришли неведомо откуда.
Они, наверно, из другой страны,
В которой каждый день творится чудо.
В которой нет голодных, нищих нет.
В которой каждый сыт, здоров, ухожен.
В которой каждый – ну почти поэт,
Ведь и такой исход возможен тоже.

* * *

Стих – когда больно.
Стих – когда сладко.
Стих – когда сердце щемит.

Стих – когда недоволен.
Стих – когда что-то колет.
Стих – когда кто-то ворчит.

* * *

Густая женская слеза
Скатилась с грустных глаз моих.
Взяла б я за руки его
И целовала б долго их.

«Солдатик юный, дорогой,
Защитник старости моей,
Уж лучше б я не дожила
До этих жутких, страшных дней».

Когда я новости смотрю
И сводку слушаю с АТО,
Прошу я Небо: «Сохрани,
Пусть не умрёт из них никто».

Прошу я Небо: «Помоги,
Дай силы выдержать нам всё».
А Небо льёт дожди слезой,
Заглядывая мне в окно.

* * *

А я так плохо сплю ночами,
А мне всё видится война.
Иду я по полю пшеницы.
Солдаты всё вокруг меня.

Они лежат на родном поле
И спят на поле вечным сном.
Колосья им о чём-то шепчут,
О чём-то, видно, о своём.

Они солдатам, верно, шепчут:
«Вставайте, некогда лежать,
Вставайте, жатву начинайте,
Ведь поле надо убирать».

Но им никто не отвечает,
Никто над полем не встаёт.
И хлеб никто не убирает.
Идёт война, война идёт.

* * *

В это смутное время
Я хочу просто жить.
В это страшное время
Хочу просто любить.

В это время тяжёлое
Хочу счастья для всех.
Чтоб оно было долгое,
Чтоб звенел детский смех.

В это жуткое время
Хочу всем пожелать:
Пережить это время
И себя не терять.

УКРАИНА

(Аллегория)

Я как-будто заблудилась,
Оказалась я не там.
И недавно мне приснилось:
Я большой Гиппопотам.
А меня в вольере тесном
Держат сутки напролёт.
Никому не интересно:
Это кто же там живёт?
И лежать так, и стоять так.
Да и кто-то там орёт.
Ну и мне всё надоело.
Я вольер тот развалю,
В лес уйду к своим друзьям,
Всему миру покажу:
Я Большой Гиппопотам.

* * *

Часто вижу, как в кино:
Я ушла, а всё осталось.
И берёт такая жалость.
Так же хочется остаться.
Долюбить, натанцеваться.
Песни милые допеть.
Книжки почитать подольше
И стихов сложить побольше.
Досмотреть своё кино.
Как же кончится оно?
А оно вдруг оборвалось.
Ничего уж не осталось.
Кончилось оно ничем.
Было это всё зачем?

* * *

Меня мышиная возня
Нисколько не волнует.
И стих пишу, когда меня
Мгновенье очарует.
Когда увижу я рассвет
Несказанно красивый,
И становлюсь я в тот момент
Богатой и счастливой,
Когда услышу дивный звук
В природе величавой
И мне в ответ тряхнёт мой внук
Головушкой кудрявой.
Иль когда вечером сижу
Я на своём крылечке
И стих в душе я завожу
О чём-то бесконечном.

* * *

Одни минуты эти
Живут на белом свете.
Они меня здесь держат
И я за них держусь.

А я ночной порою
К ним тихо дверь открою.
Свой стих им прошепчу я
И молча удалюсь.

Им расскажу смешное.
Иль грустное какое.
И с ними поделюсь я,
Как сильно их люблю.

* * *

Мы все станем эхом.
Мы все станем прахом.
И жизнь прожита
Одним только взмахом.

Одним только взмахом
Руки иль крыла.
Недавно родился,
А жизнь уж прошла.

А жизнь пролетела,
Умчалась куда-то –
Откуда, наверно,
Не будет возврата.

Но жизнь хоть умчалась
И быстро прошла –

Собой наградила
Тебя и меня.

* * *

Когда тебя со мною нет –
День накрывает тьма.
Когда тебя со мною нет –
Я на земле одна.

Когда тебя со мною нет –
Тревожит каждый звук
И шорох листьев на ветвях
Похож на шёпот губ.

Когда тебя со мною нет –
Не мил мне белый свет.
Ведь без тебя, мой дорогой,
Надежды тоже нет.

* * *

Моя невидимая нить
Любви тончайшей к внуку.
Ведь в мире невозможно жить,
Не испытав разлуку.

Любовь к природе, красоте
И к жизни нашей бренной.
Ведь без неё мы в темноте,
Как овцы во Вселенной.

Любовь наш жизненный маяк,
Как в океане светит.
Ведь людям без неё никак.
И лучше б её встретить.

ПРИСВЯТА ДЕРЕВСЬКІЙ

Коротке слово – Мати.
Такий великий зміст.
Дитятко колихати,
Лелека що приніс.

Вона діток збирала
Із різних звідусіль
І матір'ю їм стала
Діточкам усім.

Дітей вона зігріла
Величчю душі.
І Бог давав їй силу
Виростити всіх.

Така тендітна, ніжна,
З великою душею.

І ми повинні вічно
Захоплюватись нею.

* * *

Мне некого мамой назвать,
А где ж её, милую, взять,
Когда умерла уж давно.
Напрасно смотрю я в окно.

Хоть не всегда мы дружили.
Разные колкости были.
По ней всё равно я грущу,
С надеждой в окошко смотрю.

Сижу, смотрю и вздыхаю.
Часто себя упрекаю,
Что сделала что-то не то.
Напрасно смотрю я в окно.

Годы прошли незаметно.
Их череда неприметна.
И сколько дано мне прожить…
Маму не смогу я забыть.

* * *

Музыка стихов вечна.
И она бесконечна.
И она непреложна.
Хоть не всегда возможна.

Музыка стихов манит.
Голову нам дурманит.
И она вдохновляет.
Так не всегда бывает.

Стихи на музыку – песня.
Может быть интересной,
А может грустною быть,
Но с нею хочется жить.

* * *

Нам сказалаГрицай:
«О – ё – ёй, а – я – яй!
Почему не учили?
Почему не читали?
И стихов почему вы
Совсем не писали?»

Ей ответила Кранга:
«Потому, что на даче
Надо много «ишачить».
И не день, и не два.
Дача тоже работа,
А учить и слагать
Нам не очень охота».

А Петренко сказала:
«Уж я дачу убрала.

Я читала, учила.
Даже стих я сложила.
И про то, и про сё,
Чтоб Грицай похвалила».

Клейних молча сидел.
В потолок всё глядел.
Свою думушку думал:
«Где же денег достать
На всё, что хотел.
Ну откуда их взять?»

А Петруша Акимов…
Он приветлив и милый.
Женщин он уважает,
Нам стихи прочитал,
Подарил нам цветы.
Ничего не сказал.

Ну а я посидела.
На всё посмотрела.
Я немного взгрустнула.
И от счастья простого
Я душой отдохнула.
Родилась будто снова.

* * *

Жила собі Маргарита.
Була талановита
Не те, щоб зовсім, дуже,
Але нормально, друже.
Зростала вона вільно,
Та не була покірна.
Часом пісні співала.
На все свій погляд мала.
Вірші вона складала.
Грошей не заробляла,
Але вона писала,
Бо душа прохала.
Бо душа стогнала
Або пісні співала.
Щось і когось кохала,
А Маргарита писала.

* * *

Ничего не бывает напрасно.
Поняла это только теперь.
И стою я одна в пустом доме.
А куда открывается дверь?

Дверь открылась – и я вышла в поле,
На тропинку. На ней ни души.
Только ветер отчаянно стонет:
«Не спеши, не спеши, не спеши…»

Я давно уж, давно отспешила.
И стою в чистом поле теперь.
Вспоминаю: «А туда ли
Открыла я дверь?»

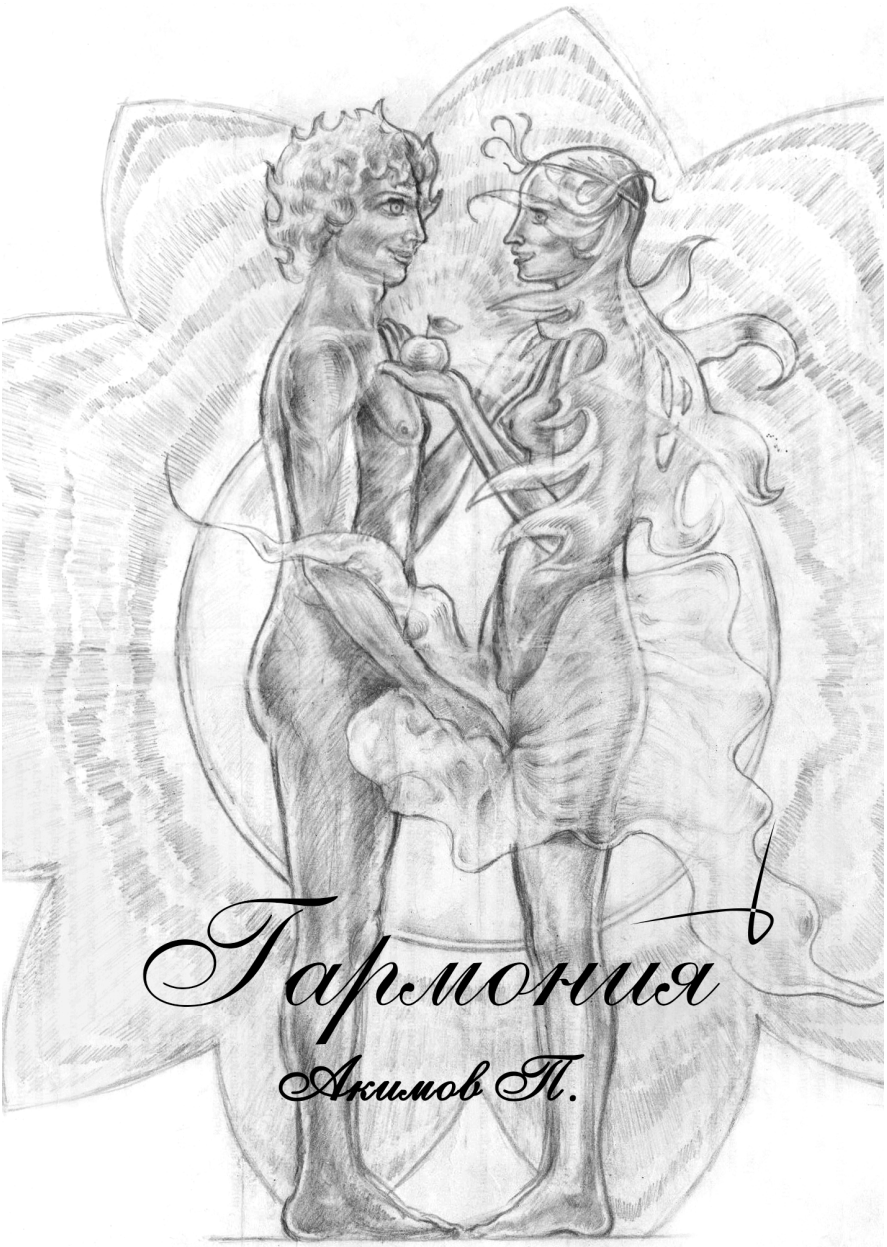

Гармония

Акимов П.

Акімов Петро Михайлович народився 12 липня 1960 року в с. Юнаківка Сумського району. Дитинство, юність і перші кроки самостійного життя проходили в різних куточках нашої країни. Має вищу технічну освіту. Одружений, виховує двох синів. Любить поезію і образотворче мистецтво. Друкувався в колективних збірках «Обрії» та «Україно-нька в нас одна» (Миргород, 2016, 2018), в поетичних збірках «Думка романтика», «Колиска роду», «З Україною в серці», «Гармонія» («Лілія», Хмельницький), у колективній збірці «Пелюстки Роменквіту», у газеті «Вісті Роменщини», а також у літературно-історичному альманасі «Ромен». У цьому розділі представлені як вірші, так і малюнки автора.

ГАРМОНИЯ

Любовь – это гармония чувств
и вечная правда жизни.

Живи в гармонии с собой
И не иди назад шагами.
Там пустота, там ложь, обман
И жизнь с фальшивыми цветами.
Ищи любви своей мечту!
Там яркий свет твоих желаний,
И красота, и чувств полёт,
Смятенье Душ и тел дерзанье.
В гармонии живёт любовь,
В гармонии все краски Мира.
Живи в гармонии с собой –
И будет звонкой твоя Лира.

МОЯ БАТЬКІВЩИНА

Злітаю піснею, мов птах,
У ріднім краї калиновім.
І розквітаю, наче сад,
В рожевім щасті пелюстковім.
І славлю зоряно Тебе,
Моя Ти нене Україно,
Бо Ти одна, з усіх одна –
Найкраща в світі Батьківщина,
Де соловейко так співа
І вітер горне хвилі в полі.
Жита, жита – мої літа!
І кращої мені не треба долі!

КАЗКОВА НІЧ

Вже нічка лагідно співала,
Так колисково, залюбки.
І в снах літала і складала
Неперевершені казки,
Де я в тій казці пелюстковій
Тебе так ніжно обіймав
І цілував вуста солодкі,
Кохання казку дарував.
Де Ти літала і літала
В тих почуттях своїх, моїх,
Моє серденько обіймала
У пелюстках чарівних тих.
Де ми удвох, мов янголята,
Такі щасливі у житті,
Десь загубилися у часі
На мить, на день і назавжди.

ВИНО ЛЮБВИ

Я с тобой в прекрасных чувствах
Пью чудесную печаль,
Что волнует моё сердце
И любви волшебной даль.

Где Ты, словно королева,
Так прекрасна, и стройна,
И безумно сладострастна,
Как бокал хмельной вина.

Я с тобою, словно ветер,
Окрылённым так лечу,
Позабыв про всё на свете.
О тебе порой грущу.

Когда день тебя не вижу –
Даже в снах тебя ищу
И, как луч осенний, таю.
Догораю, но лечу,

Чтоб Душою прикоснуться
К твоим розовым устам,
Снова ветром обернуться,
Чтоб обнять твой гибкий стан.

Я с тобою… словно в сказке,
Где сбываются мечты.
Те мечты, что так взлетают,
Не боятся высоты

И от счастья расцветают
Вкусом мёда на губах
В каждом вздохе, в каждом взгляде,
В моих ласковых словах.

Я с тобой молодею.
Ты мой самый сладкий сон,
Удивительный и нежный,
Что поёт мне в унисон.

О тебе, моя родная,
Вдохновенно, трепетно,
Страстью нежною вскипая,
Пью с твоих ладонь вино.

И хвала за это Богу
Нашему Творцу вдвойне,
Что так любим мы и верим
Даже в самом сладком сне!

ОСЕННИЙ ПОЦЕЛУЙ

Осень пахнет дождями,
Осень пахнет листвой,
Солнечно, ярко цветами
И белоснежной росой.

И так ласкает лучами,
И так играет теплом,
Будто прощается с детством,
Что улетает с ключом.

Я в этой сказке, как ветер.
Я в этой сказке, как сон,
Плачу, пою и взлетаю,
С ней песню творя в унисон.

Где подпою ей стихами,
Где нарисую Душой
Осень – печальной и нежной
И неразгаданной мной.

И как мне хочется снова
В той красоте замирать,
И целовать её в губы,
И удивлённо мечтать,

И в невесомости этой
Светлою нитью парить,
Дни зажигая огнями,
И так волшебно любить.

ЗОЛОТА ОСІНЬ

Вже осінь в світанках раділа,
Що долі віночки сплела,
Що в річку бурхливу пустила
На сонячні хвилі життя.
Де ми, наче квіти чудові,
Такі неповторні, живі.
Гойдаємо сни кольорові –
Пробуджені, чуйні думки.
Де з листом, де з вітром злітаєм,
Де плачемо разом з дощем
І зоряну ніч зустрічаєм,
Що так догорає вогнем.
Тож, осінь, ти, матінко-осінь,
Даруй золоті почуття.
Хай буде миттєвою просинь
І світлим для всіх майбуття!

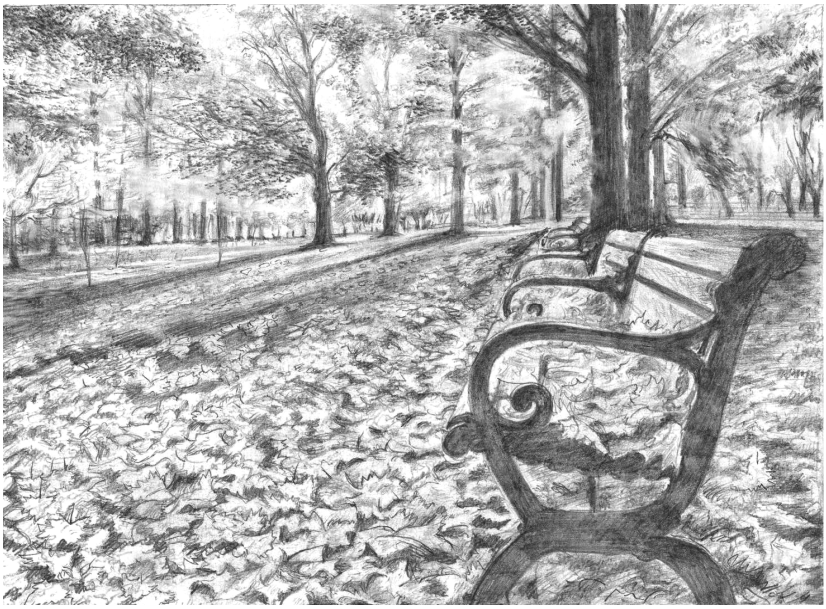

АНДРЕЙ СОЛОВЬЁВ

ЛЕСТНИЦА В НЕБО

Воробьёв (Соловьёв) Андрей Александрович родился 14 июня 1984 года в городе Ромны Сумской области. Учился в Полтавском институте экономики и права на социально-гуманитарном факультете. Специальность – социальная работа. Стихотворения стал писать с лета 2009 года. Публиковался в коллективных сборниках «Україночка в нас одна» и «Пелюстки Ромен-квіту».

LED-ZEPPELIN

STAIRWAY TO HEAVEN

Любить сможет только сильный,
Слабый любви не коснётся.
Не сможет он сделать усилий,
Чтоб дотянуться к звёздам.

* * *

Любовь нужна нам словно воздух,
В ней смысл, силы и покой.
С любовью будет всё серьёзно,
Бесценен и пустяк любой.

Любая фраза, взгляд, улыбка
Навечно улетают ввысь!
Звучит восторженно, как скрипка,
Наполненная чувством жизнь!

Оно вокруг! Внутри! Снаружи!
В пульсации вен! Да, чтобы жить,
Для этой плоти воздух нужен,
Чтобы душа могла любить!

Посланница Бога

Для кого-то Любовь нереальна,
Для кого-то всё только игра.
Для кого-то всё слишком банально,
Для кого-то Любовь, как война.

Кто-то страстью её измеряет,
Кто-то выгоду жаждет добыть.
Ну, а кто-то беспечно теряет
Своей жизни тонкую нить.

Всякий в этом находит что-то,
Обязательно только своё.
А любовь, как посланница Бога,
Беспробудные слёзы льёт.

О Любви

Любовь, которая взаимна,
Как воздух нам необходима.
И в одиночестве наивном
Зовём её к себе ревниво.

Но гостья гостьей остаётся,
А иногда, впадая в грех,
Она у нас, как в клетке, бьётся,
Стремится вырваться наверх.

Мы – люди, словно прокажённые
Желанием обладать.
Но чувства те, что «обнажённые»,
Подарят благодать.

Не властно над Любовью время,
Не властны сотни мелочей.
Любовь – награда, а не бремя,
Что одиночества сильней.

Любовь свободная, как птица,
Махнув своим крылом,
Над нами в небесах кружится,
Ведь Небо её дом.

Любовь придумать невозможно

Любовь придумать невозможно.
Достаточно в себя взглянуть,
А там видения восторженные
Переполняют чувством грудь.

Дыханием полным она дышит,
Любовь других сравнений не имеет.
Как дождь весенний, дробью бьёт по крышам,
Так кровь в висках пульсирует сильнее!

Любовь придумать невозможно,
Такое не продать и не купить.
Любовь никак не путается с ложью.
И очень, очень хочеться хранить

Воспоминания связанные с нею.
Нет омрачений, свет Любви так ярок!
И нету света этого нежнее,
Но лишь для искренних сердец такой подарок!

Тайна Любви

Любовь – это не чувство, это тайна.
Она спускается на землю бархатом с небес
И двух влюблённых окрыляет моментально.
Это дарованный от Бога крест!

Это связующая нить уходит в Вечность,
И, заглянув за ширму голубую,
Мы отражения влюблённых видим в зеркале небесном,
Они в его просторах отражаться будут.

Всегда быть вместе – это тайна чуда
Лелеит души их и голые тела.
В рай возвращаются ушедшие оттуда,
Улыбка их встречает на лице Творца.

Объятья снова распахнулись!
Спустился ангел. В мир открылись двери,
В котором две души одною будут,
Одной судьбой стать две судьбы сумели!

Любовь – это не чувство, это тайна!
И лишь для тех она, как знамя реет,
Кто в глубине себя имеет ключ хрустальный,
Ключ тот, что провернуть замки стальные все сумеет!

Хранителям Любви

Пусть прочь уйдут сомнения!
Пусть прочь уйдёт корысть!
Я воспою мучения
Длинною даже в жизнь!

Храните пламя вечное,
Не размыкайте круг!
Признавшись в чувствах встреченным,
Цените сердца стук!

Ведь кто сегодня любит,
А завтра, может быть, сумеет?
В мучениях своих чудных
Души возвышенно-бессмертной не имеет.

И чтоб судьба не посылала,
Вы помните всегда –
Дорога жизненная, как-бы не петляла,
Она Любовь хранить должна!

Предать совсем не сложно,
Растратить чувства – ерунда.
А если, как на землю сердце брошено,
Любовь исчезнет навсегда.

Так в нашем мире ложном
Встают видения. И
Их суть узреть возможно
Только хранителям Любви.

Апофеоза жизни

И как крути, как не крути,
Всё вертится вокруг Любви.
Любовь – Апофеоза* жизни,
Вся суть, весь смысл в этой истине!

И истинный мотив звучит
В сердцах наполненных Любовью!
Я повторяюсь вновь не новью,
Но пусть читатель извинит.

Что ж, много было разногласий,
Разбитых лбов, сердец и жизней.
Но кто же с этим не согласен
После всего? – Любви нет истинней!

Но как трактует каждый слово
«Любовь»? Что чувствует за ним?
Определения бестолковы,
Стихию в рамки не определим.

Любовь – свечение чувств небесных,
Всю землю, словно покрывало,
Укутывает приглашая в Вечность,
Чтобы ни дня не пропадало!

* – авторский вариант слова.

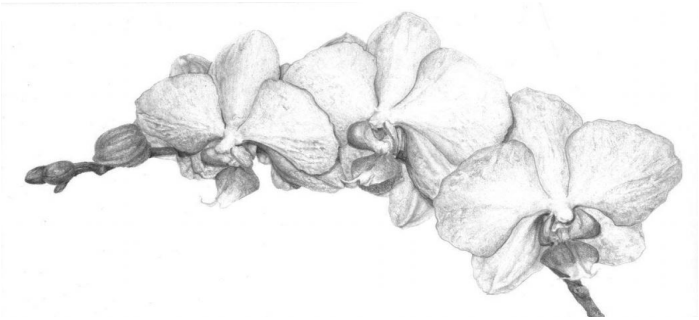

ОЛЕКСАНДРА ТАРАСЕНКО

Яке це щастя – просто жить,
Щодня красою милуватись,
Людей любить, добро творить.
Так хочеться життям впиватись.

ТАРАСЕНКО ОЛЕКСАНДРА КАЛЕНИКІВНА народилася 1938 року в селі Сміле Роменського району Сумської області, де проживає і нині.

Закінчила Сумський педагогічний інститут імені А.С. Макаренка. Сорок років працювала вчителем української мови та літератури. Учитель-методист.

Писати вірші почала в дитячому віці. Має в творчому доробку одинадцять книг: «Білі світанки» (2011р.), «Любіть Україну» (2014р.), «Світ добра» (2014р.), «Доля» (2015р.), «Моє слово» (2015р.), «Гортаю сторінки життя» (2015р.), «Щастя – жить» (2016р.), «Сміле та сміляни» (2016р.), «Стою на праведній землі» (2017р.), «Ювілейна» (2017р.), «Квітуча Україна» (2018р.), «Летять літа» (2018р.).

Постійно друкується в періодичній пресі, в літературно-історичному альманасі «Ромен», а також її вірші знаходяться в соціальних мережах.

Друкувалася в колективних збірках «З Україною в серці», «Третя весна», «Обрії», «І пером, і серцем», «Україночка в нас одна», «Антологія сучасної поезії», в книзі «Жінки Роменщини» та в збірці «Пелюстки Ромен-квіту».

Шість років О.Тарасенко є членом літературних об'єднань «Дивослово» та «Обрії».

ОСІНЬ

Зриває вітер з осені красу
В цілунках, із любов'ю і грайливо.
Ранкову він розтрушує росу
І робить це упевнено, красиво.

Летить, спішить вже осінь по землі.
Блищать на сонці кетяги калини.
І «літо бабине» висить в гіллі.
Вітрець несе гірлянди павутини.

Ось ключ гусей з'явивсь в височині.
Розгойдує він небо в високості.
Чи прилетять до нас вони, чи ні?
Вони повернуться сюди ще в гості.

Жбурляє вітер листя по землі.
Лиш диво-хризантема ще квітує.
Вже осінь шле нам холод на крилі.
Зима містки-шляхи собі будує.

ВЗИМКУ

Поволі осінь міць втрачає,
Бо товпляться вже холоди.
Північний вітер поспішає,
А там й мороз прийшов, гляди.

Отак пора зими надходить.
Вона крокує, не бреде.
Такі сюрпризи грудень робить,
Ще й щедро снігу покладе.

А там і січень притупцює.
Це середина вже зими.
Тоді мороз міцний гарцює.
Він прибува до нас саньми.

Вже є великі перемети.
Прийшли Гомора і Содом.
Куди не глянь – сніги, замети.
Сніги розкидані кругом.

Як сонце з'явиться на небі,
Сніги виблискують сріблом.
Намалювать морозу треба
Узори на вікні пером.

ВЕЧІР

Стомилось сонечко. Надходить вечір.
Манливий обрій сонечко хова.
Воно бере всю ношу дня на плечі
І йде спочить. Щодня таке бува.

Всі в неба барви вечір забирає,
І він прощається із днем на ніч,
Своєю темнотою все вкриває.
Пливе помалу ночі він навстріч.

Вона шанує вечорок, радіє,
Що наближає волю, право їй.
І ніч без місяця вже темінь сіє
І рине в розпорядок ночі свій.

Не видно вже краси, все потонуло
У темний вечір, і краси нема.
Лише це на одненьку ніч пірнуло,
Бо прийде диво-ранок крадькома.

КУДИ ТИ, ЛІТО, ПОСПІШАЄШ?

Куди ти, літо, поспішаєш?
Куди від нас, куди ідеш?
Чи силу ти зовсім втрачаєш?
Чи, мо', тепло не збережеш?

Звернусь до тебе, осінь мила:
– Ти літо в нас не забирай.
Та я тобі вже говорила,
Що в нас із літом справжній рай.

Бо влітку все цвіте, буяє,
Ростуть розкішні явори.
Природа в радощах гуляє
В духмяні, теплі вечори.

А матіола вечір любить,
Тоді розкриє квіточки,
І аромат усіх голубить,
Як місяць в небі зірочки.

Борідка царська усміхнулась –
Пора розкрить свої квітки.
Вона до ночі потягнулась.
При цій порі цвісти з руки.

ОСІННІЙ РОЗГУЛЯЙ

Та тепле літо так змарніло,
Пішло уже за небокрай,
Чомусь так швидко постаріло.
Засумував наш рідний край.

А літо осінь зустрічає,
І руку на плече кладе,
Люб'язно, ніжно обнімає
І так в обнімку в даль веде.

В жоржин красу вона забрала.
І хризантеми відцвілись,
Тоді і про вітри згадала,
Які у мандри подались.

Ой вітре, вітре, вітровію,
Вже осінь. Хмари наганяй.
Вони на землю дощ посіють,
І буде повний розгуляй.

Заслали хмари усе небо.
І дощ линув, як із відра.
Якраз такої днини й треба,
Бо це осіння вже пора.

МІСЯЦЬ В ПОВНОТІ

У небі місяць в повноті,
І небо всіяне зірками.
От він якраз не в самоті
Крокує, ніби йде ланами.

Владарка-ніч в височині
Порозсипала міріади
Зірок в небесній глибині,
Неначе на олімпіади.

Бездонне небо виграє
І ніби шле усім цілунок,
Немов бальзам, вже роздає
Солодкий ароматний трунок.

Та ось промчався метеор,
Розрізав сяйвом навпіл небо.
Землі він ніби віддав борг.
Напевне, так природі треба.

Щедротно шлють нам небеса
Нічні божественні привіти.
Краса щодень хай воскреса.
Вона нам душі буде гріти.

ВЕСНА

Коли травневе сонечко встає
І день новий свій починає,
Тоді природа чари роздає
І небо барвами заграє.

А бризки сонця до землі летять.
Зелене море вже буяє.
По небу білі хмарки в безвість мчать.
І соловей пісні співає.

А тут зозуля б'є своє «ку-ку».
І шпак свистить біля гніздечка.
Верба схилила коси у ріку.
Калина зовсім недалечко.

Весна дарує ніжність і тепло.
Росте й квітує все навколо.
Весна для всіх – натхнення джерело.
Хай не згаса краса ніколи.

ЛЮТА ЗИМА

Зима. Шалений вітер нам сніги жбурляє,
В глибокі перемети їх кладе.
Коли зима скінчиться, ще ніхто не знає,
Бо, бач, вона до нас лише гряде.

Мороз тріщить, пече. Усе навкруг німіє.
Поскрипує твердий холодний сніг.
Вночі мороз завжди упевнено міцніє.
А снігу стільки, що не виймеш ніг.

Мороз уранці ніжно шибку розмалює,
Напише він казкові картинки.
А нас якось чомусь казковість ця хвилює.
То як морозу це робить з руки?

Птахи бідненькі від морозу поховались
В свої «домівки». Страшно вилітать.
Схотілось їсти – вилітали й знов ховались,
Щоб від морозу жертвою не стать.

Вони чекають, як страшна зима розтане,
Як всі сніги й морози відійдуть
І як зима так люто злитись перестане.
Вони цього давно-давно вже ждуть.

Надія Овчаренко

В пустелі марних снів

Овчаренко Надія Петрівна народилася 1979 року в селі Левондівка Роменського району Сумської області, де проживає і нині. 1996 року закінчила Перехрестівську ЗОШ, здобула професійно-технічну освіту. Друкувалася в збірках «Українонька в нас одна» та «Пелюстки Ромен-квіту».

Люблю Україну

Люблю свій край! Люблю я Україну!
Барвінку цвіт і мову солов'їну,
Похилену вербу біля ставочка
І вишиту бабусею сорочку.
Й черемхи цвіт, і кетяги калини,
Й рясні дощі, й густі тумани сині,
Холодні роси у високих травах
І променя останнього заграву.
Вузькі стежини і курні дороги,
Блукали де в дитинстві босі ноги,
Лани широкі стиглого колосся
І восени пташине відголосся.
Люблю свій край – квітучу Україну!
І маку цвіт, і пісню солов'їну,
Похилену вербу біля ставочка
І вишиту бабусею сорочку.

Пам'яті найрідніших

Холодна кава не зігріє душу,
Й байдужість теж її не звеселить.
Різниця між «Я хочу» і «Я мушу»
Будь-чий жертовник миттю спопелить.
Мандрує осінь ще зеленим світом,
Та день – як мить, безсонна ніч – як рік.
А сни короткі тужать так за літом!
У снах дощами туга та бринить.
Холодна кава і холодний ранок…
В душі мов не лишилося тепла…
Частіше стала снитись мені мама,
Дитинство босе, де вона жива…
Й забутий майже голос мого тата…
Бабусі казка дивом ожива…
В житті усі переживають втрати,
Та не в усіх доказані слова.
Холодна кава – наче безнадія,
Знов ніч холодна випита до дна…
Любіть батьків, як заповітну мрію,
Бо їх любов, як Господа – свята!
Відкласти можна всі нагальні справи
Й на вихідні приїхати в село.
Сліпі не бачать – молодіє мама
І тато теж козак ще ого-го!
Дзвоніть частіше, навіть серед ночі,
Скажіть – так скучили, що вже не стало сил!
Хай навіть сльози зросять їхні очі,
Та головне – ти скучив й подзвонив.
І хай сміються з вас так звані «друзі»,
Що вже дорослі – без батьків ніяк.
Живі батьки – це дощ в спекотнім лузі,
Живі батьки в пісках життя – вода!

* * *

Не бывает «поздно», не бывает «рано»,
Зажигая звёзды, заживают раны…
Мир стаёт прекрасней, в мире ярче краски…
И душа, как двери, снова нараспашку…
И не ранят ночи острием кинжала…
Не бывает «поздно», не бывает «рано»…

* * *

Забывать не сложно, но больно…
Зболіле серце краять на шматки…
Молитвой в небеса летит: «Довольно!
За все мене ти, Господи, прости…»
Тускнеет образ, некогда любимый,
І голос забувається, на жаль…
И все моменты, что неповторимы,
В собі сховає назавжди зима…
И отболят, отплачут снова ночи…
Який мінливий і чарівний світ!..
Лишь только сердце счастья очень хочет…
І без любові так душа болить…

(Е.Р.А.)

Думки до тебе і думки без тебе…
Що губляться в пустелі марних снів.
Для щастя лишень не багато треба…
Ти навіть пучки дати не зумів!..
І холод неба знову в холод ночі
Безжально якось доля переллє…
Снаги немає, щоб забути очі,

І сил нема, забути щоб тебе…
Уява знов малює твій портрет…
Але чого так сумно виглядаєш?
Тобі без мене завжди добре є –
Це я без тебе в муках помираю…
Забути… Боже! Дай же забуття!
Зігрій своєю Божою любов'ю,
Бо пройде час…закінчиться життя…
І стане прахом те, що зараз кров'ю
Так боляче у серце…кулаком…
І так болить… нікому ж бо не треба…
Забрали крила… Боже, забери
Палке бажання знов піднятись в небо!..
Думки без тебе знову, мов чужі…
Мені для щастя не багато треба…
Лиш загубись в пустелі марних снів,
А інше все я зможу вже без тебе…

* * *

Шлях життєвий, ніби полотно,
Застелила доля рушниками,
І мережить голкою його,
І барвистими по нім нитками
Викладає за стібком стібок…
Доки буде їй снаги та сили,
Доки доста буде їй ниток…
Туга, як голубка сиза,
До душі піснями промовляє
І голубить сивими крильми…
І не гріє душу чорна кава,
Бо на смак, неначе полини…
Вишиває доля, вишиває…
І кладе до ніг ті рушники…
Наче поле вишите безкрає…
По якому ой не легко йти…

* * *

Ніч знову плаче зорями із неба…
Сумує скрипка… ще не ранній час…
Талан такий чи, може, так і треба –
Розплачуватись болем повсякчас?

От рос холодных тяжелеют травы,
И соловей со скрипкой в унисон,
Взъерошил ветер листья для забавы,
Скрип тополей, что так похож на стон…

Натруджена земля відпочиває…
І новий відлік зранку для життя…
Але якщо кохання помирає,
То і життя немовби вже нема…

Сплелися ветви заспанного сада…
Аккорд последний… замерла струна…
Падут оковы, рушатся преграды…
Но не сейчас… и жаль… не для меня…

(Е.Р.А.)

Було видіння. Може, то був сон?
Лице твоє усміхнене й привітне.
З небес на землю падав сильний дощ –
В твоїх очах веселки барви квітли.

Перун вправлявсь в стрільбі із громовиць,
І верби п’яні мили в річці коси.
А ти стояв, немовби був із криць…
Дощ заблукав у темному волоссі…

Твій погляд, що спрямований в нікуди,
Так боляче весною обпікав.
О, як хотілось кинутись на груди
І за рамена міцно обійнять!

Побачить зорі в грозовому небі
Й струсити їх усі тобі до ніг…
Та лиш тобі того всього не треба.
Видіння щезло… захитався світ…

А ранок стрів, наповнений красою,
На квітах краплі, мовби від роси.
Вночі був дощ, принесений тобою,
Бо ти приходиш лише в мої сни…

* * *

Из плена грусти вновь в одиночество.
Небо устало ждать…
Когда снова в душе распогодится,
Любовь возвратится опять?..

Краплі дощу – наче сльози.
Чи сльози то є той дощ?..
Самотній вітер блукає світом.
На шибці малює мороз.

Замерзлі душі не гріє кава…
Їх не зігріє чай…
І рветься на волю знайоме до болю:
«Прости і прощай». Прощай!..

Из плена грусти, но где же воля?..
Опять одинокий плен…
Слова застыли, корчась от боли.
Удар, чуть выше колен…

Сум'яття знову розправить крила.
Крізь марево вічних сліз.
Хтось бачить Бога і чує силу…
Хтось Люцифера і… скверну скрізь…

Ностальгія

Люблю осінніх квітів аромат,
Й мереживо пожовклого вже листя,
І смак вина, що дарить виноград,
Й як горобина міряє намисто.
Сумні ключі вже тягнуться удаль,
Тумани сині вже сідлають коні…
А так ще хочеться погожих днів, тепла…
А я ж ізнову не була на морі…
Не бачила мінливу ту лазур
І білу піну – матір Афродіти…
Город, робота… Чур, оте все, чур!
Єдина радість – вже дорослі діти.
Тче осінь сріблом павутин ажур…
Я влітку знову не була у Львові…
Старий нічної лампи абажур
Нагадує, що як далеко гори.
І в Вінниці не бачила фонтан,
Не випита із подругою кава…
Єдиний відпочинок – це диван
Й під хатою стара навіки лава…
Не мрію я давно про закордон,
То я в дитинстві снила всеньким світом.
Венеція – палаців рай й гондол…
Дубай – із його одвічним літом…
Іще одна розрада – інтернет.
Нове вікно в світ радощі й печалі…
І спогади. Допоки вони є,
Живе надія – не втрачаю пам’ять.
Згорає осінь в золотій красі,
І жовтим листям догорають мрії,
Залишивши мені лиш сіру тінь…
Й уже одвічну в серці ностальгію…

* * *

Я чую дощ… я бачу його сльози…
І сум дощу у душу через край…
Похмуре небо хмари знову зводить,
І ллється дощ, немов мохнатий жаль…
Як перший вірш, без рими й без «так треба»,
Він кострубатий, але все ж «бере».
Поезія дощу чи пісня неба?..
Сьогодні я благословлю тебе…

Л…

Болить в душі несказанеє слово,
А може, то болить сама душа?..
Чи, може, серце плаче за тобою?..
Дощу краплина на щоці, немов сльоза…
Всі почуття, що варті оберегу,
Без одіжі розп'яли на хресті…
Шматує вітер їх, дощі мережать…
І замітає біла заметіль…
Однак життя конає ще у муках…
На що надію маєш ти? Облиш!
Тебе ніколи він не приголубить
І про кохання вже не скаже більш…
В його очах погасли усі зорі,
У серці лиш безмежна пустота,
І в радості, в хворобі, в горі
До тебе вже не горнеться душа…
Ти мов забута і далека пісня,
Що клин пташиний в небі виграє.
Не йди за ним, допоки ще не пізно,
І так вже він занапастив тебе!..

ТЕТЯНА ІВАНОВА

О ЦЕЙ ОСІННІЙ ТИХИЙ ЛИСТОПАД

Тетяна Михайлівна Іванова (Подпорінова) народилася 25 лютого 1961 року в селі Андріївка Роменського району Сумської області в сім'ї колгоспників. Член літературного об'єднання «Обрії». Друкувалася в міськрайонній газеті «Вісті Роменщини» та в газеті «Погляд», у літературно-історичному альманасі «Ромен», збірці «Пелюстки Роменквіту», у колективній збірці «Україночька в нас одна». Її поезії є у соціальних мережах. Вірші поетеси пронизані любов'ю до своєї неньки України, природи, рідного краю, близьких їй людей.

* * *

О цей осінній тихий листопад!
Останній лист на землю опадає,
Дарує спогад, що не вернеться назад.
Отак і в нашому житті буває.

Хай листопадові приходять дні.
Не бійтесь їх… усе в житті минає,
Хоча тумани в осені рясні.
Проміння сонячне їх вранці налякає.

Прийде зима, і літо, і весна,
І знову осінь в гості завітає.
«Як вам жилось?..» – мов запита вона
Й багряним листям всіх нас привітає.

Пісня

О Мати Божа, до Тебе лину!
Молю і прошу – спаси Вкраїну.
Від злого лиха її, єдину,
Щоби народ мав світлу годину.

О Прісно Діво, Тебе благаю!
Світліша сонця, бо Ти святая.

Про Тебе пісні люди співають,
В молитвах щиро прославляють.
Діво Маріє, Мати небесна,
Віра до Бога в людей воскресла.

О Прісно Діво, Тебе благаю!
Світліша сонця, бо Ти святая.

Укрий нас, грішних, омофором,
А ми помолимося Тобі і зорям,
Щоб колосилися жита, буяли.
Ми мирне небо прославляєм.

О Прісно Діво, Тебе благаю!
Світліша сонця, бо Ти святая.

Божа Мати, до Тебе линем,
Бо Ти є Ненька свого Сина.
Спаси нас в горі, в злу годину.
Тобі вклонімось й Твоїй Дитині.

О Прісно Діво, Тебе благаю!
Світліша сонця, бо Ти святая.

Тобі, наш Кобзарю!

Встань, Кобзарю, подивися,
На вільну Вкраїну.
Ти ж за неї так молився
В лихую годину.

Скільки років незалежна,
Та правди немає…
Іде війна нескінченна –
Москаль наступає.

Двісті років Ти – наш батько.
Ось сад біля хати.
Його нищить ворог хвацько,
Нема сил мовчати.

Ти писав про вільну волю,
Щоб без ворожини,
Бажав всім нам щастя-долі
І світлої днини.

Де криється тая правда?
І в чім її сила?
Залишилася лиш кривда
Та Вкраїна мила.

Народ мудрий та злиденний
По світу блукає.
Десь згубився на заробітках.
Де? Господь лиш знає.

Тоді й люди стануть вільні,
Як скинуть кайдани,
Коли будемо ми вірні
Тим, що на Майдані.

Совість, честь і милосердя
Тримаймо за руку.

Нехай мине те безчестя
Без жодного звуку.

Хай не буде в світі рабства,
Що силує волю,
Нехай згине оте хамство,
Змішане із кров'ю.

В центрі живемо Європи,
Землі в нас багаті.
І ми зовсім не холопи.
Хліб є в кожній хаті.

Прийдуть мирні до нас весни
З криком журавлиним –
І воскреснуть віра й правда
З народом єдиним.

Заживемо ми насправді
В сім'ї вольній, новій,
Бо віримо своїй правді –
Не кремлівській «сворі».

І створимо собі долю,
Мудрий наш Тарасе,
Проженемо злу неволю.
Господь шлях покаже!

* * *

Пам'яті загиблих воїнів АТО,
жителів села Хоминці,
братів Володимира і Юрія Дудок

Похоронила мати двох синів.
Соколиків сира земля укрила.
Від горя почорніла… в сивині.
Лиш руки підійма до неба, наче крила:

«За що караєш, Боже, ти мене!
Не для війни діток своїх ростила.
Я ж думала, що горе не прилине!
Тепер замість хатини в них могила».

Заплакана, вся згорблена, сумна.
Тримає фото. Ось Юрко, а далі Володимир,
Та обірвалось їх життя, немов струна.
Сумнії думи… у синів вже інший вимір.

Дістала з шафи дві сорочки-вишиванки,
До серця пригорта… Немає більше сліз!
«Синочки, ніби вчора вам співала колисанки.
Чому стрічаю обеліск й алею із беріз?»

«Не плачте, рідна мамо, не тужіть.
Вже наші душі в Бога спочивають…
Дуби біля дороги посадіть.
Хай мирні ранки з Вами зустрічають».

Хай буде проклята ота війна,
Яка синів у неньки забирає,
Жорстока, підла, бо не зна вона:
Вкраїна житиме, бо Бога в серці має.

Почуй же, Господи, усі мої слова!
Перед іконою я стану на коліна.
Свічу я восковую запалю
За воїнів полеглих, за синів,
які боронять нашу Україну!

Володимир Дудка **Юрій Дудка**

* * *

Вірш присвячений земляку, воїну-кіборгу,
захиснику Донецького аеропорту Анатолію Свириду

Подивіться, люди, кіборгам у очі,
Спалені війною до кінця.
І не думайте, що в них нема ілюзій:
Ранені війною їх серця.
Ні, вони не прокажені.
Їх девіз – тримать аеропорт.
Правий сектор! Знов кричать, як навіжені.
Ця війна змінила багатьох.
Знов трясе, немов у лихоманці,
Не від страху… Вже його нема.

І на спуск натиснув сміло снайпер,
Вистрілив в кадирівця-стрілка.
Кровоточать в тілі ваші рани.
Плавиться метал від стрілянин.
Кіборги, уся країна з вами
З півночі і до карпатських полонин.
Ви чиїсь батьки, брати, синочки,
В побуті – звичайні трударі.
Повертайтеся живі, й щоб колосочки
Вам вклонились з нами до землі.
І тобі сказати хочу «руський брате»:
«Може, досить крові вже і сліз?»
До небес здіймається багаття.
Сатаною в Україну ти поліз.
Моє серце – це свята Вкраїна.
І не заздріть, кляті вороги.
Мій народ не стане на коліна.
З нами Бог і славні кіборги!

* * *

Присвята Дмитру Христію –
воїну-герою, мешканцю Ромен

Надворі зимно. Знову ми в окопах.
Сніжок вкриває плечі, бліндажі,
А я згадав про мальви на воротах
Й гніздо лелече, край городу, на межі.

Хліб запашний у батьківській оселі.
І я малим, із вудкою в руці,
Йшов на ставок, були ми всі веселі,
Тоді був мир… стискаю пальці в купочці!

Війна проклята! Знову плач і горе!
Хустини чорні, знов вдовин крик!
І батька сивина на білих скронях,
Пекучий біль знов в серденько проник!

В думках я з вами, любі мої друзі!
Пробачте, що не поруч в бліндажі.
Війна скінчиться, й будете невдовзі
В своїх домівках. Це не міражі.

Моя Вітчизно, рідна і багата!
Настане мир і з вірою в душі –
Ти будеш вічна, буде в тебе свято,
Бо з нами Бог й молитва у душі!

* * *

А я воскресла, щоби знову жить.
І поросла травою на камінні.
В душі моїй не згасне ні на мить
Проміння сонячне, життя мого спасіння.

* * *

Калинові кетяги любові
Червоніють в лузі восени.
Їх стрічають ранки світанкові.
Посміхнулись осені вони.

А була ж бо веснонька недавно,
Зустрічала ніжно журавлів.
То чому на серці моїм хмарно?
Не поверне осінь тих років.

Квітло і кохання, й щастя було,
Мов калина красна по весні.
Та роки жорстокі – промайнуло!
Залишили спогад лиш мені.

Я скуштую ягід калинових.
Ой, які ж вони по осені гіркі!
Дочекаюся морозів я зимових,
Бо узимку лиш ті ягідки терпкі.

Калинові кетяги червоні.
З них сплету вінок, немов роки,
І у щирій, трепетній розмові
Усміхнусь їм щиро, залюбки.

* * *

В святий, благословенний вечір.
Звершилось диво поміж див.
Дорослим людям і малечі
Дай, Боже, щастя в кожен дім.

Яскрава зірка з неба впала,
Велику радість принесла.
Із пастушками зустрічала
Народження Ісуса і Творця.

І Ангели над Віфлеємом
Пісні співали… Чути дзвін.
Несуть для Месії волхви в Єрусалимі
Дари свої… Лунає всюди спів.

Різдвяна світла ніч,
Вся в зорянім намисті.
Ісус маленький… Пара пліч-о-пліч –
Його батьки. Він в яслах – не в колисці.

Душа Христа – як цей різдвяний сніг.
Мов сяйво свічечки, грайливий, променистий
Святий ступає вечір на поріг.
Небесні хори, Йосип. – Матінко, прости.

Так легко на душі! Зорі я бачу блиск.
Радію святу! Подих завмирає.
На покуті кутя, а вранці сонця відблиск.
В молитві до Ісуса – віра воскресає.

* * *

Я пташка, що шукала щастя,
Отого справжнього на волі по весні!
Не знала, що так буде важко.
Пекуче сонце обпалило крилечка мої.

* * *

Заспівай мені, матінко мила,
Де дитинство й щасливі усі.
Загадала я: здійснити всі мрії,
щоб надії збулися мої.

Проросла вже травою стежина,
Де колись я ходила по ній.
Доля там нас чекала малими.
Чому ж пугач стрічає сумний?

Розквітає весною калина.
Буйними цвітом всміхнулась мені.
Тільки ягідки в неї прогірклі.
Я їх вмила рясними слізьми.

Мамо мила, чому не стрічаєш?
Бачиш – доня до тебе прийшла?
Чому пісню оту не співаєш,
Як була ти колись молода?

Свої мрії, матусю, здійснили.
Не питай, чи щаслива була?
Певно, так, адже доньок зростила.
В кожній з них тебе бачу, о мамо моя!

Моїм донечкам

Дві донечки – два ангельських крила!
Ростила я вас, пташечки, ростила.
Для вас прохаю в Бога щиро я,
Щоб омофором світлим вас Марія вкрила.

* * *

Не заглядайте у калюжу:
Мертва в ній вода.
Тому сказати, люди, я вам мушу:
Напийтесь із криниці, бо вона свята.

Найдіть до неї стежку найкоротшу.
Не посилайте добрих слів серед таких,
Які лиш бачать користь поміж ближніх.
Й добра не буде помежи сліпих,

Бо слава засліпила їхні мізки.
Глухих не кличте в натовпі людей.
Даремно не кричіть, бо не почують.
Вдихніть повітря до своїх грудей.
Слова полинуть тихі: «Алілуя».

Торкніться тих, хто правдою живе,
Молитвою – не грішними словами.
У світі цім усе для нас можливе.
Повірте в Господа! Він завжди поруч з нами!

* * *

Лебідка біла вдень і повсякчас
Кружляла понад ставом – жити не хотіла.
Відчула біль, тому що якось враз
Холодний сніг упав на її крила.

Мороз колючий силу забира.
Вона ж одна. Куди поділась сила?
Не вміє плакати, аж серце завмира…
Загинув лебідь, милий, білокрилий.

А діти?.. Виросли давно.
Своє життя… турботи, інші справи.
Хоча і прилітають в батьківське гніздо,
Та лиш на мить… у них свої заплави.

Тож приїздіть частіше в рідний дім,
Де вас завжди чекають мама й тато.
Вам буде завжди радісно у нім,
Бо кожна з вами зустріч – для них свято.

* * *

Заплакала знедолена душа:
Не мала щастя і наполовину.
Ніхто її в житті не велича.
Лиш доля обійма, мов сиротину.

І стала враз окрилена вона
Не від жалю, а від людського слова.
Душа… Свята її промова,
Коли почує слово молитовне.

* * *

А я піду у світ поміж таких,
Що вміють радість, горе розділити.
До тих, які живуть серед глухих
Й слова правдиві вміють говорити.

І від незрячих я не відвернусь.
Вони ж бо хворі, дуже їх багато.
Подам їм руку, ніжно усміхнусь,
Й від посмішки засяють зорепади.

Я буду жити, говорить, співать
Із вами разом, любі мої друзі!
І совість у житті не витрачать,
Щоби не заблукати десь на півдорозі.

* * *

А я воскресла, щоби знову жити.
Повірила, не буду сперечатись,
Із долею своєю ні на мить
Не хочу вже ніколи розлучатись.

Була незряча, щоб не бачить зла,
Не чула, затуляла вуха
І своїм серцем світ цей сприйняла,
Що в грудях б'ється і говорить: «Слухай».

Йому лиш вірю, й знов душа співає.
Маленьке серце, як йому я рада…
Хоч в грудях тисне, хай серденько знає:
Воно моє життя, моя розрада.

Думки чужі – одвічна чужина,
Мов мачуха, не рідная домівка.

Лиш серце, що усе про мене зна,
Палає в грудях… й не згаса, мов зірка!

* * *

– Чашечку кави, будь ласка.
Можна без цукру. Та чому?
В грудях щось тисне, мов пастка,
Слухаю пісню знайому.
Серце завмерло, аж раптом…
Що це? Не вірю! О Боже!
Ніжним, несмілим акордом
Хтось мою душу стривожив.
Ти мою душу стривожив.

* * *

Я пам'ятаю мить, коли щоночі
Нам посміхався місяць молодий.
Згадаю день й твої щасливі очі.
Ми разом зустрічали ранок золотий.

Коралове намисто

новела

Світало… Яскравий сонячний промінчик ніжно заглянув до хати через промерзлу шибку. Зі старої яблуні, що росла у садку, вітерець сколихнув пухнастий сніг. І засіяв він грайливими іскорками, немов сріблясте намисто. Щедрою видалася зима на сніги… Аж раптом: заскрипіла хвіртка. «Чи то від вітру, а чи, може, хтось іде?» – подумала Оксана і швиденько вийшла на ґанок.

Та ні! Не було нікого…

Біля самого тину, в кінці саду червоніла своїми кетягами калина. «Ти ба! – сказала Оксана. – залишила птахам… і що вони їдять узимку, бідолашні?» Підійшла до куща. Зірвала промерзлі ягідки, а вони – немов оте коралове намисто, яке подарував їй син, коли приїхав до батьківської домівки після закінчення університету.

З очей покотилася сльоза. Спогад про її Дмитра, її синочка, теплою хвилею огорнув зажурене серце.

На самоті провела Новий рік. Та й не до того було Оксані.

Сьогодні вночі лунав дзвінкий сміх. Весело сміялася молодь, всюди було чути гучну музику.

«Нехай хоч люди радіють», – подумала вона. І враз сумні думки обсіли її душу. Адже цей рік вона зустріла без сина. Загинув на війні в Донецькому аеропорту. Її надія і радість.

Здавалося, що зупинився час. Адже якраз під Новий рік її Дмитрика-синочка не стало.

Обіцяв, що відпустять додому на декілька днів. Дмитро був таким радісним! «Чекайте, мамо, я скоро приїду. Напевно, що снігу у вас багато намело. Не сумуйте я все зроблю».

Немов у пташки, Оксанине серце затріпотіло – і радісно якось стало на душі…

Її синочок, кровиночка, її Дмитрик… Скоро його побачу. Готувалася до свята. «Заріжу півника, – подумала вона, – наварю холодцю, напечу смаколиків і пирогів із калиною, які так любить її Дмитрик. Де і сила взялася. Потрібно зварити капусняк. Його зазвичай готували на великі свята. Але

хоч і піст – приготую для Дмитра. Нехай і ненадовго, але вона побачить свою дитину. Стала біля образів, помолилася, запалила свічечку, а та свіча мигтить, от-от затухне… До Нового року залишалося декілька днів. Серце не відчувало біди.

Задзвенів мобільний телефон. Оксана аж здригнулася. Почула короткі слова: «Мамо, мамочко, чекайте мене. Іще один бій – і через декілька днів ми побачимось». Було чути як стріляють «Гради». І крик сина: «За Україну! За рідну землю! Мамо, я люблю Вас!» А потім тиша…

Холодний піт укрив Оксанине обличчя: «Сину! Синочку! Дмитрику!» Але телефон мовчав – був поза зоною. Не спала мати всю ніч. І як не намагалася додзвонитися до сина, та все марно. На ранок заспокоювала себе. Напевно, телефон розрядився у Дмитра. «Не буду думати про погане», – сказала собі Оксана і стала готуватися до свята. Та з рук усе вислизало. Нічого-нічого – це від хвилювань, адже її єдиний син приїде додому. Зварила холодець, капусняк і все, як на диво, вдалося таким смачним. У макітрі підійшло тісто. Докладу не пожаліла, адже у мене не одне свято: Новий рік і зустріч із Дмитром. Підійшла до макітри, тісто й насправді вдалося, аж перекосилося в макітрі. Приготувала жаровні, наліпила пирогів, і вже скоро в будинку було чути запах духмяної випічки.

У грудях запекло. «Що це зі мною?» – подумала Оксана. Накапала крапель для серця. Знову цей тиск… Ось трішечки відпочину – і все буде гаразд. Раптом хтось тихо увійшов у хату. «Добрий день, Оксано Михайлівно, – несміло обізвався сільський голова Іван Степанович. – А я думаю, хто це такі смачні пироги пече? Чути аж на вулицю». «Заходьте, заходьте, будь ласка, – запросила Оксана. – Ось синочка чекаю, обіцяв приїхати завтра». «От і добре, Оксаночко, – сказав чоловік. – Я зайшов запитати, чи не потрібна ніяка допомога? Хлопчаки з школи допоможуть сніг відкидати. Чи, може, ще щось потрібно зробити?» «Ні-ні! Дякую. Синок приїде, зробить». Та Іван Степанович немов не чув її слів. Відкрив на вулицю двері і гучно сказав: «А ну, хлопчаки, за роботу!» Й ті, немов горобчики, стали прочищати доріжки.

«Вони молодці, нехай трудяться».

По закінченні роботи запросила Оксана Михайлівна усіх до столу. Пригостила усіх смачною їжею і щиро дякувала голові сільради і діткам за допомогу.

Коли майже усі стали іти додому, несподівано зателефонували. Номер був незнайомий. Оксана з острахом взяла слухавку. У трубку з великим сумом командир дивізії повідомив, що її Дмитрик помер від тяжкого поранення. Земля попливла у матері з-під ніг.

Отямилася вже в ліжку. Як, як могло так статися? Її Дмитрик. Ні – це неправда.

Сина хоронили всім селом. Уже рік Оксана Михайлівна сама. Приготувала дещо на стіл. Запалила свічку. Поруч фото Дмитра – усміхненого і такого молодого. Йому назавжди залишиться двадцять п'ять років. Мимоволі погляд упав на шафу, в якій висів одяг, який рік тому так старанно Оксана приготувала для зустрічі із сином. На столі, поруч з фотографією Дмитра, в красивій шкатулці лежало коралове намисто. Оксана підійшла, щоб надіти його на шию. Та не встигла… Лиш міцно затиснула в долонях. Розірвався разочок і покотилося намисто, немов ягідки червоної калини. «Сину…» – ледь прошепотіла згорьована мати. Сльози покотилися з Оксаниних очей, а потім… Ця проклята війна! Сьогодні мати й син разом зустріли Новий рік. Назавжди…

ТАМАРА ОХРІМЕНКО

БАБУСЮ РІДНА,

НЕМА ВЖЕ ВИШЕНЬ

Охріменко Тамара Володимирівна народилася 3 серпня 1977 року в с. Мокіївка Роменського району. Закінчила Великобубнівську ЗОШ, потім Сумський аграрний університет. Працює шкільним лаборантом в с. Великі Бубни.

Пише вірші із шкільних років. Друкувалася в колективній збірці «Українонька в нас одна», в газеті "Вісті Роменщини", в обласному альманасі "Літературна Сумщина". У її творчому доробку чимало авторських пісень, віршів, десятки сценаріїв, п'єс та нарисів.

БАБУСІ

Ой вишень хочеться! Враз ноги босі
Полинуть деревом стрімко ввись.
Бабусю, хочеться чи не хочеться
Вам повернутись до нас колись?
Я знаю: краще там, спокійніше.
Там плине час? Ні, мабуть, стоїть.
Там вічність вічна. І тиша, й спокій.
А в нас тут листячко шелестить.
А ми городик знов посадили
Й прибрали все вже! Життя – мов мить.
А Ваші ж ноги колись носились.
Й робили руки на землі скрізь.
А Ваше серце колись сміялось,
А Ваші очі жили ж колись...
Бабусю рідна, якби ж Ви встали!..
Зустрінемсь в Бога, мабуть, колись...
Хоч би ж зустрітись... Гріхів торбина
Обтяжить плечі і тягне вниз.

Якби ж то місце було у Сина
Для мене, мами і діток всіх...
Бабусю рідна, якби ж Ви встали
І пригорнули так, як колись.
Любові Вашої на всіх би стало,
Добром засіяли б онуків всіх.
Бабусю рідна, як розуміли
Моє Ви серце – ніхто більш так.
Як я любила Вас, як милувалась,
Коли приходили до мене в снах.
Ось піч. І вишкварки. І жаринки
Вилазять з печі, мов зорі в ніч.
Накиньте хустку собі на плечі,
Зігнулись, рідна, хоч поряд піч.
І пиріжечки вже підоспіли,
І борщ кипить, і хліб вже ріж.
І гарбузова каша вже теж упріла.
І Ви зігрілись біля печі.
А ми лузаємо гарбузці...
О скільки "золота" перевернулось
І збіжжя всякого на цій печі.
І ноги гріли, і казку слухали,
Що Ви ще мовили своїй дочці...
Бабусю рідна, нема вже вишень.
Посохли всі вже. І пішли в піч.
В порожній хаті порожній вечір.
Несамовито регоче сич.

КРИНИЦЯ

(пісня)

I

Ой криничко, журлива розмово,
Чиста-чиста прозора вода.
В твоїх водах – зірки вечорові
І світанку тут слід від крила.

Приспів:
Хай село заметуть сніговиці,
Хай стежину я не віднайду,
Я іду навпростець до криниці,
Як на прощу щодня туди йду.

II

Ой криничко, дівоча розмово,
Знаєш, рідна, всі тайни мої.
Тут всі сльози мої вечорові,
Тут світанки натхненні мої.

Приспів.

III

Ой криничко, свята, чиста пісне,
Розрадь горе, розвій всі жалі,
Квітни травнем в вербовім намисті,
Взимку сяй в дорогім кришталі.

Приспів.

.

ВЛАДИМИР ПАНЧЕНКО

У КАМИНА

Панченко Владимир Владимирович родился 11 апреля 1969 года в селе М. Павловка Ахтырского района Сумской области. С 1971 года проживает в г. Ромны. Начал писать стихи в зрелом возрасте. Публиковался в коллективных сборниках «Обрії» и «Українонька в нас одна», в книге «Пелюстки Роменквіту», а также в литературно-историческом альманахе «Ромен».

САМОВЛАСТИТЕЛЬ

Защитник Крыма? Нет! Он предал!
Посмел разъединить народ.
Не мог понять он и не ведал,
Кто настоящий патриот.

Не избран властью и народом,
Он встал за щит чужих солдат.
Он не из наших вышел родом,
Нам не союзник и не брат.

Вскормлённый был землёй трудящих
На нашей южной стороне.
Он предал нас за жизнь стоящих
В большой разграбленной стране.

Не с нами был он в час кровавый.
Уже не веря в договор,
Восстал Майдан и Сектор Правый!
Долой коррупцию! Позор…

Позор обману в высшей сфере:
Предательству в моей стране,
И политической афере,
Братоубийственной войне!

Небесной Сотне – честь и слава,
А матерям – от нас поклон!
Признали в мире наше право
Европарламент и ООН.

ЛИК «РОССИЗМА»

Двуличный образ, лик «россизма»,
Не излучает в мир восторг.
Иллюзия неонацизма
Даёт неправедный простор.

Трактует свой порядок миру
Как президент, так и министр.
Но зря Русь вверена кумиру,
Когда в просторе террорист.

Там знают ли, кто есть виновный,
Несущий смерть для перемен?
Безумец этот, безусловно, –
Донецкий вор и бизнесмен.

Отверг он цель народной власти,
Путь европейский без корон.
В нём гнев и демонские страсти:
Оставил покровитель трон.

Он подчиняться иностранцу
Готов для выгоды своей,
И, угрожая новобранцу,
Прикажет заново: «Убей!»

На Украине мир с ним тесен,
А Русь убийцам не тюрьма.
Но есть в России тексты песен:
«Моя страна сошла с ума».

К ЮБИЛЕЮ ПОЭТА

На честь редактора альманаха
«Ромен» Виктора Клейниха

Наш альманах блистает прозой,
Свой стих находит там поэт.
Сомнений нет: мы дарим розы
Тому, кто пишет много лет!

Достигнув цели нам угодной,
Открыв журналу славный путь,
С высокой мыслью и свободно
Определил он темы суть.

Не упустил, что незабвенно,
Почёт достойных сохранил.
И оценил он то, что ценно.
Вложил свой труд и много сил.

Своим пером поочерёдно
Один из творческих светил,
Он, как на подвиг благородный,
Быть может, многих вдохновил.

Как наш приятель вдохновенный
И автор мысленных глубин,
Он удостоен слов нетленных,
Как патриот и гражданин!

Мы юбиляру пожелаем
Здоровья, творческих высот.
И пылкой речью излагаем
Ход мысли и души полёт.

Пускай потомок наш узнает
Слова писателя, их толк,
Как древо жизни процветает,
Чтоб глас творений не умолк!

ПЕСНЯ ГОДА

Хорошая погода,
Обычные дела;
Во время «Песни года»
Ты дочь мне родила.

Какой чудесный вечер,
Какой весёлый я,
Приятный дует ветер,
Прекрасна ты, земля.

Отличная погода,
Пришли мои друзья.
Пою я песню года.
Ты – девочка моя!

Ты – цвет моей души!
Пою я вновь и вновь,
Скорей увидеть бы,
Зовём тебя – Любовь!

Быстрее ты расти
И чаще радуй нас.
Поможем мы найти
Удачу в трудный час.

Свети моя звезда!
Пусть снова я спою!
Прекрасной будь всегда,
Свети всю жизнь свою!

У КАМИНА

Вот ты ушла от будней смутных,
От безразличий, от измен.
Чужой он с гонором распутных.
Раздор – предвестник перемен.

Его черты и нрав несвязный
Отторгла ты от сердца прочь.
И перед ним не будешь ясно
Отныне освещать ты ночь.

Двуличность в нём и обольщенья
Уходят в прошлое с крыльца.
Он отдалился от общенья
Разгульной вольностью глупца.

Пусть в одиночестве унылом
Ты зимним вечером взгрустнёшь.
Подскажет сердце то, что было:
Была иллюзия и ложь.

Но быль развей в день Валентина
И впредь нисколько не грусти!
С тобой остаться у камина
Ищу я повода. Прости!

Он без меня, пылая с треском,
Давал тепло, но лишь для тел.
Земного счастья сердцу женском
Я рад бы дать, давно хотел.

И вот я здесь, и я в надежде!
Искрит камин передо мной.
К тебе я ближе стал, чем прежде.
Неужто сведены судьбой?!

ИЗ ПРОШЛОГО

Была со мной и мнила своевольно,
Нелепо судя обо мне.
И образ создала мой произвольно
Рождённой мыслию извне.

Ту череду беспочвенных сомнений
Я изгонял, как дикий рой,
Но тщетно всё: в резон её суждений
Глупцы ей верили порой!

Ступая в пыль навстречу предрассудкам,
Сгубила истинное «я».
Как же была враждебна к мирным шуткам!
Как дико злилась на меня!

И вскоре отдалилась. Безусловно,
Лишь недоверием пустым
В сомненьях возмутилась. Я ль виновный?
Я был наивным и слепым.

Давно в разлуке, но возрос и зрею,
Свою судьбу осознаю:
Блуждать в пыли с надменной не сумею
И дум её не признаю.

Быть может, всех она винит, как прежде,
И неотступно, как в бреду,
Бранит меня гордынею невежды,
Являя ложь и клевету.

МОИ СЕСТРИЧКИ

Мои сестрички, словно птички.
Со мной поёте вы уже,
Листая в памяти странички,
Волну колеблете в душе!

Прошли года, когда вы вместе
Вели беседу обо мне.
Я рос, а вы почти невесты
Гулять любили при Луне.

Меня вы на руках держали.
Всё баловали малыша.
С отцом и мамой подымали,
Учили мыслить не спеша.

Потом надолго уезжали
Учиться в городе другом.
И о себе родным писали.
Встречали вас в краю родном.

Пришло и время для отъезда,
Когда ступили под венец.
Теперь у нашего подъезда
Вы обе мамы – я отец.

А завтра станете прощаться,
Слезинку грустную маня.
Но верьте: будем улыбаться.
И вновь споёте для меня.

Всегда мы рады повстречаться,
Узнать, как все живут вдали.
Дай Бог, не раз ещё обняться
И жить для счастья, и в любви.

ЖДУ У ДОМА

Жду у дома в любую минуту.
Приходи на судьбу поглядеть!
Я твой лик никогда не забуду
И смогу, как и прежде, согреть.

Посидим… Что забыто – не вспомним.
И не стоит о том вспоминать?
Мы улыбкой друг друга дополним
И не станем потом унывать.

Хоть и ездил по разным дорогам,
Но не мог я тебя позабыть.
Сны я видел, и думал о многом,
И вернулся, чтоб вместе нам жить.

Сохраним мы для жизни надежду,
Обновляя сквозь ночи зарю,
Мы украсим нарядом одежду,
Подойдя под венец к алтарю.

Поглядим на себя без сомнений,
Возвышая любовь, как пиит.
Мы построим мосты отношений,
Укоризны где нет и обид.

ЗА ДРУГА!

Давай-ка выпьем мы до дна!
Душой, дружище, я с тобою!
Так пусть поёт для нас весна!
Я знал: родился ты весною.

Хочу, чтоб сильным был всегда.
Где правда есть – там сила друга.
Здоровым будь! И чтоб года
Скрепила верная супруга.

Болезни наши, как напасть.
Хочу им вечного изгнанья;
Поднять тебя и не упасть,
Сказать заветное желанье:

Дружить всегда и правдой жить,
Примером быть, душой общаться,
Уметь порой нам не грешить,
Как можно чаще улыбаться.

Пусть Бог поможет нам в беде...
Мы волей крепкие и духом.
Не будет пыли в суете:
Мы не поверим ложным слухам.

Не сможет серости поток
Скрепить блуждающие льдины,
А дружбы разорвать венок,
Когда, как братья, мы едины!

НАТАЛИЯ ТИЩЕНКО

Я ЦЕНЮ ЖИЗНИ

КАЖДЫЙ ГЛОТОК

Наталия Тищенко

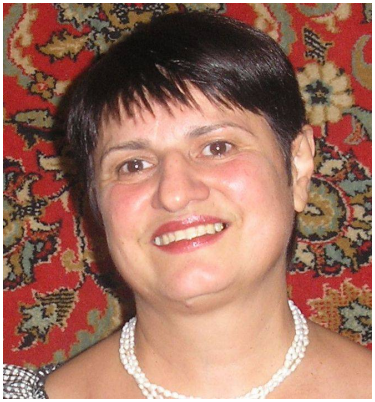

Тищенко Наталія Григорівна народилася 1955 року в м. Харків. Педагог. З 1980 року проживає в м. Ромни. Друкувалася в збірці «Пелюстки Ромен-квіту». З 2018 року член літературного об'єднання «Обрії».

* * *

Столько лет мы мирно жили,
От атома отказались,
Удар в спину получили
От тех, от кого не ждали.
Что ж вы, нелюди, творите?
Столько жизней погубили.
Править миром вы хотите.
А о Боге позабыли?
Душу вы кому продали?
За что кровь людскую льёте?
Хочется, чтоб мы страдали?
Для себя что вы найдёте?
Помните: придёт возмездье,
За содеянное плата.
Будете в аду гореть вы,
Не захочется вам злата.
Вспомните законы Божьи.
Что посеяли – пожнёте,
За детей и мам их слёзы
Наказанье понесёте.
Были мы семьёй единой.
Так за что же вы бомбите

Наши города и сёла?
В глазки деток посмотрите.
Переполненые страхом.
Разве в жизни так бывает?
Добрый дядя, что был другом,
почему-то в нас стреляет.
У вас дети есть, скажите?
Что вас сможет оправдать?
Как мог лучший в мире папа
Друга, брата убивать?

Опомнитесь, хватит крови.
Вспомните: мы были братья.
Достаточно слёз и горя,
Раскройте свои объятья
Для мира, любви и счастья,
Не ждите, пока гром грянет.
В Лету канут все ненастья,
Благоденствие настанет.

* * *

Я часто згадую дитинство.
Як безтурботно я жила.
Було там затишно і світло,
Калина під вікном цвіла.
Там хлібом пахли руки мами,
Що зігрівали всіх теплом.
Не знаючи ніколи втоми,
Ділилася вона добром.
До болю там усе знайоме:
Духмяні яблука в саду,
За хатою в ставочку гуси.
Туди завжди думками йду.
Найяскравіші в небі зорі,
Найзеленіша там трава,
Найкращі квіточки у полі.
І все це душу зігріва.
Думки в дитинство часто линуть.
І дуже боляче мені:
Батьки мене вже не зустрінуть.
Пішли у небуття вони.
Простіть мене, мої рідненькі,
Що мало з вами я була,
В життєвім вирі я кружляла.
Багато вам я не дала.
Мене любили ви, чекали,
Щодня вдивлялись за поріг.
Якби-то можна все вернути,
Припала б я до ваших ніг.

Крізь роки чую батько мій співає.
Співав завжди, навіть на смертному одрі.
І доки я усе це пам'ятаю,
Ви не померли, мої рідні, ви живі.
Своє дитинство знову я згадала,
Як під дощем біжу, шукаю укриття.

Веселка кольоровий міст проклала
Поміж минулим і теперішнім життям.

* * *

Сьогодні бачила велике диво,
Як купол храму золотий вгорі пливе.
У небесах повис над нашим містом
І ніби за собою нас усіх він зве.
Туди, у вись, де наш Творець царює
І бачить все, що діється тут, на землі.
Схиляю перед Богом я коліна.
На фоні всесвіту піщинки ми малі.
Не радує Творця те, що Він бачить:
Він людям долі іншої бажа.
Терпляче Він прощає нас і учить,
Іти шляхами істинними наставля.
Болить Йому, що ненька Україна
Під канонадами гармат знову горить.
Не можна розділить, вона єдина.
Навчіться, люди, одне одного любить!
Там, де красою неземною квіти
Стелились росами умиті на лугу,
Пекельні вирви пащі розтулили
Й застиглі очі дивляться у синяву.
Можливо, був в сім'ї єдиним сином.
Таке не можна пережити матерям.
Невже жага владарювати світом
Затьмарила геть розум ницим ворогам?
Згадайте Бога, схаменіться, люди,
Щоб не зронила більше сліз наша земля,
Щоб сонечко сіяло нам усюди
Й буяла цвітом Україночка моя.

* * *

Протекает меж двух берегов
Моей жизни река неустанно.
Не дано нам о будущем знать,
О прошедшем жалеть я не стану.
Настоящим хочу только жить,
Научившись на прошлых ошибках,
Безгранично и верно любить
И всегда просыпаться с улыбкой.
Если спросят меня: «Почему
Каждый миг глаза счастьем сияют?»
Потому, что я просто живу,
В иллюзорных мечтах не витая.
Я ценю жизни каждый глоток,
Ищу доброе в каждом мгновенье,
Отгоняю всё зло за порог,
Берегу мной прожитое время.
Не впускаю я в душу тоску,
Обхожу стороною печали.
Потому и живу,
Зализав свои старые раны.

ОСЕННИЕ ДАРЫ

На землю лёг последний лист рябины,
Но кисти ягод алым пламенем горят,
Чаруя глаз божественной красою.
Они как будто с нами тихо говорят:
«Мы исцелить способны ваше тело.
Вдохните глубже наш волшебный аромат.
Продлить свои года – благое дело.
Здоровье приумножить будет каждый рад».
А рядом к нам взывает куст калины:
«Мои плоды так же целебны и вкусны.
Вкусите их – и к вам вернутся силы,
И сердце будет биться ровно, как часы».

А между ними девясила кустик:
«Пожух я, корешки мои пора копать.
Не будет больше ваш болеть животик.
И с легкими здоровыми легко дышать».
У речки видим заросли аира:
«Пришла пора и наши корни собирать.
Бесценна их целительная сила.
Что-либо лучшее не стоит вам искать».
Боярышника кустик притаился,
К себе магически притягивая взгляд:
«Из ягодок настоя лишь напиться,
Спокоен будешь, окружающему рад».
Как много приготовила нам осень.
Всё для тебя, с благодарением вкушай.
Здоровым, крепким, сильным будешь очень,
Природы лишь законы ты не нарушай.

ВЕНОК СУДЬБЫ

Дивный мир создал Господь.
В нём взрастил прекрасные растения.
Соберу-ка я букет цветов.
У каждого из них свое значение.
Из цветов сплету венок судьбы.
Лотос нужен мне для счастья и здоровья.
А еще он символ чистоты.
Роза красная наполнит жизнь любовью.
Мудрой не мешало бы мне быть.
Я добавлю гиацинт и хризантему.
Василёк, чтоб верность мне хранить,
С золотарником успех ждёт непременно.
А жасмин – то лунный свет в любви,
Женственность несёт, чувствительность и нежность.
Романтичности ромашка даст,
Незабудка постоянство, в любви верность.
Чтоб достоинство своё не растерять,
Я вплету в веночек свой фиалки,
А мелису, чтоб друг друга понимать.
Лютики сулят нам всем достатки.
Для смирения необходим иссоп,
Мысли чистые даёт подсолнух,
Розмарин, чтоб каждый помнил свой исток
И кому он всем обязан – помнил.
Разве не прекрасен мир, в котором мы живём?
Он наполнен всем, что нам необходимо.
Всё предвидел, обо всех заботится Господь.
Будь благодарен и живи счастливо.

ОСЕНЬ

Осеннею порой многие видят увяданье.
Мне открывается мир небывалой красоты:
Багряно-золотистые стоят вдали деревья
И сосны величавые, огромной высоты.

Берёзки стройный, нежный стан, как серебро искрится,
В себя тепло последних солнечных лучей вбирая.
И, кажется, весело в хороводе закружится
Она от чувств восторга, что её наполняет.

Пёстрым ковром листвы земля укрыта.
Шуршанье листьев – музыка любви.
Кусты седыми нитями повиты.
О бабьем лете шепчутся они.

Вот так и в жизнь людей приходит осень.
Для многих это лучшая пора.
На задний план всю суету уносит.
Птенцы повылетали из гнезда.

Жить можно для себя, не торопиться,
Предаться сокровеннейшей мечте.
И планы могут все осуществиться.
Мы ж молоды ещё, мы ещё те…

Не важно то, что нити паутины
Посеребрили волосы твои,
Душой ты молод, полон жизни, силы,
Свершений жаждешь и любви.

Да, осень далеко не увяданье –
Прекрасный новый жизненный виток.
Познай себя – частицу мирозданья,
Осуществи в волшебный мир прыжок.

ВЕСНА

Весна похожа на невесту.
Свежа, невинна, молода…
Весна – любимого улыбка.
И лучезарна, и чиста.
Я выйду поутру из дома.
Всё будоражит мой покой:
И первые раскаты грома,
Земля, умытая грозой.
Поёт капель хрустальным звоном,
Журчаньем вторят ей ручьи,
И птицы подпевают хором.
Любуйся, слушай и молчи…
Пришла весна! И в поднебесье
Курлычат стаи журавлей.
Спешат они в свои поместья.
Пора высиживать детей.
Вокруг всё так благоухает,
Всё зеленеет и цветёт.
Я снова крылья расправляю.
Душа так просится в полёт.
Хочу любить и быть любимой
Любовью чистой, неземной.
А может быть, безумной, страстной.
Бывает часто так весной.
Дышу и надышаться невозможно.
Любуюсь первозданной красотой.
Чарует, завораживает взоры
Волшебный мир, раскрашенный весной.

* * *

А за окошком снова хлещет ливень,
Нещадно, мощно бьёт струёй в стекло.
А, кажется, что ранит мою душу.
Вокруг меня так пасмурно, темно.

Душа взывает: «Где ты солнца лучик?
Пробейсь сквозь тьму, согрей своим теплом!»
Хочу я отыскать волшебный ключик.
Открою дверь – увижу за окном
Мир, где царят любовь, веселье, радость.
Я отогреюсь, отдохну душой,
Вкушу садов я аромат и сладость
И долгожданный обрету покой.
Как путник, жаждущий воды в пустыне,
Я мчусь в оазис. Бьют там родники.
Омоют все страданья, и отныне
Я буду счастлива всем бедам вопреки.

* * *

Затамувавши подих, слухали весну.
Вона пташиним щебетом лунала,
І клекотінням клину журавлів,
Й струмочка дзвоном радісно співала
Під барабанний гучний бій дятлів.
Ми милувалися красотами весни.
Он пролісок розплющив синє око,
Зазеленіли трави на лужку,
Мімози кущ буяє одиноко,
Бруньки набубнявіли у садку.
Ми прислухалися до подиху весни.
Розкати грому землю розбудили.
Ми стрепенулись, нібито зі сну,
Сміятись захотілося щосили
І славити чарівну цю весну.

* * *

Я хочу подарить тебе небо,
Звёзд мерцанье порою ночной.
Я хочу стать твоим оберегом
И твоей путеводной звездой.
И куда бы ты не направлялся,
Я светить тебе буду в пути,
Чтоб с дороги своей не сбивался,
Чтобы к цели своей мог дойти,
Ничего не боясь, уверенно,
Зная, я всегда рядом с тобой.
Постелю мягкий мох я у берега.
Ты приляг, отдохни, мой родной.
Я хочу подарить тебе солнце,
Чтоб всегда освещало твой путь.
Не судьба слиться нам воедино,
Но прошу: ты меня не забудь.
Вспоминай обо мне в часы грусти,
Когда сердце сожмётся тоской.
Обниму тебя солнца лучами.
Улыбнись, милый мой, я с тобой.
Возьму в руки волшебную флейту
И развею твою я печаль.
Ты воспрянешь, как феникс из пепла.
Ждёт тебя бесконечная даль.
Разведу все невзгоды руками,
Родниковой умою водой,
Исцелю твои раны губами.
Иди дальше, будь счастлив, родной.

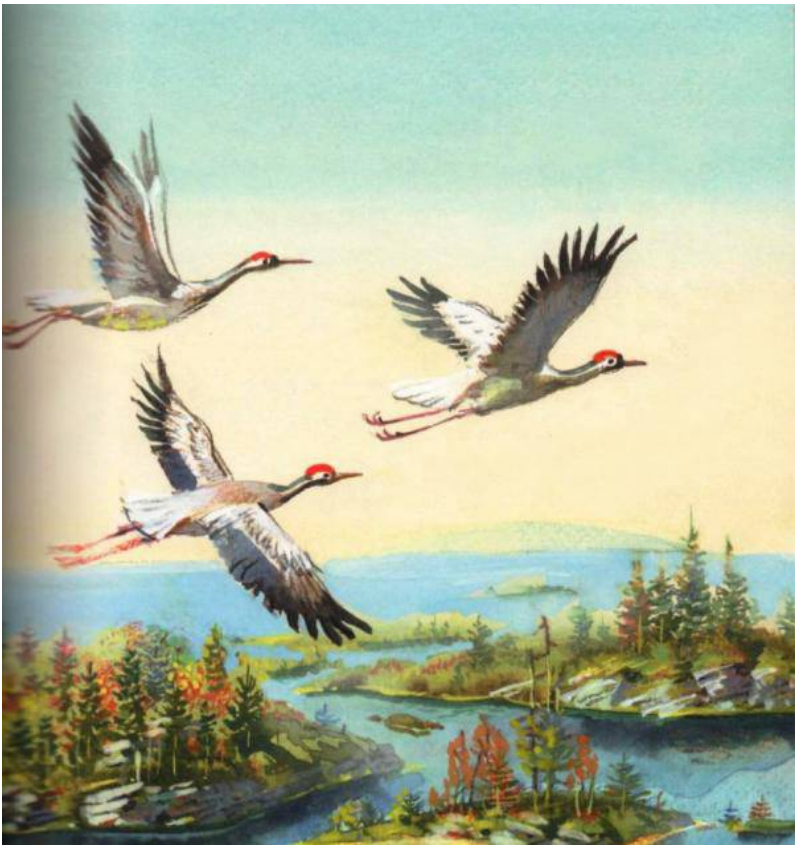

НАТАЛИЯ АНДРЕЕВА

СУЛАМИТЕ

Андреева Наталия Владимировна родилась в 1972 году в г. Дебальцево Донецкой области. С 2016 года проживает в г. Ромны. Писать стихи начала ещё в школе, а по-настоящему в Велико-анадольском лесном колледже. Публиковалась в альманахах «Вдохновение» 2010 – 2011гг., в книге «Нам – 15» (Донецк, 2013) и неоднократно в газете «Энергетик», а также в коллективных сборниках «Україночка в нас одна» и «Пелюстки Ромен-квіту». Поэзия лирико-философского направления.

Суламите*

Чем возлюбленный твой лучше других
возлюбленных, прекраснейшая из женщин?
Чем возлюбленный твой лучше других,
что ты так заклинаешь нас?»

Песнь Песней5:9

Поделись своим желанием,
Поделись своей тревогою,
Поделись своей наградою,
Поделись своей дорогою.

Научи любить – не маяться.
Научи Его дождаться.
Никогда нигде не кланяться,
Лишь с любовью сочетаться.

Бескорыстию и верности
Научи, сестра-красавица,
И чтоб только со Всевышним
Разделять своё отчаяние.

* – Суламита – возлюбленная царя Соломона.

* * *

Уж осень зарядила
Обильными дождями,
И с ними тучи снова
Беседуют ночами.
Гремит их голос зычный,
А утром солнце светит.
И так всегда бывает
На этом белом свете.
То дождик, а то солнце.
Творец всё соизмерил.
И если ты смеёшься,
То я рыдать не смею.

Зарисовка

Золотом осени скоро подёрнутся листья.
Гостем непрошеным дождь
Постучится в мой дом.
И, словно ласточки осенью, вдруг
Улетят мои мысли
За горизонт, в дивный
Город, царит где любовь.
С трона старуху-тоску
Мы попросим подняться
И разукрасим весь город ромашками снов.
Грёзы, предчувствия вдруг
В нашу жизнь воплотятся.
И засияет тот город, и
Рай будет вновь…

* * *

Трепещется лист на ветру.
Сквозь стужу и слякоть иду.
Иду, знаю цель, знаю путь.
Иду, хоть бы вдруг не свернуть.
Держу око чистым,
Не зря!
Теперь не запутать меня.

* * *

Как чудесна жизнь созданий!
Как прекрасно мир устроен!
Только от мирских страданий
Он, конечно, страшно болен.
Излечить его попробуй…
Только верю я, что скоро
Будет всё совсем иначе,
Будет дивный вечный город.
Люди будут улыбаться,
Смеясь будущим рассветам.
Я могу тебе случайно
Обо всём этом поведать.

Небеса любви

Небес безмолвных синева
Так успокоила меня,
Что я взирая вновь и вновь
Устремлена постичь любовь.
Любовь без края и конца.
Любовь – Небесного Отца.
Любовь, которой нет преград.
Любовь, которой каждый рад.

* * *

Прибавь к несовершенству
Любовную тоску,
Смешай с палитрой
Красок ярких,
Купи и раздавай подарки.
И не грусти по миражу.

* * *

Как хотелось бы вновь петь про любовь.
Как хотелось бы жить – не тужить.
Видеть тебя, цветы поливать,
Стихи о любви слагать
Быть под вдохновением
И в борьбе с неверием
Знать, что ты главный в моей судьбе,
И ничего не бояться нигде.

Последний танец

Листья танцуют последний свой танец.
Жёлтой листвой укрывают асфальт.
Их грациозность зовёт нас и манит
И не даёт торопиться не в такт.
Кто-то кружился, вперёд вырываясь,
И не желая других подождать,
Но от падения грязь вековая
Смешана была. И жёлтый наряд
Вмиг утерял свою откровенность,
Стал неприметен
И позже пропал…
Впредь не спеши,
Береги свою нежность,
Чтоб тебя с грязью никто не смешал…

* * *

Удивительное утро.
Новый день полный забот.
Мы гуляем по бульварам,
Ищем жизни поворот.
Мы хотим стать лучше, чище,
Излечиться, не стареть
И на будущее с целью
И надеждою смотреть.
Как хотелось бы, о Боже,
Чтоб исполнились мечты
И чтоб с жизнью наконец-то
Каждый стал из нас на «ты»…

* * *

Мы в звёздном пространстве
Парим, словно тени.
Мы в мире иллюзий и сновидений.
Мы ищем любви и боимся её,
Но в принципе жизнь ведь
Идёт всё равно.
Обманем, простим
И обратно по кругу шагаем
В разлуку, в сердечную муку.
И так бесконечно,
Хоть трижды живи.
Разлука – подруга любви.

* * *

Где хожу я по дорожкам –
Подорожник растёт.
Он мне напоминает о тебе.
Он зовёт…

Я надеюсь: у тебя всё в порядке
И твоя капуста растёт на грядке.
Но а если рана – не забудь:
Подорожник спасёт,
Увлечёт, залечит и
Станет предтечей
Искренней любви к человечеству…

* * *

Круглый циферблат часов,
Ночь без снов.
Пишутся стихи, сонный кот –
Бегемот.
Может кто-то в эту ночь
Не спит, как и я, – ерунда.
А вообще-то, надо спать по ночам,
Экономить свет
И чернила. А судью на мыло!

Каштаны

Осыпались гладкие каштаны.
Осыпались под моим окном.
А сентябрь с дождём и ветром рваным
Бил неистово в моё окно.

В дымовой трубе гудело древо,
Листья жёлтые с багряною каймой
Застилали двор мой онемелый.
По утрам я тихо шла домой,

С осенью прекрасною играя
И каштаны собирая вновь
С гладкой глянцевою кожурою,
Зимовать неся к себе домой.

* * *

Мы зависим все друг от друга.
Нет на свете надёжней друга,
Чем перо и тетрадь.
Там слова рисовать
Научилась я на досуге.
Я прошу, чтоб Создатель слова
Разрешал мне всё снова и снова
Выливать на тетрадь
Мою благодать,
И писать, и писать
Всё в тетрадь.
Неужели смогу узнать,
Как словам Твоим форму дать
И как выразить то,
Что мудрено сказать,
Но что можно в стихах написать?
А теперь благодарна за свет вночи
И за дух твой возле свечи.

АНАСТАСІЯ ЛАТКОВСЬКА

КВІТУЧА МОЯ БАТЬКІВЩИНА

Латковська Анастасія Олександрівна народилася 1987 року в смт Веселе Запорізької області. Навчалась у Веселівській різнопрофільній гімназії, яку закінчила в 2005 році. У цей період почала писати вірші, які неодноразово друкувалися в шкільній стінгазеті та в районній газеті «Колос». Виступала на літературних вечорах «Зелена лампа». 2005 року вступила до Запорізького медичного коледжу. 2008 року переїхала на постійне місце проживання в місто Ромни. У свій вільний час постійно відвідує творчі вечори в місцевій бібліотеці, де декламує свої вірші. Друкувалася в колективних збірках «Україночка в нас одна» та «Пелюстки Ромен-квіту».

КВІТУЧА МОЯ БАТЬКІВЩИНА

Люблю Україну рідненьку свою,
Квітучу свою Батьківщину:
Зелені гаї, соловейка в саду.
Всім серцем до неї я лину!
Єдина вона, непокірна катам,
Що смуток наводять труною.
І всім європейським братам
Кажу: «Ми за неї стіною!»
Козацькому роду нема переводу.
Ми зброю до рук не берем.
А гімном та стягом здобудем свободу,
Калиною та «Кобзарем».
Вдягну вишиванку та вийду у поле.
Бабусин рушник простелю.
Хай згинуть назавжди і смуток, і горе.
Я небу про це помолюсь.

Любіть Україну квітучу свою,
Які б не були наговори.
Я вірші свої віддаю журавлю.
Хай линуть вони у простори.

ВОСПОМИНАНИЯ ИЗ ДЕТСТВА

Посвящается моим родителям

Цветёт калина у мамы под окном.
Папа клумбы бережно копает.
Мой родной родительский дом,
Я безумно по тебе скучаю.
Как же хочется вернуть мне время вспять,
Стать девчонкой с маленькой косичкой,
Маму из окошка с работы поджидать,
Быть для брата лучшей сестричкой.
С папой бабочки в коробки собирать,
И под ёлкой за крольчонком бегать.
Грядки посадить, потом копать,
На деревьях "халабудки" делать.
Мои родители, поклон вам за терпенье,
За доброту, за ласку, за любовь.
И за посылки каждую неделю.
К вам мыслями я возвращаюсь вновь и вновь.
Я стала взрослою, но всё также
Во сне бегу я по лугу
И с мамой снова на полянке.
Веночки бережно плету.
Мои родители, живите вечно,
Без вас на свете очень нелегко!
Целую крепко вас сердечно,
С любовью отправляю вам письмо...

ЦЕННОСТИ ЖИЗНИ (О нас)

Есть в жизни у нас много радостей:
"Шмотки", деньги, богатства и злато.
Много в жизни нам делают гадостей,
Иногда без малейшего блата.

Мы мечтами живём разноцветными,
Что настанет тот миг долгожданный.
Мы поедем в турне кругосветное
И найдём королей там желанных.

Только сами того не ведая,
Бок о бок живём с королями.
На мужей своих грозно сетуем,
Как в театре меняясь ролями...

У одной есть любовники страстные,
Украшения, наряды и "бабки".
Жизнь ей кажется шуткой опасной,
А грехи искушённые – сладки.

У другой есть забота, ласка,
И любовь окрыляет земная.
Только бедность смеётся с опаской,
Все блаженства земные сжигая.

А у третьей нет счастья, нет денег,
И любовь превратилась в привычку.
Ищет она свой спасительный берег,
В угол загнанная «бедная птичка»...

Никогда не гонись ты за златом,
Ведь не в нём заключается сила.
Можно быть бесконечно богатым,
Лишь имея дочь или сына!!

ВАЛЕНТИНА БОНДАРЕНКО

МЕНІ НАСНИВСЯ

ДИВНИЙ СОН

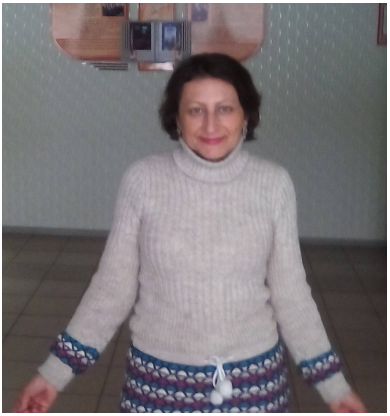

Бондаренко Валентина Іванівна народилася на Сумщині в мальовничому селі Вощилиха. Закінчила Лебединське училище і Духовний інститут. Зараз працює учителькою початкових класів. Першого вірша написала в другому класі. Друкується вперше.

ЛИСИЧКА

Ой у лісі, у пралісі
Є одна лисичка –
Дуже хитра молодая
Вовкова сестричка.
Часто бігає до вовка
З вузликом гостинців,
Носить йому на вечерю
Курочку в торбинці.
Прикидалась, маскувалась,
Що вона не хитра.
І солодким голосочком
Промовляла тихо:
«Ой вовусю, ой братусю,
Я ж одна-одненька.
Візьми ж мене та й за себе,
Бо я не маленька».
Бідний вовчик-сіроманець
Пожалів лисичку
Та й надумав же одразу
Хутко ожениться.
Одгриміло, одшуміло
Весілля в байраці.

Стала хитрая кумася
Вовкові казати:
«Ой мій вовченьку-браточку,
Ти ж мій чоловіче!
Нащо ж ти своїй лисичці
Доленьку калічиш».
Бідний вовчик-сіроманець
Затрусивсь, як миша:
«Що ти хочеш, моя люба?»
Каже і не дише.
Мовить хитрая кумася:
«Хочу я машину,
Щоб не бігать мені пішки
В село по пташину.
Ще я хочу «Панасонік».
Ще я хочу дачу.
Ще я хочу, щоби, вовче,
Ти не був ледачий.
А ще хочу я придбати
Модні черевики
І прикраси золотіі
До своєі пики…»
Так просила пишнохвоста,
Не знаючи міри.
Вовчик-братик… сіроманець
Узявся за діло.
І тепер кумася лиска
Живе не горює.
Вовчик бігає по лісу,
День і ніч працює.

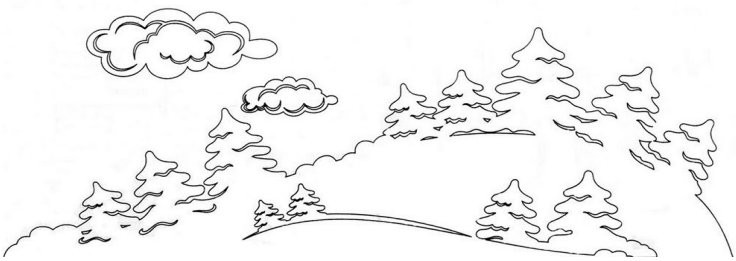

СОН

Мені наснився дивний сон,
Що ніби сад зацвів
У мене за вікном.
Проснулась я, а за вікном зима
Сердитим вітром вдарила у шибку.
Невже в мій сон підглянула вона,
Коли вдягнула білу свитку?..

Я ЛЮБЛЮ

Я люблю, коли світає, прокидається земля,
Коли вранці на ромашки падає роса,
Коли вітер, коли тихо, коли дощ іде,
Коли сонце гріє землю, коли сніг мете.
Я люблю, коли на небі зорі золоті,
Коли місяць, їхній батько, світить на землі,
Коли блискавка із неба, коли грім гримить.
Я люблю на білім світі просто все любить.

ТАМАРА ДУМАЛ

ТАНЦУЮТ В ЛУЖАХ КАПЕЛЬКИ ДОЖДЯ

Думал Тамара Петровна родилась в 1968 году в городе Ромны. Окончила Конотопское медицинское училище. В настоящее время работает менеджером в аптеке. Стихи начала писать ещё в школьном возрасте. До этого не печаталась, так как считала свои стихи просто увлечением.

* * *

Тихо ветка стучит в окно,
где-то птица кричит в ночи.
Ночь на землю спустилась давно,
потеряв от рассвета ключи.
Звёзды падают, тайну храня,
и луна застыла в небесах.
А я ветер впустила в окно,
пусть расскажет о всех чудесах.
Слушать буду его до утра,
не сомкну до рассвета я глаз.
Пусть поверю ему я одна,
он поведает сказку о нас.
Я проснулась, давно уже день.
Тихо ветка стучит в окно.
А с постели подняться мне лень:
я так сладко не спала давно.

* * *

Я брожу по спящему городу,
по пустынным, тихим улицам.
Лист дрожит от ночного холода,
фонари от света жмурятся.
Я живу, как во сне неразгаданном,
не грешить не умею, не знаю.
Всё, что было судьбою загадано,
потихоньку сейчас забываю.
Сожжены уж давно все мосты,
в этом городе нет мне покоя.
В ярких красках застыли мечты
в ожидании летнего зноя.
Я Луну провожу до рассвета,
подожду пока с солнышком встретится.
Может, утром найду я ответы.
Только мало мне в это верится.
Я сбежала из дня молчаливого,
отпустила душу на распятье.
Маловато познанья тоскливого
для истиной цены объятья.
От молчания волком выть хочется.
Закричать бы, но нету голоса.
И душа сбежать ото всех просится.
Только в жизни сплошные полосы.

* * *

Вы выдели, как падает звезда
В волшебном изумруде летней ночи?
А как играют в прятки облака?
А как луна смеётся и хохочет?
Закроет очи – темнота,
откроет – снова лучик света.
Она ведь там совсем одна.
Не потеряться ей бы где-то.
Вы видели, как плачут небеса
В раскатах грома и мерцаньи молний?
Как дождь стоит стеною? Чудеса,
И влагу пьёт земля с его ладоней.
Стучится осень. Как ей не открыть?
Красавица, одета по погоде.
С холодным взглядом. Как его забыть?
И в платье из парчи и позолоты.
В своей красе она неповторима,
вся в ожерельях с утренней росы.
Лесами и садами так любима.
Хвала Создателю за чудо красоты.

* * *

Проведи меня по краешку своей судьбы,
по этой тропинке, мною нехоженной.
Сколько в сердце моём любви,
в этом сердце, тобою заброшенном.
Я к тебе подойду, не спеша,
прикоснусь к твоей куртке кожаной,
прошепчу, как шелест комыша,
слегка ветром лёгким потревоженный.
Я тебе прошепчу, что люблю,
что устала жить жизнью привольною.
Я в огне любви сгорю,
чтобы оказаться свободною.

* * *

Я промолчу, что долго не спала,
что сон сбежал, играя где-то в прятки.
Что ночь, когда взошла Луна, ждала,
бросаясь звёздами, шальная, без оглядки.
Я не скажу, что в ночь твою вернусь
забытой нежностью, ненужною тоскою.
И постою у краешка мечты,
душой коснусь осколков лжи, разбросанных тобою.
Я не скажу, что мучаюсь в догадках
И что в молчании твоём ищу ответ.
Я промолчу, что в жизни всё не гладко
и сердце точат ложь, обман, запрет.
Я не скажу, что я устала ждать,
Тонуть в безумии вина хмельного,
пьянеть от губ твоих и врать
самой себе, что влюблена в другого.
Я не скажу, что хочется кричать.
Костёр потух… и он не разгорится.
Горячим пламенем, дрова обняв,
в волшебном танце он не повторится.

* * *

Танцуют в лужах капельки дождя.
Сердито в небе туча хмурит бровь.
Вокруг костры осеннего огня,
и ветер листья кружит вновь и вновь.
Осенняя мелодия звучит,
танцует паутина в платье белом,
и дождь под музыку грустит,
кружится в танце медленно, несмело.
У осени тяжёлый нрав.
Она то плачет, то смеётся.
Устроит огненный пожар,
то эхом в небе отзовётся.
Налью ей красного вина,
присядем с нею у камина.
Она одна… и я одна,
поговорим по-женски, мило.
И в полудрёме сказочных ночей
запутались мои мечты.
А осень пламенем свечей
рисует милого черты.

* * *

Как грустно, что не ты со мною рядом,
что смотрю я не в твои глаза,
что рука чужая обнимает
крепко так, за талию держа.
Больно, что не ты меня целуешь,
осени вдыхая аромат,
что не ты неистово ревнуешь,
за улыбкой пряча нежный взгляд.
Больно, что не ты ко мне приходишь,
не с тобою встречу я рассвет
и по вечерам к другой уходишь.
Не в моём горит окошке свет.

Больно, что не мне поверил,
что обмана чёрная вуаль
сердце так твоё заколдовала –
разберись теперь где ад, где рай.
Больно, свою любовь не подарю тебе
и в зиму снежную не ты меня проводишь.
В мечтах своих забудешь обо мне.
И в белую метель ты навсегда уходишь.
Грустно, что не ты со мною рядом,
что смотрю я не в твои глаза,
что рука чужая обнимает
крепко так, за талию держа.

* * *

Ночь. Луна. Одиночество. Скука.
День придёт, а изменится Что?
Вновь тоска и всё та же разлука.
Будни серые, дождь моросит.
Капли падают на грешную землю.
А в душе? Волки воют, и сердце стучит,
как мотор от старой машины.
Закрываю глаза, чтоб не видеть, не слышать.
И смыкаю уста. Ни рыдать, ни кричать.
Падать в пропасть и чудом лишь выжить.
И забыть обо всём, чтобы снова молчать.

* * *

А снег кружил… И так хотелось в сказку.
Хотелось жить… и верить в чудеса,
мечту поймать, окутанную в ласку,
в ладонях спрятать нежно, чуть дыша.
А снег кружил… И превращался в вечность.
Она была таинственно бела.
Холодная, немая бесконечность
застенчиво узор судьбы плела.
И в небе тёмном звёздный снегопад,
закутав облака вуалью,
танцует зимний снежный вальс,
укрывши землю нежной шалью.
На колдовство похожи сны
в стране заснеженного рая.
Пушистой веточкой сосны
мелодия зимы играет.

ВЛАДИСЛАВА КОТВИЦКАЯ

ЧТОБЫ НЕ РАЗБИТЬСЯ

Котвіцька Владислава Володимирівна народилася 28 січня 2003 року в м. Ромни. Вірші почала писати ще в ранньому дитинстві. Зараз студентка Маловисторопського коледжу СНАУ ім. маршала П.С. Рибалка.

МОЛЧАНИЕ

Молчанье – знак удара.
Молчание – потери.
Разбиты зеркала,
Осколки их за дверью.

В холодной комнате
Топлю руками лёд.
Конец молчанию
Когда придёт?

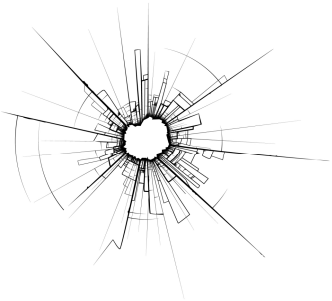

ВОЙНА, БУДЬ ПРОКЛЯТА ОНА!

Зима… Холодная постель…
Здесь не слышен смех,
Здесь только души плачут.
Фраза «Хочу жить!»
Здесь ничего не значит.

Тишину разорвали медные трубы.
И вместо живых – кровавые трупы,
И сколько матерей узнали о потере.
О Боже, я не верю,
Что это наступает вновь,
Что на руках украинцев
Выступает кровь.

Война закрыла взрывами солнце,
Оно слезами капало в чьё-то оконце.
И как сказать матери,
Что сын не вернётся?
Почему же сердце так бешено бьётся?

Калина истекает кровью,
И герб погнулся…
У матерей одна мечта –
Чтобы сын вернулся,
Ей улыбнулся и сказал: «Мы победили!»
Но вместо этого лежит на кладбище в могиле.
Сыны сражались, защищая свободу,
А их убили жалкие уроды.
Не зная чувств, не зная страха,
Взяли и уничтожили страну с одного маха.

Дорого даётся наша свобода.
Память и боль в сердце народа.

ОТЧИЙ ДОМ

Здорово, когда ты идёшь домой,
Где тебя любят без нелепых оговорок,
Где пахнет мамой, Мишею и мной…
Чтоб постучать туда, не нужен повод.

Там можно ошибаться, не боясь,
Что посмеются, обвинят, обсудят.
Там, как минута, пролетает час,
Там в каждой вещи – маленькое чудо.

Старый потёртый плед, в котором сплю зимой,
Калачиком свернувшись в старом кресле.
И кашель домового за стеной,
И сотни фотографий детских.

Там можно слабой, неумелой быть.
Там всё прощают. И никак иначе…
О целом мире там могу забыть,
И только там я без стесненья плачу.

Там, отключив беспечно телефон,
Опять, как в детстве, Жужу обнимаю.
Проваливаюсь в тёплый, мягкий сон.
Кошмары не приснятся – точно знаю.

ЧТОБЫ НЕ РАЗБИТЬСЯ

А ты нарисуй себе улыбку,
Чтобы никто не знал,
Что у тебя на душе.
Все их чувства фальшивые,
Словно сделанные из папье-маше.

А ты спрячься в пустых вагонах
От глупой, жестокой судьбы.
И никто тебя не заметит,
Мир переварит всех, увы…

А ты не плачь,
Ведь ты же обещала,
От рейса до рейса
Ты в дороге спасенье искала.
С мрачными мыслями
Мимо равнодушных людей…
Нарисуй себе улыбку,
А всё остальное – чушь – просто забей.

Ты в этой жизни никому не нужен,
Порою даже себе.
Закрой для всех своё сердце,
Чтобы никто не сжёг во тьме,
Чтобы ни в ком не нуждаться,
Чтобы по жизни спокойно пройти.
Девочка, просто смирись,
Судьба разводит пути.

Чтобы не прятаться за расстояния,
Чтобы душа не орала, как раненая птица,
Умей в себе чувства держать,
Чтобы заново не разбиться.
Чтобы потом не краснели щёки,
Чтобы больше не врать,
Научись слёзы прятать, научись молчать.

ПАМЯТИ МАТЕРИ

I

А мы умираем.
Как жаль,
Что сами себе конец не выбираем.

А знаешь, мама, я не знаю,
Как мне дальше жить.
И вроде бы всё нормально,
Вот только голос немного дрожит.

Нас небо ранило,
Точней убило.
Вернись хотя бы на мгновение,
И я скажу то,
Что так редко говорила.

II

Всё нормально, мам,
Я просто осталась одна,
Я весь мир бы к твоим ногам,
Но нас разделяет тьма.

Ты сказала: «Я сильная,
Я всё смогу».
Я твоё тепло
У себя в сердце сберегу.

Как же я люблю тебя, мам,
Я никому тебя не отдам.
Мы ценим, когда теряем.
А ты радовалась моей каждой победе.

Мам, спасибо за всё.
Встретимся на небе.

III

А мы ведь живём после того,
Как близкие умирают.
Мы на земле живём,
А они ангелами над головами летают.
Мы свою любовь в небо отправляем
И лишь по ночам их вспоминаем.

А боль в горле жмёт.
Я каждую ночь жду,
Когда мама во сне придёт.
Я её в каждом сне встречаю,
Мам, я по тебе ужасно скучаю.

IV

Мам, меня съедают
Их взгляды.
У нас весна,
А сердце лечат снегопады.

Мам, ты ушла,
Пусть снегом заморозит нас.
Ведь тогда твои глаза
Я видела в последний раз.

И вот, мама, теперь
Слишком долго тянутся зимы.
И эти дни
Без тебя невыносимы.

И вроде память тускнеет,
И часы всё также идут,
Вот только, мама,
Тебя они не вернут.

V

Мам, сложно здесь,
Ты слышишь, я так не хотела,

Мама, я скучаю,
Я прогорела…

Мам, снись мне чаще,
Хотя бы раз в неделю,
Уже год, как тебя нет,
А я всё также в это не верю.

Мам, я бы весь мир тебе подарила,
Жаль, ты этого не просила.
Мам, прости за то, что когда-то
Мозги тебе выносила.

Мамочка, я бы всё отдала,
Лишь бы ты жила,
Но тебя нет, прости,
Ты умерла…

VI

Мам, сколько их моих ошибок?
И сколько ещё впереди
Моих фальшивых улыбок.

И сколько дней, проведённых не с тобой.
Мам, как я хочу,
Чтобы ты была со мной.

Ты не имела права пропадать туда,
Откуда нету вести.
Ты до конца должна была
Быть со мною вместе.

И сколько во мне слов,
Которых некому сказать,
Как больно любить,
А потом терять.

ОБОЙДИ МЕНЯ

Мне холод осколками в душу заглянул.
Воспоминания, словно метель,
Так красиво смотрятся
Люди, уходящие за дверь.
Мы никому не нужны,
Всем до нас всё равно,
Если бы я знала, что меня ждёт,
Я бы вышла в окно.
Как первый дождь или снег,
Ты появился так неожиданно,
Мой удивительный человек.
И так же внезапно ты и ушёл,
Дождь размыл твои следы.
Если встретимся где-то случайно,
Я прошу: «Меня обойди».

8 МАРТА

Весны начало – женщин праздник?
Подруг, сестёр, бабушек и мам.
Первое тепло им дарит март-проказник.
Я же славу им в стихах моих воздам.

Веснушки девочек и бабушек морщины.
Любимых верность и ежедневный подвиг мам,
Прошу вас, помните всегда, мужчины,
Не только раз в году цветы дарите нам.

Задумайтесь, ведь эта дата, 8 – бесконечность!
Творите для них праздник вновь и вновь.
Пусть будет он для женщин длиться вечно,
Как бесконечна женщины любовь.

* * *

Нет порока страшнее,
Чем душевная пустота.
Я не скажу, что ненавижу,
Но больше не люблю тебя.

Воспоминания бледнеют,
И слёзы душат в темноте,
Простите, но я вам не верю,
Как и вы не верьте мне.

Вы не достойны моих слёз.
Я – ваших тоже.
Любви исчерпан наш сюжет,
Он нами прожит.

ЗАКОНЧЕН БАЛ

Бал-маскарад закончен,
Пора снимать маски.
Ты не принц, я не принцесса.
И мы не в сказке.

Двенадцать, часы бьют полночь.
Ты у меня в груди.
Физически тебя нет,
А значит, и не приходи.

Я не Барби,
И платье не одену.
Здесь пафосом не пахнет.
Я не вывешу тебя в «инсте» на стену.

ИСПОВЕДЬ БРОШЕННОЙ

Рассказать, каково быть брошенной,
Тем, кому верила, тем, кем горела.
Рассказать, как бросил тот,
Без которого жить не умела,
Тот, который воздух свежий заменил,
Который всегда держал за руку.
Ты думала, что он любил.

Рассказать, каково быть брошенной,
Использованной, чувствами изношенной,
Рассказать, как по рукам истекала кровь.
Неужели это теперь называется любовь?
Рассказать, каково быть брошенной,
Все чувства в себе носить,
Не знать за что и даже не насмелиться спросить.

Рассказать, как люди умеют осуждать,
Каково его встретить где-то,
Пройти мимо и ни слова не сказать.
Рассказать, каково быть девочкой
С добрым сердцем, но ненавидеть весь мир,
Понимать, что помнить
Каждое слово, что он говорил.

* * *

Яскраві квіти й день яскравий.
Сумлінно очі ховала я.
Ти подарував би мені весь світ,
Але, на жаль, я не твоя.

Мої руки не тебе тримають,
Моє тепло гріє не тебе.
Вітри осінні твою спину обгортають.
Повір, цей холод, як і все, пропаде.

Ти одягнеш теплу куртку,
Засунеш навушники в уші.
Але запам'ятай: тепло не в куртці,
Тепло зберігають наші душі.

* * *

Танцював сніг у повітрі,
Ніби танець – білий.
Я чекала тебе довго,
Вибач мене, милий.

Я шукала тебе скрізь,
Але не змогла знайти,
Пробач мене, та, мабуть,
Тобі краще від мене піти.

Нам було колись жарко,
Ми наче горіли в вогні,
Пробач, що тепер
Ти більше не снишся мені.

Вибач, пройшло все,
Ніби й зовсім не було,

Зимно в душі, пробач,
Всі почуття снігом замело.

* * *

Я не можу тебе забути,
І це вже не зупинити.
Я тебе дуже кохаю
І не можу без тебе жити.

Твої очі, наче небо.
Я тебе буду кохати, навіть
Якщо весь світ стане проти тебе.
Я втрачаю глузд,
Але в цьому немає твоєї вини,
Я благаю тебе: «Зупини мене, зупини».
Мені дуже соромно, що я була такою сліпою,
Я не хотіла хворіти, але захворіла тобою.
Я сумую за тобою дуже,
Ти – моя хвороба, але я маю одужати.
У нас з тобою різні дороги.
Я повинна піднятися, встати на ноги.
Я мушу піти, пробач мене.
Не забудь про нас, коли ніч промине.

* * *

Зів’яли квіти на столі,
І серце зжалося від болю.
Без тебе помираю я,
Мабуть, нема у мене сили волі.
Згадай, якими раніше ми були,
І гадки я не мала, що розлука
Змусить відпустити тебе
І відпустити твої руки.
Я так боялася весни,
Я так боялася згадати все,
Що було між нами,
Я так любила ті вечори,
Я їх зрівняла з небесами.
Небесні сили нас звели,
Земні створіння розлучили.
Слова мої брехнею обплели
І кохання наше вбили.

* * *

По дороге лунной ноги будут идти,
Слышишь, за всё, за всё меня прости.
Я не хотела…
Я просто доверила тебе душу и тело.
Я не хотела влюбиться,
Но разве моё сердце могло так быстро не биться.
Ты так хорошо умеешь влюблять,
А я, наверное, та, которую хочется постоянно бросать.
Слышишь, я не забуду и не прощу,
Да, я грущу и пусть плачу,
Но для меня слово «люблю» ничего не значит.
Видимо, я не та, которую ты у небес просил.
Я та, которую ты взял за руку,
А потом отпустил.

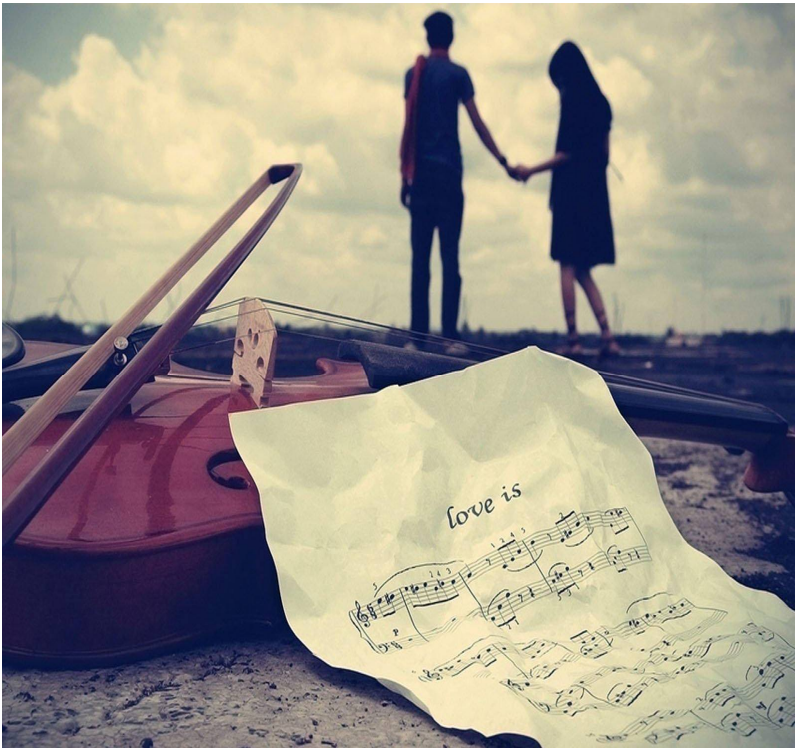

АНДРІЙ НЕСТЕРУК

МУЗИКА СЕРЦЯ

Нестерук Андрій Андрійович народився чудового літнього вечора 27 червня 2000 року у старовинному місті Ромни. Навчався у музичному училищі імені Д.С. Бортнянського, а нині – у РК КНЕУ за професією соціолог.

Змалечку полюбляв співати та грати на музичних інструментах. З 12 років почав писати пісні та вірші. Зараз увесь вільний час приділяє творчості. Захоплюється віршами Ліни Костенко та Сергія Єсеніна. Улюблені інструменти – гітара та фортепіано. Улюблений жанр музики – РОК . Також цікавиться творчістю Фредді Меркьюрі, Майкла Джексона та Джона Бон Джові.

Мріє про те, щоб його вірші та пісні принесли людям світло, радість та підтримали у нинішній нелегкий час. 2019 року зайняв ІІ місце в міському етапі Всеукраїнського фестивалю дитячої та юнацької творчості «Чисті роси», номінація «естрадний спів».

РЕКВІЄМ ЛЮБОВІ

I

Навіки забудься мій номер
і не повертайся ніколи,
а ще не пиши мені в viber,
бо нам не почати все знову.
Хай з пам'яті зітруться ночі,
коли нам було добре разом.
Нам вже не вернуть ті світанки,
що відстанню стали із часом.

ПРИСПІВ:
Я прошу: не забувай мене.
Реквієм любові зіграй.
Я прошу: не забувай мене.
Реквієм любові зіграй.

II

Ми ще йдем алеєю разом,
та холодно в серці моєму.
Всі вікна розбиті у ньому,
бо щире кохання – не в тему.
Любове моя, озирнися!
Забуду твій погляд і подих.
Рядки ці я склав лиш для тебе,
одягнутий в пил сліз любовних.

ПРИСПІВ.

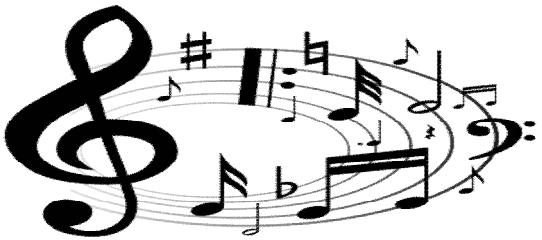

МУЗИКА СЕРЦЯ

I

Твої очі – як зорі,
я потонув у них, немов у солодкому сні.
Світлий день та тепле сонце
гріють нас у цій пітьмі.
Плачуть десь під снігом краплі.
Чуєш: там конає темна ніч.
Я кохаю тебе, Доле!
Радість. Очі. Щастя клич.

II

Поле небом потемніло.
Спів дощів та давніх літ.
Я забув про все на світі,
лиш сказав тобі: «Привіт!»
Горе небом заблукало.
Стало темно, та за мить
сонце місяць відшукало,
бо прийшла пора любить.

ТІЛЬКИ САМ

І

Тільки сам
і більше нікого,
надії на краще
спонукають до болю.
Відчай у серці, відчай в тобі.
Надію на краще
шукаєш в небі.

ІІ

Благаю: вернись,
тільки біль не даруй,
все забудь, зупинись,
за коханням сумуй.
Не дай Боже – я сам,
ми зустрілись не там,
немов кожен в душі
зруйнував міражі.
Тільки сам.
Спів забутим вустам.

НЕ МОЛЧИ

I

Потерявши ключи
от наших небес,
мы забыли насколько
больно нам здесь.
Мы заплатим весь этот
жизненный долг
и уедем туда, где
от нас будет толк.
Я ищу тебя везде в ночи.
Моё сердце не молчит –
вновь возрождает любовь.
Люди не замечают боль.

II

Наше время летит,
наши судьбы плывут.
Мы сжигаем мосты,
мы сжигаем наш путь.
По забытым дорогам,
на разбитых сердцах
мы с тобой нарисуем
мир счастья в глазах.

III

Я тебя не забуду,
а ты меня отпусти.
В моем сердце так пусто,
и холод внутри
вновь возрождает любовь.
Люди дарят боль.

МАКСИМ КУШНІРЕНКО

ЖИВИ Й ЦВІТИ, КАЛИНОВИЙ МІЙ КРАЮ!

Кушніренко Максим Юрійович народився у Недригайлові 2003 року. Навчається в 9-Б класі Недригайлівської ЗОШ. Займав призові місця в літеретурних конкурсах: "Вірш, лист, малюнок мамі", "Проба пера" та в інших. Друкується вперше.

Україна

Широкопола Україно!
В безмежності твоя краса:
У гаї пісня солов'їна,
Жадоба волі не згаса.

Людей таланти різнобокі
Дивують раз і назавжди,
І українки чорноокі,
Що кращих в світі не знайти!

Народ твій, Україно мила,
Незламний духом на віки.
У ньому заповіту сила
І дому рідні береги…

Живи й цвіти, калиновий мій край!
Нехай зростають, немов квіти, діти!
І на Європу курс тримай,
А ми тебе зумієм захистити!

Дух, що тіло рве до бою

У XIX столітті Каменяр родився.
Став генієм – на зло усім панам,
Страждань він України надивився
І спадок золотий залишив нам.

Тюремних мук в житті йому завдали,
Та це пройшов, не дав упасти в тінь!
І не дарма йому талант подарували,
Бо він творив для нових поколінь.

Змінив тодішнє і пророчив майбуття,
Шукав себе, плекав свої святині.
Він став мостом до нового життя
І показав, що ми не в сиротині.

Відкрив нам віру в перемогу,
Любов до брата й доніс свій хрест.
Надію дав, що матимемо змогу…
Здолати нині власний Еверест.

Про що мені говорять зорі?

Про що мені говорять зорі?
Нічого, бо будуть мовчати.
З нас кожен в різному дозорі
Пробує їх порахувати.

Погасне небо, сяде сонце…
І вийде місяць в темну ніч,
А ми все дивимось в віконце,
Все не збагнем цю дивну річ.

Зіроньки сяють, човен пливе.
Куди пливе? Не знають.
Стрімко вперед. Серденько мре.
Жде, коли шлях осяють…

Мамі

Народився на світ я для мами жаданим!
В очі поглянув матусі коханій!
Яка ж вона мила, яка молоденька!
Чи є де людина рідніша, ніж ненька?!
Мамо моя, найдорожча, єдина!
Серцем клянуся – тебе не покину,
Буду з тобою і в щасті, і в горі
Так, як колись, мов солдат у дозорі.
Ти над колискою ночі не спала,
Взявши на руки, ніжно гойдала…
З моря любові та ласки без міри
Поміж нас зіткана нитка довіри!
Відлунням з дитинства, струмком веселковим
В душу впадає твоя колискова…
В тій колисковій – любов до дитини,
Щоб виростав патріотом країни,
І поважав я увесь родовід,
Та захищав від печалей та бід.
Де б не бував, повсякчас я згадаю
Землю свою, що подібна до раю,
Ті чорнобривці, що сіяла ти,
Як научала іти до мети,
Щоб у навчанні не знав я спочинку –
З школи приносив найкращі оцінки!
Дякую Богу, що ти в мене є,
Мамочко, рідна – ти щастя моє!
Завжди опорою буду тобі.

ДМИТРО БОГОСЛАВЕЦЬ

ВІКТОРІЯ БОГОСЛАВЕЦЬ

ЦЕ НАШЕ ЖИТТЯ

Дмитро Богославець

Богославець Дмитро Андрійович народився 2003 в м. Ромни. Навчається в ЗОШ №5 в 10 класі. Закінчив Роменську музичну школу по класу баяна та гітари. 2019 року зайняв ІІ місце у міському етапі Всеукраїнського фестивалю дитячої та юнацької творчості «Чисті роси», номінація «театральне мистецтво» – «Живе слово» в номінації «Власні усмішки».

* * *

Їде Микола по дорозі
Та погані слова говорить.
Терпіти це він вже не в змозі,
Ледь Бога не молить.
Дорога зруйнована вщент:
Горб на горбу, яма на ямі.
В депутатів кричати талант:
«Всьому народові дороги гарні!»
Їде годину, їде і дві,
А дорозі ні кінця ні краю.
Чиновникам надавав би по голові.
Як доїхать уже – не знає.
– Дурні! Прокляті! Юродиві!
Щоб ви самі отак водили.
Не добирає слів Микола,
Петляючи пекельним колом.
– Обкрадають весь народ,
В кишені гроші забирають,
Додають лише турбот,
За тварин людей сприймають.

Та доки ж можна красти
Та свої «бізнеси» відкривати,
За кордоном вілли будувати,
По тридцять коханок заміж брати?
Та чи не можна згуртуватись,
Грошей з бюджету трохи взяти,
Щоб люди всі разом зібрались
Та дороги почали ремонтувати.
Довго він може лаятись,
Та не тільки у владі діло.
Звісно, до влади не достукатись,
Але потрібно сказати – наболіло.
Їде вантажівка Миколи
Через село чуже,
Та бачать усі довкола,
Що асфальт прогинається вже.
Кричать йому: – Зупинись, мужик!
– Що таке? Чого спинили?
– Скільки тон твій грузовик
Та все те, що в нього вмістили?
– Я маю тон… вісімдесят.
Навіщо тобі це потрібно?
– А максимально – п'ятдесят!
Тобі менше грузить потрібно.
– А що таке? Яка різниця?
– Не витримує тебе дорога.
Через тебе швидше руйнується.
Та комунальникам не треба такого.
Микола голову почухав
Та подивився довкола.
Зробив вигляд, що послухав.
Та й поїхав далі Микола.
Не послухав того чоловіка,
Бо Микола од всіх більше знає.
Він і далі на всіх жалівся,
Що дороги ніхто не латає.

* * *

Не знаєш: жити чи вмерти? Вмри.
Не знаєш: сказати чи писати? Пиши.
Не знаєш: говорити чи слухати? Слухай.
Не знаєш: залишитись чи тікати? Тікай.
Не знаєш: танцювати чи стояти? Стій.
Не знаєш: нести чи кинути? Кинь.
Не знаєш: малювати чи сидіти? Сиди.
Не знаєш: зробити чи ні? Не роби.
Якщо це тобі кажуть інші – не слухай.
Якщо ти це кажеш іншим – подумай.
Не хочеш жити цими словами – не живи.
Не хочеш їх собі казати - не кажи.
Хочеш щось змінити – зміни.
Це твоє життя, не для них живеш.
Не слухай інших. Для себе живи.
«Це моє життя», – собі скажи.
Не знаю: зробити чи ні? Зроблю.
Не знаю: сидіти чи малювати? Намалюю.
Не знаю: кинути чи донести? Донесу.
Не знаю: стояти чи танцювати? Станцюю.
Не знаю: втекти чи залишитись? Залишусь.
Не знаю: слухати чи говорити? Говорю.
Не знаю: написати чи сказати? Скажу.
Не знаю: вмерти чи жити?.. Не знаю.

ВИРУБАНА

оповідання

Уяви гору. Красиву гору. Що була густо обросла від підніжжя до вершини смереками. Велика сила її зелені під час прогулянки змушувала думати, наче вже вечір та скоро будеш змушений повертатися додому. Але, коли дивишся на годинник, ти бачиш, що тільки-но настав обід. Її стрімкість оберігала її влітку від відвідин тих гостей, що звикли завжди жити в комфорті, ходити по рівному тротуару та смітити в тому місці, де відпочивали. Таких гостей вона до себе не допускала. Стояла в будні дні, як і в свята, сама, прислухувалася до одностайного шуму власних смерек або оглядала верхи інших сусідніх гір. З північної сторони була оброслою молодим лісом, що піднімався лагідно вгору. Із західної сторони ліс був стрімкий, пристроєний тут в старі, густо зростаючі смереки. Ця гора була величезною, високою і широкою завдяки смерекам, що надавали горі більших розмірів, ніж то було насправді. Як зимове пальто, в ньому здаєшся великим та важким, але коли знімеш, то перестанеш так думати.

Коли сонце сходило, то повернутий до нього бік був облитий золотим світлом. Всі смереки, у котрі була одягнена гора, купалися в нім. І так, перейнята тим блиском, сміялася до лісу. Було враження, наче все золото світу зібрали в одну купу у вигляді пилу та розсипали на дерева лісу. Звернений до неї бік, спадистий, гордо прибраний в сосни із землі до верху, був майже понурим. Прозорі холодні краплі роси стояли на галуззі сосен, а вся земля мов покривалася срібною густою сіткою — росою. Так починався кожен літній ранок. З того ж моменту, коли цей ліс виріс, змінилися десятки поколінь, сотні дітей блукали в ньому, шукаючи гриби та ягоди, сотні років ліс пригощав своїми плодами людей…

Трохи видозмінений початок твору Ольги Кобилянської «Некультурна».

Але цей ранок був особливий, він розпочався сильним ревінням, що лунало десь далеко за горою, але з кожною секундою ставало все сильнішим та гучнішим. Воно змусило багатьох мешканців лісу прокинутись раніше, ніж зазвичай, та хвилюватися через думку: «А хто так сильно кричить зранку?» Але проходили хвилини, не почути цей пронизливий та набридливий звук не міг навіть глухий, десь долинали звуки дерева, що з тріскотом падало на землю, потім ще одне й ще. Та ось мить, котру всі так довго чекали, з-під гори з'явилися постаті з невідомим до нині приладдям. Ці незнайомці підходили до дерев та прикладали своє знаряддя до них, та коли воно

торкалося до кори, лунав гучний звук. Пристрій починав входити в дерево так легко, наче палка у воду. Проходили секунди – і дерево починало хилитися, потім падало.

Щойно повалене дерево впало на велику кам'яну скелю, через що стовбур переломився надвоє. Одразу ж, як блискавки, повилітали швидкі жовто-чорні комахи, що не розліталися на всі боки, а держались купи. Хтось із них збирав густу жовту рідину, що повільно розливалася на землю зі стовбура, а потім ще повільніше стікала вниз по схилу. Було чути, як вони плачуть за будинком, котрий дві хвилини назад був цілим та навіть не підозрював про свою загибель. Але невідомі не зволікали, вони навіть не помітили, що щойно відбулось. Вони далі йшли, щоразу гучно вмикаючи свої пристрої та залишаючи після себе повалені дерева. Інші невідомі тими ж пристроями переламували зрубані дерева на декілька частин та йшли далі робити деревам боляче. На цьому не скінчилося. Після них повільно пересувалися на чотирьох дивних ногах великі тварини, у них була й рука з трьома пальцями. Вона начебто була теж рідна для тварин. Вони завжди рухали нею незграбно та повільно. Але цією рукою вони забирали переламані дерева та клала собі на спину. Сама тварина була не далекоглядна, вона не могла повернути голову ні вліво, ні вправо. Напевне, тому вона має велике око посередині та два менші збоку. Але через свою недалекоглядність вона не помітила, як наступила на мурашник. Сотні мурашок вибігли з тих щілинок, з яких могли. Хтось допомагав іншому, хтось ніс свою дитину далеко від зруйнованого будинку. Вибігли дорослі, великі та міцні мурахи, вони хотіли прогнати тварину, кусаючи за ногу, котра на них наступила, але чорна, вонюча та тверда шкіра захищала ногу від поранень. Тварина навіть не помітила їх та йшла далі. На місці мурашника нічого не було, крім групи мурах, котрі обговорювали та обдумували: «Що ж нам робити далі?» Але вони не помітили іншої ноги – задньої, що повільно на них насувалася. Хтось встиг втекти, хтось кликав за собою, щоб врятуватися разом, а хтось поповнив список жертв. Коли спина була завалена бідними рослинами і тварині ставало важко, вона їхала туди, звідки приїхала, та її замінювала інша. Так продовжувалося все літо, з дня в день дерев ставало менше. Повільно гора знімала своє пальто та ставала худенькою. В лісі не залишилося тварин, котрі хотіли б жити на відкритому просторі, без даху над головою, без листя дерев. На місці колись густого лісу залишилась тільки галявина, з купою пеньків від дерев, що були низько зрізані, аж до землі. Через ці пеньки галявина виглядала як красива, тендітна дівчина, з купою прищиків на обличчі, з котрою ніхто не хотів спілкуватися.

Наближалась осінь, котра чекає того часу, коли вона прийде в ліс та почне перефарбовувати листя дерев із зеленого на червоний, жовтий та оранжевий. Невідомі постаті це розуміли, тому швидше почали валити дерева на землю та віддавати їх великим тваринам. Настав вересень. Перші осінні дні вже прибули, та тварини з останніми деревами вже йшли геть. Не залишилося ні одного дерева на горі. До неї приїхала одна єдина тварина, вона мала гладку блискучу чорну шкіру, була меншою від попередніх, мала молодший вигляд та не могла понести жодного дерева, навіть маленького. З неї вийшла одна єдина невідома постать, велика за габаритами та з ще більшим животом, була ще блискучіша за свою тварину. Біля шиї та на пальцях виднілись металеві вироби жовтого кольору, саме вони блищали. В руках вона мала цілу купу різнокольорових папірців, їх вона держала обережно та повільно видавала по декілька штучок кожному, хто валив дерева. Той, хто вже отримав декілька папірців, згинав їх вдвоє, клав в кишеню свого одягу та мовчки, не видаючи ні єдиного звуку, йшов геть. Через декілька хвилин невідомих не залишилося, окрім блискучого, він досі стояв на тому ж місці та не ступав ні кроку від тварини, не хотів забруднити свої задні лапи багнюкою. Він подивився на гору, на пеньки, на сусідні гори, зарослі деревами, смереками. Нічого не мовив, заліз в тварину та зник.
Невідомі все літо валили дерева заради декількох різнокольорових папірців, незважаючи на те, що вони могли прийти без страшних приладів та тварин та вирвати таких папірців стільки, скільки б захотіли, тільки зелених.

Те, про що писали письменники минулого, не можуть так само описати сучасні.

Богославець Вікторія Дмитрівна народилася в м. Ромни. Їй 11 років. Учениця ЗОШ №5. Почала писати вірші нещодавно.

ВИХІДНІ

От і настали в мене вихідні.
Буде весело мені.
Вдома гратимусь два дні.
Хтось за комп'ютером сидить,
Хтось уроки плідно вчить.
Ну а хтось читає,
Ну а хтось гуляє.
Можу вірша написати.
Ну або помалювати.
От скоріш би вже зима –
Не була б тоді сама.
Друзі б всі мої прийшли,
разом би катались ми.
От якби прийшла зима –
Не сиділа б вдома я.
Непомітно вже неділя
Відбира моє дозвілля.
Завтра нам уже до школи.
Не награюсь я ніколи.

АНАСТАСІЯ КОВАЛЕНКО

ЯК Я ТЕБЕ ЖДУ, МАТУСЮ!

31 грудня 2007 року Коваленко Анастасія з'явилася на світ. Відвідувала дитячий садочок №6. Мріє навчитися малювати і танцювати. Любить спорт. Так у 2016 році отримала право носіння білого поясу з джіу-джитсу. На сьогодні Настя навчається у ЗОШ №5 у 5 класі та відвідує музичні заняття з флейти. У вільний час пише казки та вірші. Друкувалася в колективній збірці «Україночка в нас одна».

Як я тебе жду, матусю!

Привіт, люба матусю!
Я тебе жду… не діждуся!

Весь час телефоную,
Та голосу мами не чую.

У вікно щораз визираю,
подарунок зробить поспішаю.

Вирізаю листівку найкращу.
Все вийде. Не здамся нізащо.

Ось квіти тобі я купила
Й цукерки смачні. Ледь не з'їла!

Щомиті тебе виглядаю.
Ти дуже зрадієш – я знаю.

Книги

Є у Саші,
Є у Даші,
Є у Глаші
Та Наташі.
Є багато в них
Підручників шкільних.
Книга з математики,
Книга із граматики.
Книга із природи –
Про ліси та води.
Є книжки бібліотечні,
Дуже любить їх малеча.
Книга є про Україну –
Про мою й твою країну.
Книгу взяв хтось про машинку,
Хтось про дерево ялинку.
Все одно які книжки ті.
Головне – про все на світі.

Морское дно

Ох! Как интересно мне,
Что же на морском дне?
Может, там вулканы?
Может, ураганы?
Может, там летают птицы?
Может, плавают волчицы?
Может, там танцуют ложки?
Может, ходят там рыбёшки?
Я надеюсь всё пойму,
Но скажу лишь одному…
Другу лучшему на свете,
Потому что мы с ним дети!

Деревянный столик

У нас есть столик деревянный,
А на нём солдатик оловянный.
Есть в столе том розовая чашка.
Скучно ей, одна она! Бедняжка!
В ящичке лежат две ложки.
Возле них стальные поварёшки.
Были на столе том две бумажки,
А на них две нежные ромашки.
Была там также сковородка
Строгая, как злая тётка!
Была там также старая кастрюля.
Звали её все – бабуля.
Была там белая собачка.
Под именем особенным – Кусачка!
В ящичке две вилки даже были,
Их уважали и любили.
В столике был беспорядок,
Но он всем приятен был и сладок.

АРТЕМ ГРИЦАЙ

Я ЖДУ ВЕСНУ!

Грицай Артем Володимирович народився 2009 року в місті Ромни Сумської області. Навчається в СЗОШ № 1 в 3-Б класі. 2018 року зайняв І місце на шкільному конкурсі читців віршів Лесі Українки. Переможець ІІІ ступеня ІІ етапу XIX Міжнародного конкурсу з української мови імені Петра Яцика. Активний учасник заходів, які проводять члени літературного об'єднання «Обрії».

ЛІТО

Літо – дуже гарне слово,
бо в той час усе чудово.
Можна вчить читать сестричку,
можна їсти полуничку,
можна на подвір'ї гратись
і у річці покупатись,
вишні у садку збирати
і на піаніно грати…
Ось чому і люблять діти
найсолодше слово – літо.

МОЯ МАМА

Моя мама найдобріша,
найгарніша, наймиліша,
розумніша всіх на світі.
Люблять дуже її діти.
Коли я дорослим буду,
подарую мамі шубу,
щоб вона не замерзала,
а із нами в сніжки грала.

КОТИК МУРЧИК

Є у мене кіт прудкий.
Він пухнастий і м'який.
Є у нього сірий хвіст,
Мурчик в мене оптиміст.
Ловить він мишей завзято,
та впіймав їх небагато,
бо він дуже ще маленький,
іще хоче він до неньки,
до дорослої кицюні,
до рідненької мамуні.

ЗИМОВІ ІГРИ

Почалася завірюха,
завіває, сильно дмуха.
Випав ще й сріблястий сніг
на дороги й наш поріг.
Все довкола біло-біло,
вікна всі запорошило.
Ми тому й пішли гуляти,
у зимові ігри грати.
Звісно, сніжками кидатись,
з гірок на санках спускатись.
– Вся весела дітвора,
нам прощатися пора,
бо замерзли рученята,
бо чекають мами й тата.

Я ЖДУ ВЕСНУ!

Я жду, я жду весну,
прекрасну, чарівну,
коли вже сонечко засяє,
і світ веселкою заграє,
і звільняться від снігу трави,
і з’являться зелені барви,
бо хочу, щоб стелились милі квіти
і їм раділи і батьки, і діти.

ПОЕТИЧНА МОЗАЇКА

ДІТИ

ЗАСНУВАННЯ КИЄВА

Жили Либідь, Щек, Хорив
І Кий палкий.
На Дніпрі місто збудували,
Києвом його назвали.
Місто квітло і росло.
І до наших днів дійшло.
Ми пишаємося ним,
Нашим містом дорогим…
Це столиця України.
Найгарніше місто нині!

Захарченко Ельвіра ЗОШ №7, 5-В клас

ВИШИВАНКА

Онукам рідним бабця сорочку вишивала,
В кольори вплітала радість і любов…
Тут, здається, й ластівка голосно співала.
І літа лічила зозуленька знов.
Маки, чорнобривці, мальви і барвінок
З кожним вмілим рухом голки оживали…
Теплі руки, добре серце бабці
Ниточками щедро долю малювали.

Гаврилюк Анжела ЗОШ № 7, 7-В клас

ПОДРУЗІ

Я знаю в мене ти одна,
Моя ти мила і ясна.
Я знаю в мене ти одна,
Моя підтримка неземна.
Ти поруч завжди – це важливо,
Бо наша дружба – справжнє диво.
Тебе ніхто не в змозі замінити,
Бо ти одна, хто може так любити.
З тобою складно іноді буває,
Але попереду найкраще нас чекає.
Моя Марійко, подруго єдина,
Для мене ти – як пісня солов'їна.

Альбіна Кіт ЗОШ №7, 10-А клас

КОЛИСКОВА

Темна ніченька настала,
Бо зозуля накувала,
Накувала колискову –
Ніжну українську мову.
Мово, мово, ти прийди
І дитятко уклади,
бо воно не хоче спати,
хоче ніжно поспівати
і погратись дуже хоче.
Темна нічка заглядає,
Діток спати закликає.
Гарну колискову має –
Залюбки всім заспіває.

Бартош Катерина ЗОШ № 4, 6-В клас

* * *

Заблукали А та У в лісі за грибами,
Загукали А та У дзвінко голосами.
Чути скрізь кричалку лиш одну.
Все АУ, АУ, АУ!
Крики звуків так лунали,
що самі себе з'єднали.

Яковлева Валерія ЗОШ № 4, 5-Б клас

* * *

На часах без пятнадцяти восемь,
Надворе без пятнадцати осень.
Мы с тобою проводим лето,
Прогулявшись до рассвета.

Никогда я забыть не сумею,
Как общались с тобою в то время,
Как звонил по ночам мне, родной,
Говорил: – Не найти мне другой.

А зимою твой голос нежный
Прошептал поцелуй мне снежный.
И весною дружить продолжали.
Ты дружил. Я, умывшись слезами,
Каждый день всё сильнее страдала,
Нашу пару с тобой представляла.

Уже завтра меня разбудишь,
Скажешь, что никогда не забудешь.
И уедешь во взрослую жизнь,
Из окна прошептав: – Держись…

Горобчук Виктория ООШ № 4, 9-Б класс

ЖИТТЯ

Життя – це крапля золота в руці.
Його ніколи і нікому не продать.
А відчуттів до нього всіх не передать.
Ти хочеш погубить життя, мій друже?
Не стався ти до нього так байдуже!
У кожного в житті Олімп є свій.
Знайди його ти – сил не пожалій.
І часу в тебе вистачить на все.
Знайди його, це золоте кільце.
Посядь на трон і станеш Богом над собою.
І хай там що говорять за спиною,
Не покидай думок: «Я – Бог!
Я володію над собою».

Рудик Валентина СЗОШ № 1, 7-Б клас

ПРОЗА

ЧАРІВНА ГАЛЯВИНА

Казка

Жила собі колись дівчинка Софія. Їй було сім років. Вона жила у селі. Колись дівчинка вирішила нарвати гарних квітів у лісі. Вона вже майже нарвала букетик і …. Натрапила на дуже гарну квітку і вирішила її зірвати. Софійка простягнула руку до неї, але в цю ж мить почула писк, який долинав від квітки. Дівчинка озирнулася довкола і побачила ельфа. Вона сховалась за кущем і дивилась на нього. Згодом Софійка побачила, що в ельфа злиплись крильця від нектару квітки. Дівчинка зразу вирішила йому допомогти і сказала: – Не бійся. Я не завдам тобі шкоди. Я хочу допомогти. Софійка набрала в долоні трішки води зі струмочка і полила на його крильця.Через декілька хвилин вони підсохли, розправились,

і ельф знову зміг літати. Він підлетів до вушка дівчинки і сказав: – Дякую! Якщо ти вже мене побачила, то я розповім свою таємницю. Я ельф і живу зі своїми ельфами-друзями на тій квітковій галявині, що знаходиться далі. Сьогодні моя черга збирати нектар. Я полетів на цю галявину, щоб зібрати найкращий, найсолодший. А далі ти все сама бачила. Нікому не розповідай про цю таємницю. – Добре? – відповіла дівчинка. – Знаєш що? – додав ельф. Ти мені дуже сподобалася. Я хочу показати наш світ ельфів. Я посиплю тебе чарівним пилком – і ти станеш однією з нас. Він дістав мішечок з пилком і обсипав дівчинку. Софійка помітно зменшилась до розміру ельфа. Він взяв її за руку і навчив літати. Потім вони полетіли на чарівну галявину. А поки вони насолоджувалися краєвидом, ельф розказав, що дія пилка триває лише одну годину. Коли вони дісталися до чарівної галявини, то всі ельфи стали питати, хто ця ельфиня і звідки вона. Ельф сказав, що це гостя із сусідньої галявини. Ельф і його друзі прийняли Софійку дуже дружелюбно. Вони показали їй, як живуть, чим займаються. Пригостили її дуже смачним чаєм із пахучих трав. Дія пилка закінчувалася. Софійка подякувала усім ельфам за гостинність. І дівчинка з ельфом полетіли на те місце, де вперше зустрілися. Вони обійнялися, а потім дівчинка повернулася до свого людського вигляду. Подякувала ельфу за цей приємний і казковий час і хутчіш весело побігла додому.

Софійка дотрималась обіцянки і нікому ніколи не розповіла про чарівну галявину.

Давиденко Вікторія ЗОШ № 4, 5-В клас

ТЕТЯНА КУЩ

ВЕСНА СЕРЕД ЗИМИ

Кущ Тетяна Миколаївна народилася 1984 року на Недригайлівщині. 2000 року почала писати вірші, гуморески на різну тематику. Друкувалася в газеті «Недригайлів сьогодні». У вільний час захоплюється малюванням. Любить подорожувати.

ВЕСНА СЕРЕД ЗИМИ

Лютий – а пахне весною,
Знову стою я над Сулою,
Знову приходжу під став до верби,
Знову я лину до щастя сюди.
Ноги несуть, думка летить,
Душа радіє в оцю мить.
Прекрасна аура життя,
Озирнись бодай трішки. Це ж краса,
Це ж творіння і безмежжя,
Це гармонія прийдешня.
Тут від проблем зупиняєшся ти,
І не хочеться звідси мені вже іти,
Бо сонечко гріє серед зими,
Бо синє небо пливе наді мною.
І скоро зустрінуся я із весною,
І поважно Сула вийде з берегів,
І гойдатиме на хвилях білих лебедів.

ДАВНЯ ЦЕРКВА

Дивлюсь я у простір і бачу село.
Тут, за Сулою, воно пролягло.
Та вже в селі людей нема.
Не чуть ні голосу, ні сміху.
Лиш церква, давня, вікова,
Стоїть ще міцно, ще трима.
Село святиня прикраша,
Нема вже дзвонів, вже стара,
Але душа її жива.
Вікон нема, дверей нема.
Всередині видніються іконостаси.
Споруда ця свята –
Від куль ворожих не схибнулась.
Й ніхто її не подола,
Бо Мати Божа тут ходила,
У Бога-Господа просила,
І місце сеє освятила,
І це село благословила,
І Благодать свою лишила,
І церкву тут установила
На цюю гору, на село,
Яке вже зовсім заросло.
Й куди я не їду, де я не йду,
Завжди перед нею хрест покладу.

ОСІНЬ

Я милуюсь, осене, тобою.
Я милуюсь сонцем і травою.
Я милуюсь неопалим золотим листочком.
Я милуюсь, як весна струмочком.
Я милуюсь горизонтом і блакиттю.
Я милуюсь всім цим, але миттю.

ВІДЛІТ ПТАХІВ

Відлітають гуси у теплі краї,
І так чомусь важко на серці мені.
Помахавши крилами, у безмежну даль.
Вони нам у відповідь кажуть: «Прощай».
За літечко тепле вони підросли,
Набралися сили, снаги.
Тепер полишають наші краї
І летять у вирій в осінній імлі.
І там, десь далеко, там, де небокрай,
В голосі журливому чуть: «Не забувай!»
Я вас не забуду, мої дорогі,
Принесіть на крилах тепло навесні.

ОЛЕСЯ ЛАСТІВКА

ЗАГЛЯДАЄ ЯБЛУНЯ ДО ХАТИ

Олеся Ластівка (Солярик Зоя Леонідівна) поетеса і композитор, педагог, психолог. Народилася в м. Ромни Сумської області. Навчалася в Лебединському педагогічному училищі, яке закінчила з відзнакою. Закінчила Сумський державний педагогічний університет ім. А.С.Макаренка та магістратуру Сумського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти. З 2014 року – голова громадського об'єднання "Істина". 2014 року отримала нагороду "Жінка року" в номінації "Жінка-митець" від Федерації жінок за мир в усьому світі. Лауреат всеукраїнських літературно-мистецьких конкурсів, член Асоціації Діячів Естрадного Мистецтва. Автор книг: "Світанкові роси", "Білий ангел", "На полину настояне вино", "А небо землю виціловує" та "На хвилях пісенного раю".

Заглядає яблуня до хати

Заглядає яблуня до хати –
Тулиться гілками до вікна.
Тільки вже їй ні в кого спитати,
Де ти забарився допізна?

Заглядає яблуня до хати.
Стелю відтіняють рушники.
Їм би знову всю сім'ю скликати
На смачні борщі та пиріжки.

Заглядає яблуня до хати,
Де блукає тиша по кутках:
Тут сміялись з нами мама й тато,
Звідси обирали ми свій шлях.

Знову в шибку стукає негода,
Вечір позавішував зірки.

Вітер тихо по обніжку ходить,
Пам'яті гортає сторінки.

Заглядає яблуня до хати –
Тулиться гілками до вікна.
Тільки вже їй ні в кого спитати,
Де ти забарився допізна?..

Філософія інстинкту

Яскраві фарби геть усі тьмяніють,
Від цінностей духовних – тільки дим.
Слова приємні серця більш не гріють,
Отруту ллють у душі молодим.
Пашить ненависть з отворів на тілі,
Любов до себе закриває все:
Один лиш крик вражаючий на ділі,
Гримаса злості – на усе лице;
Бо кожного із радістю паплюжать,
Шукають роги навіть в янголят,
Кричать, що Богу й Україні служать,
Хоч в серці вже давно звіріє кат.
Пульсує філософія інстинкту
В крові, у мозку, у єстві, в ділах.
Йдучи на вбивство, молять про підтримку
Самого Бога!? Не життя, а жах.
Беруть, хапають і гребуть, ніврoку,
Забувши про старих і немовлят,
Летять вперед, не бачачи ізбоку
Себе й собі подібних… Свят! свят!! свят!!!
Невже ж от-от останній час озветься?
Нащо ж його приближуєм щодня?
Коли ж терпіння Господа урветься –
Багатство він з землею вмить зрівня!..

Величне і спадкове (у галереї)

Тихенько цокають віки:
Секунди котяться, хвилини.
Застиг дитячий сміх дзвінкий:
Малий, кирпатенький хлопчина

Вдивляється з минулих літ
Своїми ясними очима.
Біжать стежки селом у світ,
Зерном пітніє комірчина.

Ой, Україно, скільки ж ти
В собі потуги приховала:
Звіріли, нищили кати,
А ти… із попелу вставала!

Твої непевні діточки
Виймали з тебе мову й душу,
Вели тебе на Соловки
І кожен день трясли, мов грушу…

А хтось не зрікся, не відстав,
Ховаючи книжки й полотна,
Як ти засмучена й голодна
Молилась слізно до Христа.

Під шаром фарби волі ждуть
І досі і церкви, й собори:
Вже ж 21-й вік надворі.
Може ж, не зрадять, не здадуть?

Шедеври бачачи, щораз
Я до історії торкаюсь
І зрозуміти намагаюсь,
Що ж вічне в душах є у нас?

Чи то любов, чи вірність слову,
Чи, може, гордість за своє?
Та щось величне і спадкове
Таки у наших душах є.

Чорно-біле життя

Де пошарпаний день вистиля міражі,
Шелестить осока, вицвітає байдуже,
Із судинок життя я сплету вітражі,
Щоби заздрощів звір не дивився у душу.

Вже холонуть думки і сивіють роки,
Сонце гріє не так і весна не приходить,
І міліють колись повноводні річки,
І приречений день вже за обрій відходить.

Ясний погляд відцвів, хоч лишилось тепло,
Зморшки владно лягли на обличчя і руки;
Тільки спогадів рій принесе, що було,
Сколихнувши життя розтривожені звуки.

Давній спокій душі ще бентежать слова,
Що у світлі весни ми колись загубили.
Згубна пастка розлук ясний день закрива.
Заросли почуття, як прадавні могили.

Вже стинається світ від людського буття,
Хоча Бог ще до нас розкриває долоні.
У лушпинні думок – безнадій вороття.
І останніх зірок тихі сльози солоні.

Відлітає в імлу сірих тіней міраж,
Де самотня душа в безнадії блукає.
Чорно-біле життя, як і весь антураж,
Гірко схлипує в снах і безшумно зітхає.

Я стою і мрію на межі

Я для тебе пісню напишу
І життя веселе намалюю.
Від незгод і горя затулю я,
В Бога щастя й долі попрошу.

Я стою і мрію на межі
Долею засіяного поля.
Ти для мене – найдорожча доля.
Значить, ми з тобою не чужі.

Небо знов багрянцем спалахне –
Довго будуть хмари тріпотіти.
За вікном жасмину білі віти
Тихий вітер легко сколихне.

А тобі насняться пелюстки,
Стигле жито і джерела чисті,
Батькові повчання урочисті,
Мамині барвисті рушники.

Зорепадом роки пролетять,
Листопадом кинуться під ноги,
Опадуть відболені тривоги,
Журавлями, ген, відклекотять.

Тільки ти ніколи не спіши –
Ми іще своє не відлюбили.
Скільки ще у цьому світі діла,
Скільки не підкорених вершин!

"А жінка в світ приходить для любові"

Куди не глянь: росте, квітує, в'ється,
З-під рук її усеньке ожива.
Чи квітне ранок, чи дитя сміється –
Усе – від жінки: радість і дива.

Ось тут вона цілує руки мамі,
Тут – Богу вдячна за свої літа.
А он – з коханим: ніжна і жадана
Весну духмяну в косу запліта.

А он поглянь: голубить жінка ніжно
Своє незграбне крихітне маля.
Вона одна, але така вже різна:
Жаліє, плаче, сварить, звеселя.

Земля. Родина. Батьківщина. Мати.
Хоч без одної з них – життя не те.
Хіба весела без родини хата?
Хіба без мами в щасті хтось росте?

Земля. Вода. Без них ні сил, ні вражень.
А на чужині серденько щемить.
О, ні! Без жінки світ оцей не справжній,
Без жінки світ цей – просто сіра мить.

Веселка, хмарка, квітка і Богиня,
Жаги й любові радісне злиття.
Вона – людського роду берегиня.
Без неї не народиться життя.

Он кетяги звисають пурпурові,
Сміється сонце в крапельці роси –
Це жінка в світ приходить для любові,
Для створення найвищої краси!

Допоки?

Допоки ж буде ця зима у долі?
Уже німіють руки і душа.
Щоразу сірий вечір без любові
Мені болючу тугу залиша.
Допоки мерехтітимуть злочинно
Підступні очі заздрісних подруг,
Де кривда безо всякої причини
Стискає серце острахом розлук,
Де тонуть мрії і пульсує розпач,
Де хмари чорні, напасть, наче дощ
Холодний; злістю викапані роси
Печуть ступні й асфальти літніх площ?
Допоки безрозсудство і свавілля
Чужих думок червивих безлад ллє
Мені у душу, мов відьомське зілля
Труїть життя. Це за добро моє?
Невже нездатні люди визнать зраду
І неспроможні: за добро добром?
Мов бісенята, потай душі крадуть,
А за "розплату" й не згада ніхто…

Я нікому тебе не віддам

Повертають лелеки до хати,
І співають річки берегам.
Всьому світу я хочу сказати,
Що нікому тебе не віддам.
Зашуміли черемхові зливи,
Час прийшов чепуритись садам.
Я з тобою навіки щаслива.
Я нікому тебе не віддам.
Літо поглядом синьо-зеленим
Хлюпа цвіт фіолетовим снам.
Тільки наше кохання шалене

Ні за яку ціну не віддам.
Я не дам твою долю приспати,
В твою душу – ввійти холодам.
Ти, мов сонце, заходиш до хати,
Я нікому тебе не віддам.
Вистигають тумани в долинах,
Сонце зріє і світить літам.
Молодіємо ми на світлинах:
Я нікому тебе не віддам.
Вже зоріє калина, мов свято,
І радіють дерева плодам.
Я не можу тебе не кохати.
Я нікому тебе не віддам.

Березовий клекіт

Спинається доля навшпиньки в цілунку
До неба ясного, до зір.
Клекоче береза березовим трунком,
Весну повертаючи в двір.
Околиця пахне незібраним медом,
Фіалки лоскочуть траву.
З палаючим серцем злітаю до тебе
І нашим коханням живу.
Березовий клекіт, духмяні серпанки –
До ранку душа не засне, не засне,
Бо згадує серце бузкові світанки
І вітер голубить, голубить мене.
Тягнуся до тебе руками зі стебел:
Світи, моє ладо, світи!
Мені в цьому світі, як сонцю без неба,
Без тебе життям не пройти.
І знову у вічність – березовий клекіт.
Біліє від спраги блакить.
Та знову у душі замріяний легіт
На крилах кохання летить.

Сторінки життя

Гортаю сторінки життя.
І вилітають, наче птахи,
Дитинства, юності літа –
Мої герої і невдахи.
Надій зелений листопад
Несе мене в життєвий вирій,
А я стою в хустині сірій,
А навкруги – весняний сад.
Журба зозулею кує,
Пекельна мука давить груди,
І доля в душу сльози ллє,
Бо іншого життя не буде.
До серця тулиться печаль,
По тілу ллється тихий трепет,
Та жодну мить назад не вернеш,
І долю виснажену жаль.
Розбиті мрії, мов склянки,
Мені посиплються під ноги,
А я … я, дякувати Богу,
Все ж збережу життя свічки.

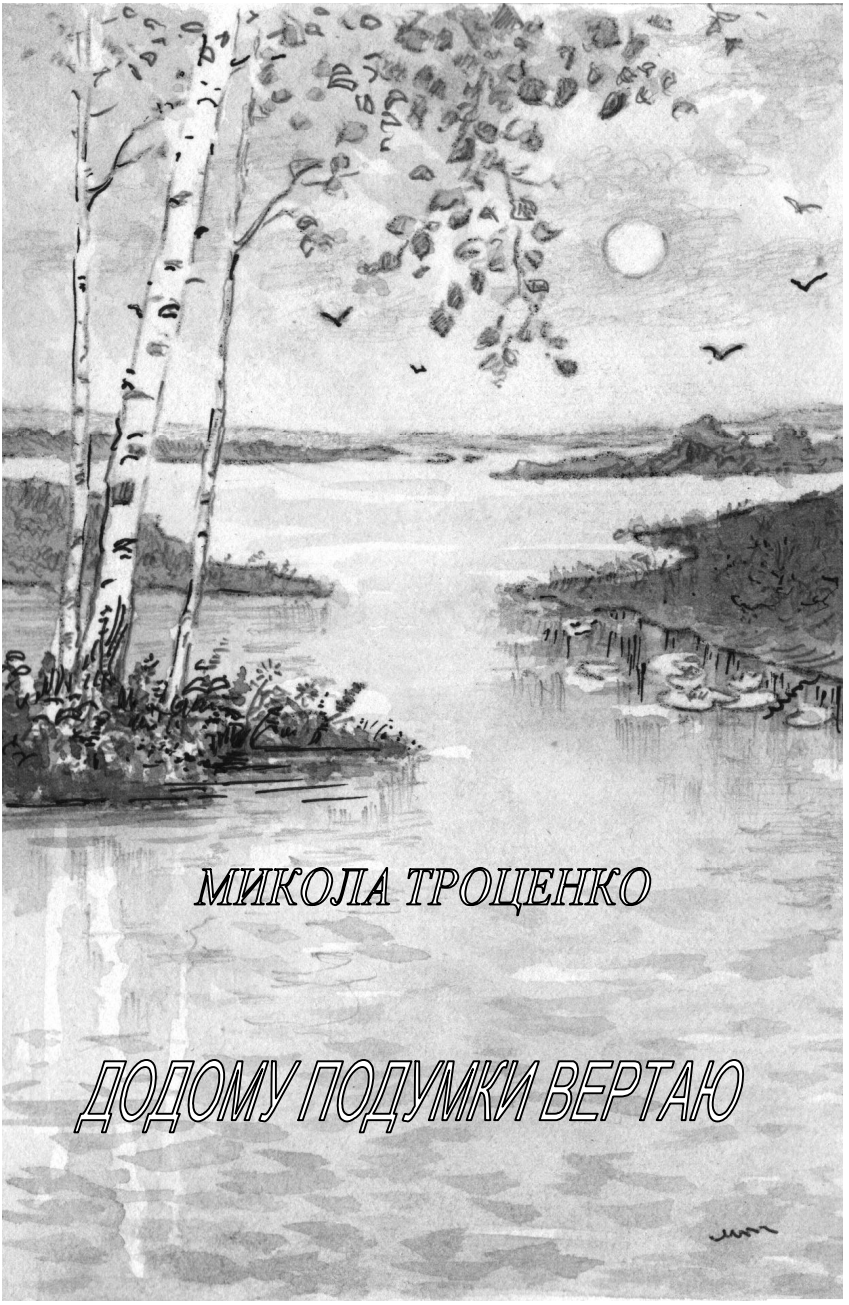

МИКОЛА ТРОЦЕНКО

ДОДОМУ ПОДУМКИ ВЕРТАЮ

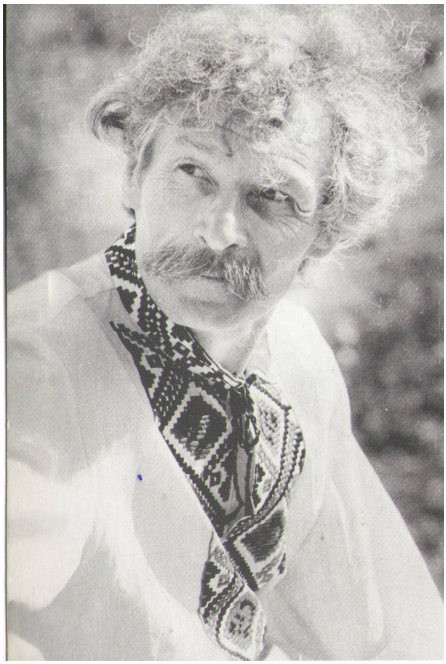

«Якщо ви сприйняли твір і він доторкнувся глибин вашого серця – для автора це найвища нагорода».

М. Троценко

Троценко Микола Андрійович народився 1938 року в селі Перекопівка на Сумщині.1963 року вступив до студії Запорізького обласного Будинку народної творчості, яку закінчив на відмінно. Потім навчався на факультеті малюнка і живопису в Московському народному університеті, працював художником в редакції «Комсомолець Запоріжжя». Брав участь в обласних, республіканських та всесоюзних виставках. Його картини відзначені дипломами, грамотами, медалями лауреата. 18 років працював вчителем образотворчого мистецтва в Перекопівській середній школі. 1988 року Міністерством освіти України нагороджений знаком «Відмінник народної освіти». 1994 року присвоєно звання «Старший учитель». Вірші почав писати в юнацькому віці. Його поезії друкувалися в книзі «Пензлю, небо твори» (автор Тамара Марченко), у книзі «Пелюстки Роменквіту» та в колективній збірці «Україночка в нас одна».

* * *

Додому подумки вертаю,
Де отча хата в отчім краї,
Де сонця круг в моїм селі
І білі птахи на вікні.

Казкові птахи, ліс і квіти…
Мені б навчитись, щоб уміти
Отак шибки розмалювати.
Із чого і собі почати?
Мороз тріщить і тче узори…
Його малюнки – справжні твори.
Пейзажі інею і сонця,
І я тулюся до віконця,
Бо він мене зачарував.
– Ну як мороз розмалював? –
Питаю я у тата й мами.
І не минає те з роками.
Дивуюсь я морозу й досі,
Хоч надійшла життєва осінь
І вправно сам мазок кладу.
Я свої спомини веду
З Дитинства і того вікна,
Коли серденько починa
Уперше пізнавати світ…
Минуло вже багато літ,
А й досі хочеться мені
Вивчать малюнки на вікні,
Виводить крейдою узори,
Химерний ліс і квітів море.

* * *

О рідна земле! Твої простори –
Як море синє, неозоре.
Нам сонце раночок розбудить –
Зрадіє світ, зрадіють люди.
Туман в долині он сивіє,
А мене думка тепла гріє:
Земля, земелечка, землиця,
Неначе гарна молодиця.
Моє село! Світленькі хати
Гостинно люблять зустрічати
Усіх, хто йде до них з добром.
Ми всі, народжені селом.
Любисток, верби і калина
Радіють у таку годину.
Щось явір шепче яворині,
Неначе чоловік дружині…
Отак би вічно в світі жить,
Де сонце землю золотить.

* * *

Святих хвилин найвища висота –
Писать пейзажі рідного села.
Від рідної оселі, від порога
В широкий світ покликала дорога.
В старенькій хаті ми жили,
Всі у роду трудящими були.
Найперші фарби щоб придбати,
Я сльози лив. І моя Мати
Купила акварелі у Ромні,
Запам'яталися вони мені
Невмілістю отого малювання…
Життя потроху на навчання

Мене у світ відправило,
Підкерувало, правило.
Було немало ран з синцями,
Коли з натури олівцями
Я намагався мить піймати.
Мене підтримувала Мати,
Учителі, викладачі
Завжди з мольбертом на плечі
Учили бачити красу,
За це у серці я несу
Їм вдячність за душі тепло.
А ще… люблю своє село,
Звідкіль колись я рушив в світ.
Пройшло життя. Немало літ
Красу життя я ніс в картини,
Без пензля не живу й хвилини.
Устигнуть мить схопити треба –
Стежинку, дерево і небо…
Цю землю пензлем відтворю,
Як вдячний син… її люблю!

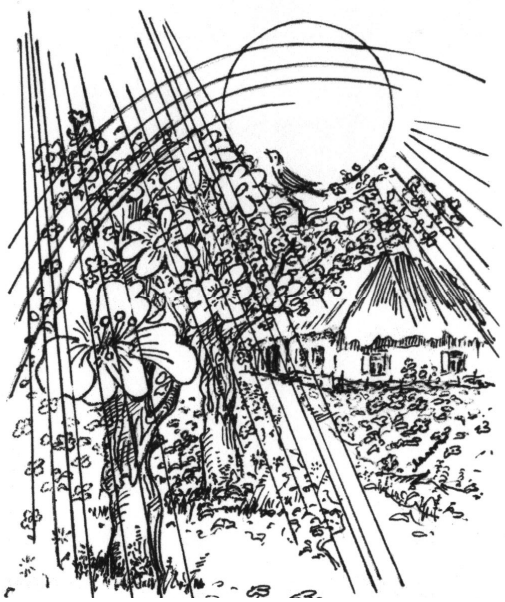

* * *

Хай буде у сім'ї добро,
І син, і зорі, і дружина,
Небесна злагода й любов,
Бо ми є плоть одна-єдина.

Не забувайте тата й маму,
Вони завжди чекають вас,
Шепочуть спраглими вустами:
– Вертайте, діточки, до нас.

А час іде – нема упину…
Я вийду – стану на поріг –
Чекаю донечку і сина
З усіх стежок, з усіх доріг.

Дивлюсь у далеч легкокрилу,
Лиш вітер легко шелестить.
Дай, Боже, дітям моїм силу,
Хай їх Всевишній захистить.

Нема дзвінків, листів нема –
Лиш вітер хвіртку відкрива…

ТАНІ

– Доню, доню, – молюсь тихо, –
Болить тобі, знаю.
Хай покине тебе лихо,
Горечко здолаєш…

Твій біль візьму на себе,
Розвію всі напасті,

А ти видужуй, треба
Прямувать до щастя.

Прилинь, доню, пригорнись –
Відійдуть печалі,
Як в дитинстві посміхнися,
Прямуючи далі!

* * *

Аннушко, ласкава і мила,
веселе моє пташеня,
літаєш, неначе на крилах,
і втома тебе не спиня,
й щебечеш, ураз просвітліла,
«татусю» й «мамусю» щодня.
Й так легко мені біля тебе,
що мовби іще мить одна –
і злину від щастя я в небо,
й гукну (хай повторить луна):
нам кращої доні не треба –
Аннуся така лиш одна!

СВІТЛАНІ

Обрали ми тобі таке ім'я,
аби світліше стало в цьому світі…
І ним осяяна душа буя.
І сонце навіть і тоді сія,
як дні обсядуть – хмурі… безпросвітні…
І де б не був, в яких краях,
не заполонять думи сумовиті:
лиш зажурюся – ти приходиш миттю
в уяві, світла радосте моя!

* * *

Уклав художник у картину
Любов, і трепет, і життя…
І оспівав святу годину
Земного нашого життя.

– Вона жива! – сказали люди,
Та раптом у розмову встряв
«Великий» тесля, який всюди
Критикував і докоряв:

– Дивіться, гляньте, яка рама.
Щілина ось… А покриття?
І позолоти ані грама.
О! Заздрість – злісне почуття.

Побачив – слухають його,
Поліз критикувати далі:
– Нічого тут нема свого…
І зашептали усі в залі:

– І справді, все не те – пісне.
Якісь і трави, і дерева,
І небо сіре – не ясне.
Переписати її треба…

Тоді художник запитав:
– Що замінити – землю, небо?
«Великий» тесля відказав:
– Не знаю точно, але треба…

Митець поглянув твердо вдаль
І промовив стиха:
– Мені вас по-людськи жаль.
Заздрість – страшне лихо.

Іди, тесле, виробляй
Для картини рами,
А з художньою красою
Розберуся сам я.

К А Л И Н О В И Й Р І Д

Присвята на 80-річний ювілей художникові М. Троценку

Є на калині пишні квіти, величенькі,
які приваблюють комах: летіть сюди!
А є інакші, незавидні, ще й дрібненькі,
котрі й дають людині їстівні плоди.

Та сила наша – не в красі та не в породі.
Мета і ціль даються узнаки.
Той пустоцвіт обсиплеться, та й годі.
А дрібноцвіт народить ягідки.

І між людьми я схожі випадки стрічаю.
Один пишається, хоч плоду, бач, катма,
а інший трудиться весь вік на благо краю,
а шику й лоску відповідного нема.

Чи то в людини доля? Чи навчила ненька?
Зате не вимре калиновий славний рід,
бо краще бути як та квіточка дрібненька,
ніж як отой – для ока гарний пустоцвіт.

Людмила Грицай

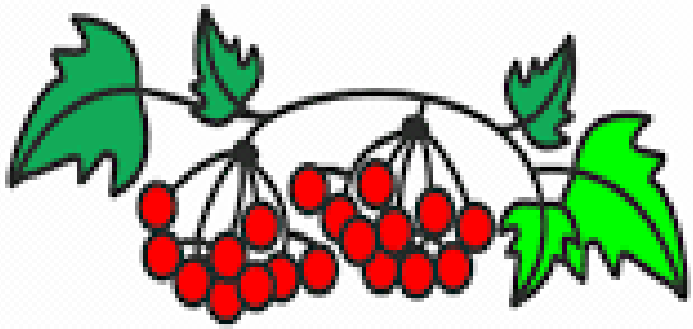

ЖИВИ, ПОЕЗІЄ, ЖИВИ!

Хоча поезія не в моді,
бо гасне у серцях любов,
бо краще клацать на айПаді
і «лайкать» пости знов і знов.

Та є ще диваки на світі,
яких так манить висота.
Для них життя – в думках парити,
добру навчати світ – мета.

Ще видно зорі у калюжах,
ще небо повне синяви,
тому в людських крилатих душах
живи, поезіє, живи!

Голова літературного об'єднання «Обрії»
Людмила Грицай

Презентація другої колективної збірки «Україночка в нас одна» 2018 р.

ЗМІСТ

Людмила Грицай «Україноньке моя, дівчино-красуне!»……3

Людмила Кранга «Надія, Віра і Любов»……21

Валентина Бородько «Істина»……...31

Маргарита Яковлева «Любовь правит миром»……...41

Пётр Акимов «Гармония»……..55

Андрей Соловьёв «Лестница в небо»……..63

Олександра Тарасенко «Яке це щастя – просто жить»…...71

Надія Овчаренко «В пустелі марних снів»……79

Тетяна Іванова «О цей осінній тихий листопад»……...82

Тамара Охріменко «Бабусю рідна, нема вже вишень»…...109

Владимир Панченко «У камина»……..113

Наталия Тищенко «Я ценю жизни каждый глоток»……...123

Наталия Андреева «Суламите»……135

Анастасія Латковська «Квітуча моя Батьківщина»……...143

Валентина Бондаренко «Мені наснився дивний сон»…...147

Тамара Думал «Танцуют в лужах капельки дождя»……151

Тетяна Кущ «Весна серед зими»……205

Олеся Ластівка «Заглядає яблуня до хати»……....209

Микола Троценко «Додому подумки вертаю»……..219

ПРОБА ПЕРА:

Владислава Котвицкая «Чтобы не разбиться»……....159

Андрій Нестерук «Музика серця»……..173

Максим Кушніренко «Живи й цвіти, калиновий мій краю!»... 179

Дмитро Богославець «Це наше життя»……183

Вікторія Богославець «Це наше життя»……...190

Анастасія Коваленко «Як я тебе жду, матусю!»……..191

Артем Грицай «Я жду весну!»……....195

Поетична мозаїка. Діти……..199

Ельвіра Захарченко……200
Анжела Гаврилюк……...200
Альбіна Кіт.....201
Катерина Бартош…….201
Валерія Яковлева……202
Вікторія Горобчук……...202
Валентина Рудик…….203
Вікторія Давиденко.....203

Літературно-художнє видання

Живи, поезіє, живи!

збірка поезій та прози

За редакцією авторів.
Упорядник ***Грицай Л.І.***
Комп'ютерна верстка ***Грицай В.А.***

Формат 60х84 1/16.
Ум. друк. арк.. 11,16
Тираж 200 прим. Зам. № 270

Видавець і виготовлювач
ТОВ Видавництво «Миргород».
37600, м. Миргород, вул. Кашинського, 21.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 2255 від 09.08.2005